

ATHENS VOICE

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟ

Το πιο αγαπημένο αθηναϊκό δίδυμο

Της Ηρώς Παρτσακουλάκη

**Πλανήτης
Κιτσοπούλου**

Του Δημήτρη Μαστρογιαννίτη

**Μάνδρα Αττικής
12 μέρες μετά**

Τα παιδιά του camp

Του Μενέλαου Καραμαγγιώλη

ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Για τη χώρα μας και τον άνθρωπο

Συνεχίζουμε την πορεία ανάπτυξης, συμβάλλουμε στην οικονομία της χώρας:

- Λειτουργικά κέρδη €731 εκατ. για το 2016
- Καθαρά κέρδη €329 εκατ.
- Ρεκόρ παραγωγής και εξαγωγών
- Πρόσφατες επενδύσεις €3 δισ.
- Επενδύσεις €1 δισ. την επόμενη πενταετία
- Ερευνες για εντοπισμό και αξιοποίηση υδρογονανθράκων

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΠΕΤΡΕΛΑΙΑ**

ΟΜΙΛΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

ΕΝΕΡΓΕΙΑ
για Ζωή

www.helpe.gr

[f HELPEgroup](#) [t HELPE_Group](#) [in goo.gl/1FW&ct](#)

Εκδότης-Διευθυντής Φώτης Γεωργελές

Σύμβουλος Έκδοσης Σταυρούλα Παναγιωτάκη
Διευθύντρια Σύνταξης Αγγελική Μπιρμπίλη

Γενική Διεύθυνση Διαφήμισης
Λουίζα Ναθαναήλ

Art Director Φώτης Πεχλιβανίδης

Τεχνικός διευθυντής Βάσιος Συντσιράμης

Αρχισυντάκτης
Δημήτρης Μαστρογιαννίδης

Υπεύθυνος Ύλης Τάκης Σκριβάνος
Επιμέλεια Ύλης: Δήμητρα Γκρούς

Διαχείριση Web Βαγγέλης Κορωνάκης
vkoron@athensvoice.gr
Αρχισυντάξια Web
Δημήτρης Αθανασιάδης

Συντακτική ομάδα: Δ. Αλικάκος, Ν. Αργυροπούλου, Μ. Βελέντζας, Ντ. Βλαχοπούλου, Σ. Βλέτσας, Κ. Βνάτσιου, Ν. Γεωργελέ, Ν. Γεωργιάδης, Κ. Γιαννακίδης, Α. Γκόρου, Β. Γραμματικογιάννη, Β. Γρυπάρης, Γ. Δημητρακόπουλος, Φ. Δημητριάδη, Θ. Ευθυμίου, Ν. Ζαχαριάδης, Μ. Ζουμπουλάκη, Κ. Καϊμάκης, Δ. Καραθάνος, Μ. Κοντοβά, Μ. Μαρμαρά, Β. Ματζάρογλου, Μ. Μπλάτος, Ελ. Μπεζιριάνογλου, Γ. Νένης, Κ. Νιαμονιτάκη, Ευτ. Παλληκάρης, Κ. Παναγοπούλου, Η. Παρτσακουλάκη, Γ. Παυριανός, Κ. Περρή, Κ. Ρήγος, Ε. Συναδινού, Ζ. Σφυρή, Σ. Τριανταφύλλου, Ευ. Τσαβδάρη, Γ. Τσάκαλος, Σ. Τσιτσόπουλος, Δ. Φύσσας, Σ. Χαραμή, Λ. Χουρμούζη

Γραμματεία Σύνταξης Γεωργία Σκαμάγκα
info@athensvoice.gr
Υπεύθυνη οδηγού Δανάη Καμζόλα
avguide@athensvoice.gr

Ατελιέ Μορφούλα Βογιατζόγλου, Sotos Anagnos
Εικονογραφήσεις Θεοδώρα Μπαργιώτας,
Β. Γκογκτζιλιάς, art@athensvoice.gr
Φωτό: Θανάσης Καρατζάς, Τάσος Βρεττός,
Έκτορας Δ. Βούτσας, Κώστας Αμοιρίδης, Σ.
Βαγγέλης Τάτσος, Γιάννης Οικονόμου

Group Advertising Manager
Αναστασία Μπαφούνη, anastasia@athensvoice.gr

Υπεύθυνη Direct Market Βούλα Καραβαγγέλη
Direct Market Θεοδώρα Θεμελή, Ρούλα Μαντή,
Κωνσταντίνα Τριανταφύλλου
Υποδοχή Διαφήμισης Μαρία Αυγερινού
marketing@athensvoice.gr
Ροή Διαφήμισης Web Έφη Ορφανάκου
efiorfanakou@athensvoice.gr

Διεύθυνση Λογιστηρίου Έφη Μούρτζη
Λογιστήρια Ουρανία Μιχάλη,
Μαρία Καραχοντζή, Γιώργος Άνθης

Διαχωρισμό - Εκτύπωση
«Καθημερινές Εκδόσεις ΑΕ»
Διανομή: Free Sunday

Athens Voice S.A.
Χαρ. Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα
Σύνταξη: 210 3617.360, 3617.369
fax: 210 3632.317
Διαφημιστικό: 210 3617.530, fax: 210 3617.310
Αγγελίες: 210 3617.369
Λογιστήριο: 210 3617.170

www.athensvoice.gr

Αν δεν βρίσκετε την Α.Υ. στα σημεία διανομής,
μπορείτε να επικοινωνήσετε στα τηλέφωνα:
210 3617.360, 210 3617.369

Κωδικός εντύπου: 7021
ISSN 1790-6164

Εβδομαδιαία εφημερίδα, διανέμεται δωρεάν.
Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική ή μερική,

ATHENS!

η διασκευή ή απόδοση του περιεχομένου της έκδοσης
με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό ή άλλο,
χωρίς προηγούμενη γραπτή έγκριση του εκδότη.

ΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Αυτή την εβδομάδα το σχεδιάζει ο PUPET. Γεννήθηκε το 1983 στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος της Σχολής Καλών Τεχνών Αθηνών και ασχολείται με το graffiti και τη street art από πολύ μικρή ηλικία. Έχει συμμετάσχει σε αρκετές ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο Amsterdam, ενώ έχει πραγματοποιήσει μία ατομική έκθεση στην Ελευσίνα. Έχει επίσης λάβει μέρος από το 2000 σε αρκετά street art projects και festivals ανά την Ελλάδα. Αυτό τον καιρό παρουσιάζει τη δεύτερη ατομική του έκθεση «Rebirth» στην γκαλερί Art Zone 42 (Βασ. Κωνσταντίνου 42) μέχρι 30/12. Περισσότερα μπορείτε να δείτε στο www.pupet.eu και στο www.facebook.com/pupet.eu

Μουσείο Τηλεπικοινωνιών Ομίλου ΟΤΕ

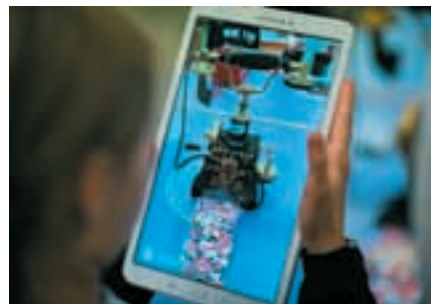
Δράσεις για όλη την οικογένεια,
σε μια διαφορετική εμπειρία γεμάτη τεχνολογία!

Σήμερα είναι απλό: Ανοίγεις το ραδιόφωνο και ακούς μουσική. Ή την τηλεόραση και βλέπεις το αγαπημένο σου πρόγραμμα. Χωρίς ποτέ, ίσως, να σκεφθείς πώς ξεκίνησαν όλα αυτά, τα ξενύχτια του εφευρέτη, την αγωνία του πώς θα λειτουργήσει το πρώτο τηλέφωνο της ανθρώπινης. Αυτή τη φανταστική ιστορία των τηλεπικοινωνιών «διηγείται» το Μουσείο Τηλεπικοινωνιών Ομίλου ΟΤΕ, μέσα από καινοτόμα και πολύ ευχάριστα προγράμματα που χρησιμοποιούν τη δύναμη της τεχνολογίας. Προγράμματα που απευθύνονται σε όλη την οικογένεια και αποτελούν ένα μαγικό ταξίδι στη γνώση.

Στις Μουσειοπαιδαγωγικές Δράσεις θα μπειτε σε πρωτόγνωρους ρόλους και θα μάθετε τις ιστορίες που έχουν να αφηγηθούν οι Συλλογές του Μουσείου με τον πιο δημιουργικό τρόπο.

Στις δράσεις Mixed Realities, ο συνδυασμός virtual με augmented reality θα σας οδηγήσει σε ένα διαφορετικό ταξίδι στο χώρο και το χρόνο.

Στα Storylab Workshops, τα εκθέματα θα σας δώσουν ιδέες για να φτιάξετε τη δική σας ιστορία, μέσω τεχνικών video, animation και performance.

Storylab Workshops

10 & 17 Δεκεμβρίου 2017

| 8-4 ετών (11.00 - 12.30 και 13.00 - 14.30)

Stop motion animation:
Γύρισε τη δική σου ταινία

Mixed realities

14 & 28 Ιανουαρίου 2018

| 9-13 ετών (11.00 - 12.30 και 13.00 - 14.30)

Virtual & Augmented Reality
Museum Labs

Μουσειοπαιδαγωγική Δράση

11 & 25 Φεβρουαρίου

2018 | 4-6 ετών (11.00 - 12.30)

| 7-12 ετών (13.00 - 14.30)

Υδραυλικός τηλεγράφος:
Το νερό κινεί το μήνυμά!

Storylab Workshops

4 & 18 Μαρτίου 2018

| 8-14 ετών (11.00 - 12.30 και 13.00 - 14.30)

Interviewing the Masters.
Φώτα, κάμερες... πάμε!

Μουσειοπαιδαγωγική Δράση

1 & 22 Απριλίου 2018

| 4-6 ετών (11.00 - 12.30) |

7-12 ετών (13.00 - 14.30)

Γίνε για μια μέρα Εναερίτης:
Ανέβα Ψηλά

Μουσειοπαιδαγωγική Δράση

18, 19, 20 Μαΐου 2018

Τηλεπικοινωνίες και Μουσεία Γιορτάζουν!

Η είσοδος είναι ελεύθερη σε όλα τα προγράμματα

Ενημερωθείτε για όλες τις δράσεις του Μουσείου στο www.otegroupmuseum.gr και κάντε την κράτησή σας. Πρωτεύς 25, Νέα Κηφισιά, 2106201999, 2106201899.

Κύριος πλησιάζει Ρώσο πάρα πολύ μεθυσμένο:
-Χάλια είσαι, τι έχεις πει;
-Βότκα αλλά πάρα-πάρα-πάρα πολύ βότκααα...
-Μην πίνεις τόσο, δεν κάνει καλό....
-Ήπα γιατί είχα να κάνω δύσκολη δουλειά.
-Τι δουλειά;
-Να σκοτώσω 2 άτομα αλλά δεν τα κατάφερα.
(Κάνιγγος, Σάββατο βράδυ)

Δύο αγόρια, 25άρηδες, συζητούν:
«Χτες ερωτεύτηκα αλλά δεν λέω πιο πολλά γιατί θα με βρίσσεις».
(Café στα Μελίσια, Πέμπτη πρωί)

Στο σχολαίωμα δημοτικού σχολείου. Μικρή περίπου 9 ετών κλαίει με λυγρούς και η μαμά της τη ρωτάει τι συνέβη:
«Είπα στην κυρία ότι το χαρτί με τις ερωτήσεις μου το έφαγε ο σκύλος και όλη η τάξη γελούσεε... Και η κυρία μαζιίί...»
(Βριλίσσια, Πέμπτη μεσημέρι)

«Τον πιάσανε με κατεβασμένα βρακιά, σου λέω».
(Συζήτηση κοστούμαρισμένων δικηγόρων (μάλλον), Αμπελόκηποι, Κηφισίας, Πέμπτη πρωί)

-Σινεμά πας;
-Μπα, προτιμώ σειρές στο σπίτι. Ξέρεις, Γκέμι οφ θρονς και τέτοια.
-Τι είναι αυτά; Τι μου λες; Εννοούσα πονηρό σινεμά.
(Ηλικιωμένοι συζητούν σε café, Μοναστηράκι, Πέμπτη πρωί)

«Τι θα σου βγάλουνε, βρε Ευθυμία; Τα σ'κώτια; Ακτινογραφία είναι, έχεις ξαναβγάλει...»
(Μαμά σε κοριτσάκι που κλαίει. Εξωτερικά ιατρεία, Αμπελόκηποι, Τρίτη πρωί)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΝΕΝΕΣ
 → panikoval500@gmail.com

ΦΤΙΑΞΕ ΜΟΥ ΤΗ ΜΕΡΑ

Dog's Bar στην οδό Βουρνάζου, στους Αμπελόκηπους

Info~DIET

Της ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗ

ΤΟ DJ SET ΠΟΥ ΣΥΖΗΤΑΕΙ ΟΛΗ Η ΑΘΗΝΑ

Μιχάλης Δέλτα και Κωνσταντίνος Βήτα στα πλατό του Steam (στον Κεραμεικό) 1 & 2/12. Μαζί τους σαπόρτ η dj Fo. Ηλεκτριστείτε.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΕΝΤΡΑ

Από σήμερα 30/11 μπορείτε να προμηθευτείτε τα δεντράκια (κυρίως έλατα) που οι παραγωγοί τους καλλιεργούν ειδικά για αυτό το σκοπό (σύμφωνα με το Υπουργείο Περιβάλλοντος).

BAR «ΑΛΛΑΓΗ»

Η ωραιότερη τρολιά του μήνα. Ανοίγει στη Βουτάδων στο Γκάζι, στις 30/11 ανήμερα του Αγίου Ανδρέα (που θα βλέπει από ψηλά).
(από την fb ομάδα «Ορθόδοξο ΠΑΣΟΚ»)

ΣΤΟ ΠΡΩΤΟ ΚΡΥΟ

Εμφανίστηκαν και τα πρώτα κερράσματα κουραμπιέδων.

ΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΜΕΛΟΜΑΚΑΡΟΝΑ

Τα πουλάει το Fresh μέχρι στιγμής.

BLACK FRIDAY

Ήταν λίγο απάτη, εδώ που τα λέμε. Πατί στην αυθεντική της μορφή (την αμερικάνικη) οι εκπώσεις δεν πέφτουν ποτέ κάτω από το 80%.

ΑΠΩΛΕΙΣ

Χωρίς τον Κέβιν Σπέισι το νέο House of Cards, χωρίς τον Απόστολο Πόντα η νέα Κεντροαριστερά.

ΦΟΥΝΤΑ ΜΕ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ...

Υγραντήρας πούρων στο γραφείο του πρωθυπουργού.

MY STYLE ROCKS

Το προσέξατε κι εσείς ότι το σκηνικό μοιάζει με μια τεράστια λεκάνη τουαλέτας ή μόνο εγώ;

BIKY ΣΤΑΜΑΤΗ

Ετοιμάζει αυτοβιογραφικό βιβλίο. Πιθανός τίτλος «Κάτω παρτάλι».

ΤΑ ΠΙΟ ΑΚΡΙΒΑ ΜΕΛΟΜΑΚΑΡΟΝΑ

32 ευρώ το κιλό; Να τα φάτε μόνοι σας.
(ο φούρνος της Δεινοκράτους)

Η ΑΘΗΝΑ ΤΗΣ KID MOXIE

Επιμέλεια: ΓΙΩΡΓΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Το πρώτο σου διαμέρισμα στην Αθήνα; Ένα διαμέρισμα στην Κυψέλη, στην Επτανήσων.

Πού μένεις τώρα; Στη Βουλιαγμένη, σε μια διπλοκατοικία.

Η πρώτη δουλειά που έκανες στην Αθήνα; Παρουσίαζα μία εκπομπή στην ΕΡΤ, όταν ήμουν 6 χρονών.

Τα 3 πράγματα που αν έλειπαν θα έκαναν την Αθήνα λίγο ομορφότερη; Ένα. Λιγότερη κατήφεια.

Ποιος μουσικός δικαιούται να γράψει το σάουντρακ της Αθήνας; Μήπως είναι ο Χιώτης;

Πού αλλού θα μπορούσες/ήθελες να ζήσεις στην Ελλάδα; Πουθενά εκτός Αθηνών.

Ποιο είναι το αγαπημένο σου εστιατόριο στην Αθήνα; Το Nolan στο κέντρο.

Ο μεγαλύτερος αθηναϊκός φόβος σου; Να μην κολλήσω πίσω από σκουπιδιάρικο 2 η ώρα το πρωί στην Πλάκα.

Σε ποιες πόλεις του εξωτερικού έχεις ζήσει; Έχω ζήσει στο Λος Άντζελες.

Ποιο είναι το αγαπημένο σου πιάτο στην Αθήνα; Πιτόγυρο. Τρώω πολύ συχνά, δεν υπάρχει πιο ωραίο πράγμα.

Ποια είναι η καλύτερη μέρα της εβδομάδας; Παρασκευή πρωί στο κέντρο.

Το αγαπημένο σου αθηναϊκό σινεμά; Καλοκαίρι στην ταράτσα του Bios.

Το αγαπημένο σου αθηναϊκό θέατρο; Το Εθνικό θέατρο.

Το αγαπημένο σου αθηναϊκό καφέ; Μου αρέσει το Μπελ Ρέυ στο Κουκάκι.

Ποιο είναι το πρώτο αθηναϊκό στιγμιότυπο που θυμάσαι; Ένα φθινόπωρο στο Πεδίο του Άρεως, να βλέπω τα φύλλα να πέφτουν.

Τι σου λείπει από την Αθήνα της παιδικής σου ηλικίας; Δεν μου λείπει η πόλη αλλά η παιδική ματιά. Ο τρόπος που την έβλεπα. Τεράστια και ανεξερεύνητη σαν κλειστό κουτί που δεν έχει ανοίξει.

«Αθηναϊκές» λέξεις που δεν υπάρχουν πια; Εκφράσεις από περασμένες δεκαετίες... Είσαι και πολύ άτομο. Αυτή το παίζει πολύ γκόμμενα.

Μια συναυλία στην Αθήνα που δεν θα ξεχάσεις ποτέ; Η πρώτη μου συναυλία. Χωρίς εισιτήριο. Bryan Ferry στον Λυκαβηττό. Απλώς μπήκαμε με μια φίλη μου.

Η πιο τυπική αθηναϊκή ταινία που έχεις δει; Το «Tungsten» του Πύργου Γεωργόπουλου.

Ο αγαπημένος σου σταθμός μετρό; Νομισματοκοπείο. Μόνος Έλληνας μπορεί να το προφέρει. Έχει ένα εφέ το όνομα. Κάτι συμβαίνει. Και όταν φτάνεις είναι όλα κόκκινα γύρω σου.

Αν η Αθήνα ήταν ένα πρόσωπο, ποιο θα ήταν; Κάτι μεταξύ Διόνυσου και Μπουκόφσκι.

Ποιος σκηνοθέτης θα ήθελες να γυρίσει μία ταινία για την Αθήνα; Ο David Lynch.

Η Έλενα Χαρμίλα (Kid Moxie) θα κάνει το πρώτο της live στην Αθήνα στις 17/12 στο 48 Urban Garden. Συμμετέχει στο νέο τραγούδι των 2 by bukowski «Hot Summer» που κυκλοφορεί από την Inner Ear. Αυτό τον καιρό γράφει τη μουσική για τη νέα ταινία του Γιώργου Γεωργόπουλου.

SWATCH STORES: ΑΘΗΝΑ: ΠΛΑΚΑ, 210 3310548 | ΣΥΝΤΑΓΜΑ, 210 3313833 | ΚΟΛΩΝΑΚΙ, 210 7239708 | ΟΜΟΝΟΙΑ, 210 3213328
 ΜΑΡΟΥΣΙ: THE MALL, 210 6197472 | ΓΛΥΦΑΔΑ, 210 8983045 | ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ, 210 5789720 | ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 2310 284988
 ΜΥΚΟΝΟΣ: 22890 28598 | SWATCH KIOSKS: ΕΛ.ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ, ALL USERS AREA, 210 3530302 & INTRA SHENGEN AREA, 210 3532606

swatch[®]Xyou
 SWISS MADE

TA TWEETS ΤΟΥ FORREST GUMP

Από τον ΝΙΚΟ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

(Μέλος της συλλογικότητας εναντίον των εναλλακτικών minimal Άγιων Βασιληδων με λευκή στολή)

Ο ΠΑΝΟΣ ΚΑΜΜΕΝΟΣ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΜΕ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΟΤΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΣΤΟ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΤΑ ΟΠΛΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΑΒΕΣ

● Πάντως θα μπορούσαν να δοκιμάσουν μαζί με τα όπλα να τους πουλήσουν και 200.000 μολότωφ.

● Τουλάχιστον έτσι θα γλίτωναν τις ενοχές...

● Δίδαγμα από τη συζήτηση για τα όπλα στη Σαουδική Αραβία Νο 1: Μπορείς να απαντήσεις σε οποιαδήποτε κατηγορία, όσο προφανής κι αν είναι, με το επιχειρήμα «Με στοχοποιείς!».

● Δίδαγμα από τη συζήτηση για τα όπλα στη Σαουδική Αραβία Νο 2: Μπορείς πάντα να κατηγορήσεις αυτούς που σε κατηγορούν, για τον τρόπο που έμαθαν αυτό που συμβαίνει και να θεωρήσεις ότι αυτό σε αθώνει.

● Δίδαγμα από τη συζήτηση για τα όπλα στη Σαουδική Αραβία Νο 3: Ταύτισε τον εαυτό σου με τη χώρα. Πες ότι όσοι προσπαθούν να κάνουν κακό σε εσένα, στην πραγματικότητα κάνουν κακό στη χώρα.

● Δίδαγμα από τη συζήτηση για τα όπλα στη Σαουδική Αραβία Νο 4: Για να κρατήσεις τα μπόσικα, βάλε τον Νίκο Φίλη να παίξει το ρόλο του «διαφωνούντα».

● Σύμφωνοι. Τα humidior των πούρων στο γραφείο του πρωθυπουργού, του τα έχουν κάνει δώρο...

● Πράγμα που σημαίνει ότι έχει φίλους που καπνίζουν πούρα.

Όμως σύμφωνα με το video για το κοινωνικό μέρισμα, όσοι καπνίζουν πούρα είναι ανάλητοι φοροφυγάδες που γελάνε και ο ΣΥΡΙΖΑ τους πιάνει επ' αυτοφώρω...

● Άρα προφανώς του έκαναν το δώρο γιατί τους συνέλαβε... Και έτσι γλίτωσαν από τις τύψεις που τους κατατρώγαν.

● Μήπως τώρα που ο ξάδερφος του πρωθυπουργού δουλεύει και επίσημα στο Μαξίμου να αναλάμβανε ανάμεσα στα άλλα να συγκρατεί κάπως και τον Καρανίκα;

● Η μεγαλύτερη έκπληξη που επιφύλασσε ο νέος φορέας της Κεντροαριστεράς ήταν πάντως ότι ακόμα δεν έχουν εξαντληθεί τα ονόματα για νέους φορείς της Κεντροαριστεράς...

η ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ της εβδομάδας

Κώστας Ζαχαριάδης

«... δεν πιστεύω ότι το ζήτημα αυτό λύνεται με το αν θα πουλήσουμε εμείς όπλα στη Σαουδική Αραβία. Έτσι κι αλλιώς η κατάσταση αυτή υπάρχει πολύ πριν εμείς υπογράψουμε».

Μετάφραση Αφού το δάσος καίγεται ήδη, τι πειράζει να κάνω μπάμπεκιου στα αποκαϊδία;

ΑΠΑΝΘΡΩΠΗ ΘΕΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Security σε μαγαζί με προσφορές της Black Friday

Η (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ) ΑΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

● Οι αστυνομικοί που θα βρίσκονται σε επιφυλακή για την επίσκεψη Ερντογάν στις 7 και 8 Δεκεμβρίου, θα αντέξουν την κόπωση, δεδομένου ότι μια μέρα πριν θα έχουν ξενυχτήσει στα επεισόδια για την επέτειο του Αλέξη Γρηγορόπουλου;

Η (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ) ΑΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ Νο 2

● Αφού σύμφωνα με το tweet του Αλέξη Τσίπρα «δημοκρατία είναι η επιβολή της θέλησης των πολλών», γιατί ψήφισε το νομικό προσδιορισμό του φύλου και το σύμφωνο συμβίωσης των ομόφυλων ζευγαριών, αφού όσοι το ήθελαν ήταν σαφώς λιγότεροι;

Η (ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ) ΑΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ Νο 3

● Οι διοργανωτές της συναυλίας του Αντώνη Ρέμου στην Κουρσεβέλ έχουν προβλέψει να κάνουν εισαγωγή γαρίφαλων στη Γαλλία ή οι θαμώνες θα ζήσουν τη χριστουγεννιάτικη εμπειρία κουτσουρεμένη;

ΘΑ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΛΕΞΗ ΓΙΑ...

«Επαναγεμίδι»
Το μικρό πλαστικό μπουκάλι νερού που όταν αδειάζει δεν το πετάς αλλά επιμένεις να το ξαναγεμίσεις για να το χρησιμοποιείς πλέον σαν παγούρι.

antigone.sgt.gr

Αντιγόνη – Lonely Planet
από τη Λένα Κίτσοπούλου

14–30.12.2017

ΠΩΣ ΜΑΣ ΕΜΠΛΕΞΑΝ ΣΤΟ ΒΟΥΡΚΟ ΤΟΥ ΜΕΣΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ

Του ΝΙΚΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ

Η υπόθεση της πώλησης αμυντικού υλικού στη Σαουδική Αραβία εξελίχθηκε σε μία -όπως πάντα- διένεξη μεταξύ κυβέρνησης και αξιωματικής αντιπολίτευσης, όταν το δικύβευμα δυστυχώς υπερέβαινε τις εσωτερικές αντιθέσεις και προσλάμβανε διεθνείς διαστάσεις.

Η Σαουδική Αραβία έχει εμπλακεί στον ενδο-ισλαμικό εμφύλιο της Υεμένης στηρίζοντας τους Σουνίτες, ενώ το Ιράν στηρίζει και εξοπλίζει τους Σίιτες. Το Ριάντ, μάλιστα, εδώ και καιρό έχει αναλάβει επιθετικό ρόλο εμπλεκόμενο και σε επιχειρήσεις εντός του εδάφους της Υεμένης, κυρίως με τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς κατά σιιτικών στόχων.

Ο ενδο-ισλαμικός εμφύλιος δεν εξελίσσεται μόνο στην Υεμένη. Η διαμάχη επεκτείνεται τούτη την ώρα στα εδάφη της Συρίας και του Ιράκ αλλά και εντός του Λιβάνου. Η Σαουδική Αραβία έχει αναλάβει το ρόλο του προστάτη του Σουνιτισμού και διεκδικεί πρωτεύοντα ρόλο στη συρρίκνωση του σιιτικού παράγοντα στο νότιο Ιράκ, την Κεντρική Συρία αλλά και της ισχύος των Χεζμπολάχ στον Λίβανο. Ιδιαίτερα όσον αφορά την κατάσταση στον Λίβανο, η Σαουδική Αραβία βρίσκεται σε υπόγειες συσχετισμούς μέσω Ουάσινγκτον με το Ισραήλ. Οξύμωρο, πρωτοφανές αλλά υπαρκτό στοιχείο που καθορίζει τη νέα γεωπολιτική στην Εγγύς και Μέση Ανατολή. Πίσω από αυτή τη διαμάχη κρύβεται η διαχρονική αντίθεση μεταξύ Σαουδικής Αραβίας και Ιράν ως προς την επιρροή που ασκούν στον ευρύτερο ισλαμικό κόσμο.

Σε αυτή την ιστορία ενεπλάκη η Αθήνα για 65 εκατ. ευρώ. Προφανώς οι πολιτειακοί παράγοντες δεν έδωσαν σημασία στις λεπτομέρειες. Οι Αμερικανοί εξ αρχής δεν είχαν αντιρρήσεις για το deal. Το αντίθετο συνέβη. Η Σαουδική Αραβία θα προμηθευόταν 300.000 οβίδες των 105 mm. Το υλικό ήταν ληξιπρόθεσμο, δηλαδή πλησίαζε η ημερομηνία λήξης της αξιοπιστίας των οβίδων. Ο αγοραστής το γνώριζε και άρα θα τις αγόραζε προκειμένου να χρησιμοποιηθούν άμεσα στο μέτωπο της Υεμένης. Τα πυροβόλα των 105 mm είναι το «ψωμοτύρι» του πυροβολικού παγκοσμίως. Έμενε να καθοριστεί το δρομολόγιο της μεταφοράς. Κάποια ποσότητα θα μεταφερόταν στη Σαουδική Αραβία και κάποια άλλη, ενδεχομένως, σε κάποια άλλη ακτή της Αραβικής Χερσονήσου. Αυτή είναι η δουλειά των ειδικών, δη-

λαδή των εμπόρων όπλων και των μεταφορέων τους.

Στην υπόθεση ενεπλάκησαν δύο άτομα. Ο ένας γνωστός έμπορος όπλων με μία υποτυπώδη υποδομή βιοτεχνίας παραγωγής φυσιγγίων στην Αξιούπολη του Κιλκίς, γνωστός διαχρονικά στο Πεντάγωνο από τις αρχές της δεκαετίας του '90. Όλες οι κυβερνήσεις έκτοτε τον γνώριζαν και τον χρησιμοποιούσαν. Ο Βασίλης Παπαδόπουλος για κάποιους λόγους διατηρούσε καλές σχέσεις με αραβικά κράτη. Τη Σαουδική Αραβία, την Ιορδανία και το Κατάρ. Αυτές τις διασυνδέσεις εκμεταλλεύεται.

Το δεύτερο πρόσωπο κατάγεται από το Ηράκλειο Κρήτης, δραστηριοποιείται εδώ και πολλά χρόνια στη Σαουδική Αραβία και είναι στέλεχος της επιφανούς επενδυτικής εταιρείας MASIC, σαουδοαραβικών συμφερόντων. Προηγουμένως είχε διατελέσει σμάρινος στέλεχος της τράπεζας της βασιλικής οικογενείας των Σαούντ στο Λονδίνο. Είναι πρόσωπο έμπιστο μίας τουλάχιστον ομάδας της βασιλικής αυλής του Ριάντ.

Οι δύο οικονομικοί παράγοντες προφανώς εκπροσωπούν διαφορετικές πλευρές των φραξιών που «ανθίζουν» γύρω από το βασιλικό παλάτι. Αυτή η

λεπτομέρεια προσλαμβάνει ιδιαίτερη σημασία αυτή την περίοδο αφού εδώ και έναν μήνα ο πρίγκιψ διάδοχος του θρόνου ανέλαβε δράση κατά ενός τμήματος της οικογενείας του φυλακίζοντας για διαφθορά τα ξαδέρφια του, τους θείους του και τους παρατρεχάμενους τους. Στη Σαουδική Αραβία εξελίσσεται τούτη την ώρα μία εντυπωσιακή ανακατάταξη των δεδομένων της εξουσίας εντός του βασιλείου. Ο διάδοχος του θρόνου προσέλαβε την αμερικανική εταιρεία Blackwater, γνωστή πολυε-

θνική εταιρεία μισθοφόρων και υπηρεσιών security, για τη διαχείριση της «εκκαθάρισης» της Αυλής από εχθρικά στοιχεία. Ταυτόχρονα, ο διάδοχος εξήγγειλε μέτρα «δημοκρατικοποίησης» της κοινωνίας. Οι γυναίκες θα μπορούν να οδηγούν ΙΧ, να πηγαίνουν στο γήπεδο, ενώ άρχισαν να ανοίγουν αίθουσες κινηματογράφου. Πρόκειται για ιεροσυλία, αν σκεφτεί κανείς ποιοι κάνουν κουμάντο στα Τεμένια και τα ιερατικά σχολεία. Τέλος πάντων.

Σε αυτό τον καμβά λοιπόν, ο μεν Πα-

παδόπουλος «έκλεισε» τη δουλειά με τιμές σχετικά υψηλές, ενώ ο Σφακιανάκης επιθυμούσε αναδιαπραγμάτευση σε χαμηλότερες τιμές. Οι 300.000 οβίδες για την Υεμένη, ωστόσο, αποτελούν τη μοναδική σταθερά σε αυτή την υπόθεση. Τελικά στο Ριάντ «μπλέχτηκαν» οι γραμμές. Στην ιστορία ενεπλάκη η ελληνική πρεσβεία - και δεν είναι η πρώτη φορά που οι έλληνες διπλωμάτες εμπλέκονται μεταξύ διασταυρούμενων πυρών. Στο ελληνικό Πεντάγωνο ενεπλάκησαν και στρατιωτικοί παράγοντες. Το πράγμα χόντρυσε και οι «έμπειροι» Σαουδάραβες έμειναν απ' έξω αντιλαμβανόμενοι πως κάτω εκεί στη Σαουδική Αραβία η κατάσταση στράβωσε. Στην Αθήνα οι μαθητευόμενοι μάγοι της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης δεν αντελήφθησαν τη διεθνή διάσταση της ιστορίας. Το κατάλαβαν μόλις τη Δευτέρα, μετά τη συζήτηση στη Βουλή, όταν τα τηλεοπτικά δίκτυα στο Ισλάμ άρχισαν να μεταδίδουν το στρατιωτικό - διπλωματικό κουβάρι από την ελληνική πρωτεύουσα. Ήταν πια αργά και η όψιμη έως και χλιαρή παρέμβαση του Νίκου Φίλη για τα παιδιά που σκοτώνονται στην Υεμένη δεν ήταν καθόλου αρκετή για να τηρηθούν κάποια

προσχήματα. Η Ελλάδα, χωρίς λόγο και αιτία και για ένα ποσό των 65 εκατ. ευρώ, ενεπλάκη σε μία ιστορία που την ξεπερνά αλλά και που είναι δυνατόν να προκαλέσει αντιδράσεις στον ισλαμικό κόσμο με σοβαρές επιπτώσεις σε ζητήματα ασφαλείας. Ποιος άραγε σκέφτηκε το ενδεχόμενο αυτό; Τα «σαΐνια» στο Υπουργείο Άμυνας ή τα «λαγωνικά» του Υπουργείου Εξωτερικών; Οι Αμερικανοί δεν είχαν αντιρρήσεις, το ΝΑΤΟ επίσης, το Ισραήλ επικροτούσε, η κυβέρνηση θα εισέπραττε 65

εκατ. ευρώ για κάτι ληγμένες οβίδες, ο κ. Παπαδόπουλος θα ήταν ευτυχής με ακριβό τιμολόγιο και ο Σφακιανάκης ευτυχέστερος αν το τιμολόγιο ήταν φθηνότερο. Στην Υεμένη, κάποια στιγμή μετά τον πόλεμο, κάποια μονάδα του ΟΗΕ θα ανακάλυπτε έξω από το Άντεν άσκαστες οβίδες με κωδικό αριθμό που θα παρέπεμπε στις ελληνικές ένοπλες δυνάμεις. Το ζήτημα θα είχε ξεχαστεί. Έλα όμως που στην Αθήνα ακόμη και οι πιο απλές βρωμοδουλειές γίνονται πολύπλοκα σενάρια. ■

Η ΕΛΛΑΔΑ, ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΟΣΟ ΤΩΝ 65 ΕΚΑΤ. ΕΥΡΩ, ΕΝΕΠΛΑΚΗ ΣΕ ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΤΗΝ ΞΕΠΕΡΝΑ ΚΑΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΠΡΟΚΑΛΕΣΕΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΙΣ ΣΤΟΝ ΙΣΛΑΜΙΚΟ ΚΟΣΜΟ ΜΕ ΣΟΒΑΡΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΣΕ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ο ολοκληρωτισμός του μέλλοντός μας

Του ΛΕΩΝΙΔΑ ΚΑΣΤΑΝΑ

Οι αυθεντικοί κομμουνιστές είχαν καταλάβει από την αρχή ότι η ολοκληρωτική κοινωνία των φτωχών που ήθελαν να φτιάξουν έπρεπε να είναι και σιδερόφρακτη. Διαφορετικά οι ικανότεροι και οι πλέον ανήσυχτοι θα την έκαναν για τη Δύση και τον καπιταλισμό αναζητώντας τι άλλο, ελεύθερη και πλούσια ζωή. Γι' αυτό και πρώτο τους μέλημα ήταν να υψώσουν, αυτό που ο Τσώρτσιλ αποκάλεσε, «Σιδηρούν Παραπέτασμα».

Οι εγχώριοι κρατιστές - ντεμέκ «κομμουνιστές», αριστεροί, δεξιοί και κεντρώοι, κατάφεραν με τις επιδοτήσεις και τα δανεικά να δομήσουν τον «ανοιχτό ελληνικό κομμουνισμό» με χρήμα, που μεγαλούργησε από τη δεκαετία του '80 μέχρι και τις μέρες μας. Οι αριστεροί, ως πιο ειδικοί, είχαν καταλάβει ότι με την είσοδο στην Ευρωπαϊκή Ένωση η χώρα άνοιγε παράθυρο στη Δύση και αυτό θα υπονόμει το μονάκριβο κρατισμό της. Γι' αυτό και εναντιώθηκαν στην ευρωπαϊκή ολοκλήρωση προσπαθώντας να αποτρέψουν την πτώση της χώρας στο «Λάκκο των λεόντων» φωνάζοντας εκείνο το αμίμητο «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο».

Αλλά και μετά, όταν η καταιγίδα της τεχνολογίας από τη μια και η μετάλλαξη της Ανατολής από την άλλη προκάλεσαν την έκρηξη της παγκοσμιοποίησης, οι αριστεροί σοφοί είχαν από νωρίς κρούσει τον κώδωνα. Είχαν δει το κακό με βήμα γοργό να πλησιάζει. Ή γίνεσαι Κούβα της Μεσογείου με original κομμουνισμό της μαζικής φτώχειας και της κομματικής νομενκλατούρας ή μπαίνεις στον αστερισμό της παραγωγής και του ανταγωνισμού δηλαδή της «άδικης ανάπτυξης». Όπου άδικη είναι η αμειβόμενη εργασία που δεν διανέμει τα κέρδη της στο κράτος και στο κομματικό σύστημα, ώστε να υπάρχει μια κάποια ισότητα, βρε αδερφέ.

Έλα μου όμως που ο καπιταλισμός έχει και κρίσεις, δηλαδή «good times, bad times», που έλεγε και εκείνο το παλιό τραγουδάκι των Zepelin. Κρίση που ταρακούνησε τον κόσμο όλο αλλά διέλυσε όσους επέμεναν να ζουν πλουσιοπάροχα και να πωλούν κομμουνισμό με τα λεφτά των άλλων. Δηλαδή την Ελλάδα, τη μόνη χώρα που δεν έχει βγει ούτε και πρόκειται να βγει από την κρίση του 2009 έως ότου κατακτήσει τη γη της επαγγελίας, δηλαδή τον «κομμουνισμό με φτώχεια».

Όταν όμως έρχεται η φτώχεια όσοι μπο-

ρούν δραπετεύουν. Έτσι σταδιακά αλλά με αυξανόμενη ένταση οι ικανότεροι και κυρίως οι ικανότεροι νέοι, άρχισαν να την κάνουν για τη Γερμανία, την Αγγλία, τις ΗΠΑ, αλλά και την Κύπρο αναζητώντας, τι άλλο, σύγχρονες ποιοτικές σπουδές και καλά αμειβόμενη εργασία. Αφήνοντας εδώ τους συνταξιούχους για να παράγουν τον πλούτο που καίγεται να διανεμίει ο αντιπρόεδρος στους δικούς του, πριν καν παραχθεί. Ακόμα και οι οικονομικοί μετανάστες και οι εξαθλιωμένοι πρόσφυγες να φύγουν θέλουν, να πάνε στο Βορρά να φτιάξουν τη ζωή τους.

Συζητώντας με τους φευγάτους διαπιστώνεις ότι μετά τους πρώτους μήνες της μετεγκατάστασης ανακαλύπτουν και μια άλλη ποιότητα ζωής που εξισορροπεί «τον ήλιο και το τσίπουρο» της πατρίδας τους. Πραγματικό κοινωνικό κράτος, σεβασμό στον πολίτη, σύγχρονη εκπαίδευση για τα παιδιά τους, μειωμένη γραφειοκρατία, ποιοτικό δημόσιο χώρο και μια πολιτική ομαλότητα που τους επιτρέπει να έχουν μεγάλες προσδοκίες. Το κυριότερο, αμοιβές αντάξιες της ποιότητας της εργασίας τους. Αξιοπρέπεια.

Δεν θα ξαναγυρίσουν γιατί δεν έχουν λόγους να το κάνουν. Τον ήλιο και το τσίπουρο μπορούν να τα απολαμβάνουν στις διακοπές τους.

Η χώρα μας έχει πάρει την τροχιά που τόσα χρόνια ευαγγελίζονταν η αριστερά μας. Τα πάντα να κινούνται μόνο και γύρω από το κράτος και την κυβέρνηση, με ισχυρούς ολιγάρχες που διαπλέκονται με την εξουσία, συμπιεσμένη μέχρι ασφυξίας τη μεσαία τάξη και εξαθλιωμένη την κατώτερη. Και όλα αυτά με κάποια χάρη αριστερού βερμπαλισμού. Ανοικτά πουκάμισα, υψωμένες γροθιές, ολίγη από Κάστρο και Μαδούρο, ανοχή στην πολιτική βία και τη light τρομοκρατία. Η δημοκρατία ως εργαλείο επιβολής των «δικαίως αγανακτισμένων», δηλαδή του εκάστοτε όχλου, πάνω στους θεσμούς και τα θεσπισμένα όργανα, «δημοκρατορία».

Είναι το σχήμα της φτώχειας και της απελπισίας. Οι απέλπιδες πολίτες είναι εύκολα διαχειρίσιμοι και πειθήνιοι καταναλωτές της ολοκληρωτικής ιδεολογίας. Κυκλοφορούν σε εγκαταλελειμμένες και βρώμικες πόλεις, με ανεξέλεγκτη και διάχυτη παραβατικότητα, σπουδάζουν σε τριτοκοσμικά σχολεία και πανεπιστήμια, λαμβάνουν αναξιόπιστα πτυχία, ταλαιπωρούνται από τη συνεχώς αυξανόμενη γραφειοκρατία και καταδυναστεύονται από συντεχνίες του δημοσίου. Το κράτος απομυζά τον παραγόμενο πλούτο για να σιτίζει τους πραιτωριανούς του και να αποπληρώνει τα χρέη που φόρτωσε ο κρατισμός του παρελθόντος και του μέλλοντος. Κάθε Χριστούγεννα μοιράζει ένα κάποιο μέρισμα, προσφορά του ελεήμονος αρχηγού στους υπηκόους.

Αν κάτι χαρακτηρίζει την Ελλάδα του σήμερα είναι η έλλειψη κάθε προσδοκίας. Οι δημοσκοπικές έρευνες αποτυπώνουν ανάγλυφα τη δυστοπία. Εμπέδωση της τριτοκοσμικής στροφής, κοινωνική απελπισία, σαφής αντίληψη της λαθεμένης διαδρομής, αλλά και αδυναμία ορθού προσανατολισμού. Τα πολιτικά υπο προϊόντα που ανέδειξε η κρίση διατηρούν εν πολλοίς τη δημοφιλία τους, ευτυχώς με μια κάποια ύφεση. Θα πάρουν πάλι τα πάνω τους μόλις κάποιος αποπειραθεί να αλλάξει τη λαθεμένη ρότα.

Την ίδια στιγμή που η Ευρώπη καλπάζει και τα Βαλκάνια αναπτύσσονται με ταχύτατους ρυθμούς, η χώρα μας οπισθοδρομεί αρνούμενη να συγχρονιστεί με το ευρωπαϊκό κεκτημένο. Γι' αυτό και δεν χάνει την ευκαιρία να επιστρέφει συνεχώς στο παρελθόν, να θυμάται τον εμφύλιο πόλεμο και τη χούντα και να καταγίνεται με την ιδεολογική χρήση της Ιστορίας προκειμένου να τονώσει τον αριστερό αντιευρωπαϊκό εθνικισμό της. Μπορεί το αντιμνημονιακό πνεύμα να υποχωρεί εκ των πραγμάτων, αλλά ο εθνολαϊκισμός υποβόσκει πάντοτε ακμαίος.

ΑΝ ΚΑΤΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΚΑΘΕ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑΣ, ΕΜΠΕΔΩΣΗ ΤΗΣ ΤΡΙΤΟΚΟΣΜΙΚΗΣ ΣΤΡΟΦΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι και η κεντροδεξιά δυσκολεύεται πολύ να δομήσει μια φιλελεύθερη προσωπικότητα προσκολλημένη στις συντηρητικές φοβίες του σκοτεινού παρελθόντος της. Αλλά και η κεντροαριστερά αρνείται να φύγει μπροστά. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην πρόσφατη προσπάθεια ανανέωσης δεν βρήκε ένα σύγχρονο ηγέτη να την οδηγήσει στο μέλλον, μηρυκάζοντας σοσιαλιστικά στερεότυπα

των 80s. Στην πιο κρίσιμη φάση της μεταπολεμικής της ιστορίας, η Ελλάδα αρνείται να ξεκολλήσει από το παρελθόν. Γιατί φοβάται το μέλλον, την ελεύθερη αγορά, την ελεύθερη και παραγωγική κοινωνία. Το άγνωστο.

Είκοσι τρεις συμπατριώτες μας και άγνωστος αριθμός μεταναστών βρήκαν αυτές τις μέρες φρικτό θάνατο στη λάσπη της Μάνδρας. Αποκλειστικός υπεύθυνος το πελαταιακό κράτος. Και όμως ξεχάστηκαν τόσο γρήγορα. Ούτε μαζικές διαμαρτυρίες, ούτε κινητοποιήσεις, ούτε καμιά απαίτηση να βρεθούν οι ένοχοι. Η αντιπολίτευση το πέρασε στο σβηστό. Η κοινωνία μας κατάπιε αδιάφορα ένα στιγμιαίο δημόσιο έγκλημα. Αύριο θα ικανοποιήσει το μισθιαρισμό της αποδίδοντας ευθύνες στην κλιματική αλλαγή, τρομάρα της. Είναι η απελπισία που δεν αφήνει περιθώρια ούτε στο συναίσθημα. Είναι ο ολοκληρωτισμός του μέλλοντός μας. Οι φιλελεύθερες προοδευτικές, πλην όμως μειοψηφικές, κοινωνικές δυνάμεις δεν έχουν βρει ακόμα το βηματισμό τους. Ιδεολογικά σπαράγματα του παρελθόντος τις ποδηγετούν. **Α**

GALLIANO
aroma italiano

WE LOVE TO MAKE COFFEE FOR PEOPLE WHO LOVE TO DRINK IT

CELEBRATING ANNIVERSARY

40 YEARS 1976 - 2016

100% MADE IN ITALY

TS COFFEE ΟΕ
Λαμπτελέτ 38, Πειραιάς – Καμίνια, 18541, ΑΤΤΙΚΗΣ
Τηλέφωνο: 2109609330, Φαξ: 2109609331
e-mail: sales@tscoffee.gr Website: www.tscoffee.gr
Facebook: TS Coffee - Galliano Espresso Italiano

Εσύ δεν φταις ποτέ

Το 1997 είχα δύο εκατομμύρια δραχμές στην τράπεζα και ένα φίλο δίπλα μου στο μπαρ. Οικονομικός συντάκτης, από τους καλούς. Έπινε malt και κάπνιζε Cohiba που, μεταξύ μας, δεν ήταν και εύκολο να τα βρεις εκείνη την εποχή. Οδηγούσε SAAB και χάριζε στην καλή του Σαββατοκύριακα στην Ευρώπη. Πρέπει να είσαι ζεν για να μπου ανοίξει την όρεξη ή την περιέργεια. Το παλικάρι αγόραζε συγκεκριμένα «χαρτιά» στο Χρηματιστήριο, αξιοποιώντας και την επικοινωνιακή προώθηση που απολάμβανε ο εκδότης των τίτλων. Και μετά άναβε το πούρο και παρακολουθούσε την κούρσα. Θυμάστε πόσο ήταν το limit up; Στο 8% τη μέρα. Ξέρεις τι είναι να βλέπεις τα λεφτά σου να αυξάνονται κατά 8% τη μέρα; Κακαρίζεις, όπως η κότα που κάνει τα χρυσά αυγά. Ας μη φλυαρώ. Δεν ντρέπομαι να σας πω ότι εκείνα τα δύο εκατομμύρια της τράπεζας, βγήκαν στο δρόμο, πάνω στα τέσσερα φαρδιά λάστιχα του αυτοκινήτου που με έκανε κάγκουρα. Ένα χρόνο μετά, στην εθνική οδό, έξω από τη Λάρισα, το ίδιο αυτοκίνητο μου έδωσε το σασμάν στο χέρι. Όταν ο γερανός το κατέβασε στο συνεργείο, στην είσοδο της πόλης, ο μάστορας μόλις που γύρισε να με κοιτάξει. Είχε την τηλεόραση στο Alter και έβλεπε τη ζωντανή εκπομπή για το Χρηματιστήριο. Στο χέρι του κρατούσε ένα χαρτί με γράμματα και αριθμούς. Μία κατέβαζε τα προεβουωπικά γυαλιά στο χαρτί και μία ανέβαζε τα μάτια στην οθόνη. Όπως κάνεις όταν βλέπεις τα νούμερα του Τζόκερ ή το δελτίο του στοιχήματος. «Πουτάνα Χαλκίδα» μουρμούρισε. Γύρισε και με κοίταξε. «Έχει κολλήσει η μαλακισμένη και δεν λέει να ανέβει. Ξέρεις πόσες μέρες την περιμένω και δεν λέει να ξεκινήσει;» Δεν είχε, φυσικά, πρόβλημα με τη Χαλκίδα. Είχε με τα τσιμέντα της. «Τσιμέντα Χαλκίδος». Βρες δέκα σακιά από εκείνο το τσιμέντο, άδειασέ τα σε μία μπετονιέρα και ανακάτεψε με το δάκρυ που έχει χυθεί από μετόχους της εταιρείας. Μπορείς να ξαναφτιάξεις το γεφύρι της Άρτας.

Ογκαραζιέρης από τη Λάρισα, ο κάγκουρας από τη Θεσσαλονίκη (εγώ, δηλαδή), ο οικονομικός συντάκτης με το πούρο είμαστε ψηφίδες μίας εικόνας που, ιστορικά, περιγράφεται ως το «σκάνδαλο του χρηματιστηρίου». Γιατί, όπως θα θυμάστε, το 1999 η φούσκα έσκασε, η αγορά κατέρρευσε, χιλιάδες άνθρωποι έχασαν τις αποταμιεύσεις τους. Πολιτικά χρεώθηκε στην κυβέρνηση Σημίτη. Νομικά, χρεώθηκε σε 36 ανθρώπους, επιχειρηματίες και χρηματιστηριακούς παράγοντες, που δικάστηκαν και αθώωθηκαν. Όλοι τους αθώωθηκαν. Λογικό. Δεν δικάστηκαν για τον τρόπο με τον οποίο διαχειρίστηκαν τις εταιρείες και τα κεφάλαια που συγκέντρωναν. Δεν κρίθηκαν για τη μεταφορά κεφαλαίων από τις εισηγμένες εταιρείες σε ναυτιλιακές ή στο εξωτερικό. Δεν κάθισαν στο εδώλιο επειδή άλλα έλεγαν στις γενικές συνελεύσεις και άλλα έκαναν. Δικάστηκαν για το «φούσκωμα» και τη χειραγώγηση της αγοράς. Πιάσε ένα (χρυσό) αυγό και κούρεψέ το.

Τέλος πάντων, ο Άρειος Πάγος άσκησε αναίρεση στην πρωτόδικη απόφαση και τώρα οι 36 δικάζονται εκ νέου από το Εφετείο. Η εισαγγελέας ζήτησε την ενοχή τους για τη «δημιουργία πλασματικής εικόνας της αγοράς και την καλλιέργεια επενδυτικής ευημερίας». Φυσικά και έγινε κάτι τέτοιο. Μόνο που, ειλικρινά, δεν είμαι σίγουρος αν αυτό μπορεί να μετουσιωθεί σε κατηγορητήριο μόνο για 36 ή για περισσότερα κεφάλια. Διαβάζοντας τους τίτλους του Κουρή και του φιλοκυβερνητικού Τύπου βλέπω το σενάριο της κυρίαρχης εκδοχής: δέκα λαμόγια έφαγαν τα λεφτά του κοσμάκη. Και ο κοσμάκης απαλλάσσεται από τις ευθύνες του. Από την αφέλεια, τον εκμαυλισμό της βουλίας, την απληστία, την έπαρση του νεόπλουτου. Στο χωριό μετέτρεπαν το καφενείο σε παράρτημα χρηματιστηριακής εταιρείας. Τα limit up γέμιζαν τα πανέρια με γαρίφαλα, τις πίστες με πιάτα και τις γόβες με σαμπάνια. Και λέμε τώρα ότι όλοι αυτοί, ακόμα και όσοι πρόλαβαν και έχτισαν και ένα εξοχικό, εξαπατήθηκαν από λίγους πονηρούς; Αυτό λέμε. Στο Χρηματιστήριο μας τα έφαγαν οι πονηροί, με το μνημόνιο μας τα πήραν οι ξένοι. Αρκεί ο αφηγητής ή ο δικαστής να απαλλάξουν το σοφό λαό από πάσα ευθύνη. Δεν φταις εσύ για τους εφιάλτες που σε κατατρέχουν. Φταίει η νύχτα που τους έφερε. ●

→ kostas@giannakidis.com

ΝΚΟΜΟ

Του ΒΑΣΙΛΗ ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ

Λονδίνο, 1980

Δηλαδή δεν θα εκλεγεί αυτός ο χοντρός, ο Νκόμο; Μα τι λες;! Ο Ρούσσος Κούνδουρος απορεί, αντιδρά, με ακούει με δυσπιστία. Παρακολουθούμε με ενδιαφέρον το τέλος του διεθνώς απομονωμένου καθεστώτος Σμιθ στην πάλη ποτέ Ροδεσία – σιγά-σιγά θα τη γνωρίσουμε με τη μετα-αποικιακή νέα ονομασία της ως Ζιμπάμπουε. Είμαστε περιχαρείς: οι καλοί κερδίζουν, το ρατσιστικό καθεστώς που απέκλειε από την εξουσία τους ντόπιους Αφρικανούς ννέει τα λούστια. Οι αντάρτες προελαύνουν. Όμως δεν συνιστούν ενιαίο μέτωπο, αλλά δύο διακριτές ομάδες. Ποιοι είναι πιο ισχυροί; Και ποιοι οι πιο «καλοί»; Τότε, λίγα μόλις χρόνια μετά τη μεταπολίτευση στην Ελλάδα, οι πιο «καλοί» είναι στα μάτια μου οι πιο «αριστεροί»: οι λιγότερο αρεστοί στη Δύση, οι πιο ριζοσπάστες. Όχι! Θα δεις! Θα κερδίσει ο άλλος! τονίζω με ενθουσιασμό.

Για μια φορά βγήκα σωστός. Ο «άλλος» πράγματι κέρδισε τις εκλογές. Είχα εντυφώσει στο θέμα πιο συστηματικά, διαπιστώνοντας ότι αυτός ο άλλος είχε μεγαλύτερη απήχηση: όχι τόσο λόγω ριζοσπαστικών ιδεών, αλλά για τον απλό λόγο ότι η φυλή που εκπροσωπούσε ήταν πολυπληθέστερη στην τότε Ροδεσία. Ο άλλος ήταν ο Μουγκάμπε. Επικράτησε. Θα κυβερνούσε για 37 συναπτά έτη.

Αθήνα, 2017

Ρωτάω κάποιον ηλικιωμένο και ενήμερο Έλληνα του Λονδίνου, που συναντώ τυχαία:

- Νκόμο: το όνομα σου λέει κάτι; Κοντοστέκεται, σκέφτεται, διστάζει, εν τέλει δεν ξέρει.

Ωραία, ευχαριστώ! του λέω.

Ο κύβος έχει ριφθεί: θα βάλω ως τίτλο το «Νκόμο» και όχι το «Μουγκάμπε», όπως αρχικά σκεφτόμουν. Φόρος τιμής στον χαμένο, στους απανταχού πτηνμένους, ξεγραμμένους, ξεχασμένους. Αλλά και στη μετριοπάθεια: πώς θα είχαν άραγε εξελιχθεί τα πράγματα στη Ζιμπάμπουε αν δεν είχε υπερισχύσει και εδραιωθεί, όλο και αυταρχικότερα, το καθεστώς Μουγκάμπε; Με τον γηραιό ηγέτη, παλιό αγωνιστή, να προσπαθεί μάλιστα εσχάτως να δημιουργήσει οικογενειακή δυναστεία, επιβάλλοντας ως διάδοχο τη νεαρά και φιλόδοξη δεύτερη σύζυγό του; Το τελευταίο αποτέλεσε τη θρυαλλίδα που οδήγησε στην εκ των έσω ανατροπή και καθαίρεσή του. Το ίδιο του το κόμμα (με το στρατό) πήρε την απόφαση, πυροδοτώντας ένα ξέσπασμα χαράς και πανηγυρισμών στην πρωτεύουσα Χαράρε (που καθώς βρίσκεται σε υψόμετρο

έχει θαυμάσιο κλίμα). Εικόνες συγκινητικές, που στα μάτια μου θύμιζαν την πτώση της χούντας – είχα την τύχη να ζήσω, λεπτό προς λεπτό, το καλοκαίρι του 1974. Πολλές οι διαφορές, αναμφίβολα. Ανάμεσα σε αυτές, τα κινητά που κράδαιναν στα χέρια τους οι ζητοκραυγάζοντες νέοι. Ίσως όμως εδώ όντως να πρόκειται για «αλλαγή φρουράς» – για να χρησιμοποιήσω τον ατυχά χαρακτηρισμό της μεταπολίτευσης διά στόματος Α. Παπανδρέου. Ο νέος πρόεδρος της Ζιμπάμπουε είναι στρατιωτικός, πρώην δεξιά χέρι του Μουγκάμπε και στο παρελθόν συνέβαλε στη βίαιη διώξη των αντιφρονούντων. Οι τηλεοπτικές εικόνες χαράς ίσως να είναι μια βραχύβια άνοιξη – αφρικανικού τύπου. Μετά την αραβική, άλλωστε, στο άκουσμα της λέξης «άνοιξη» κουμπώνομαι...

Έχει κυλήσει πολύ νερό από το 1979/1980.

Στη γειτονική Νότιο Αφρική, δεν υπάρχει πλέον το ρατσιστικό καθεστώς apartheid: κυβερνάει το κόμμα του Μαντέλα, οι ντόπιοι αφρικανοί επίγονοί του. Αλλά αν προσέξει κανείς τους δείκτες οικονομικής ανισότητας, όχι μόνον παραμένουν πολύ υψηλοί, αλλά αυξάνουν κίολας – θεαματικά. Αντίστοιχα συνέβησαν και στη Ζιμπάμπουε: παρά την αρχική βελτίωση στην εκπαίδευση, το κράτος-λάφυρο λειτούργησε όλο και πιο αντι-αναπτυξιακά, ως μέσο σύρραξης προσωπικού πλούτου για τον Μουγκάμπε και τους συν αυτώ. Πα τους πολλούς όμως, ανεργία και υπερπληθωρισμός – ανεξέλεγκτος όπως και στην εξίσου «αντι-νεοφιλελεύθερη» Βενεζουέλα. Αντίθε-

τα, εν πολλοίς χάρη στη συνετή υποδειγματική διακυβέρνηση, η Μποτσουάνα, νοτίως της Ζιμπάμπουε, ευημερεί – η διαφορά στην εξέλιξη του κατά κεφαλήν εισοδήματος είναι εντυπωσιακή.

Τι θα είχε συμβεί, άραγε, αν είχε επικρατήσει ο ξεχασμένος Νκόμο ή πάντως αν δεν είχε υποστεί διώξεις, ο ίδιος και η παράταξή του; Δεν το γνωρίζω. Διαβάζω στη Wikipedia ότι, έχοντας δραπετεύσει το 1983 από τη χώρα του, θα συναινέσει το 1987 στην ενοποίηση των δύο κομμάτων (ZANU και ZAPU) – υπό την απόλυτη κυριαρχία του Μουγκάμπε: θα επιστρέψει ως υποταγμένος κομπάρσος, στο περιθώριο της εξουσίας και της ιστορίας, ως το θάνατό του το 1999.

Γιατί κάθομαι και γράφω γι' αυτή τη μακρινή εξωτική χώρα με τα περίεργα ονόματα πολιτικών; Απλούστατα, επειδή αναπολώ και αναστοχάζομαι: θυμάμαι τον Ρούσο που έφυγε νωρίς, νοσταλγώ μια αριστερά με οράματα, διαπιστώνω σε όλα σχεδόν τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη το μείγμα αναποτελεσματικότητας, ιδεοληψίας, κυνισμού και εξουσιομανίας που χαρακτηρίζει συνήθως την υπαρκτή κυβερνώσα αριστερά. Τέλος, ας μη κρυβόμαστε, σκέφτομαι τα νιάτα μου. **A**

ΕΧ-ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ο Παναγής Παναγιωτόπουλος «διαβάζει» τη φωτογραφία

↑ Λίγο πριν τα επεισόδια ανάμεσα σε οπαδούς του ΠΑΟΚ και Πακιστανούς στο κέντρο της Αθήνας, 26/11.

τον ακόμη ενεργό εμπορικό άξονα που συνδέει το Μοναστηράκι με την πλατεία Ομονοίας ένα μεσημέρι Κυριακής τον Νοέμβριο του 2017, άνθρωποι πορεύονται στο οδόστρωμα. Η προηγούμενη πρόταση δεν περιγράφει ικανοποιητικά τη φωτογραφία που βλέπουμε. Τα νοήματά της είναι αραιά. Πολλές εξάλλου οι Κυριακές που άνθρωποι κινούνται στη μέση του δρόμου στην Αθήνα, τα τελευταία χρόνια. Ειρηνικοί δρομείς μαραθωνίων και άλλων αγώνων τρέχουν για καλούς σκοπούς ή για να αναμετρηθούν ο καθένας με τα όρια του εαυτού του, διαδηλωτές ειρηνικοί και άλλες φορές λιγότερο ειρηνικοί, επιθετικοί πιθανόν και εμπόλεμοι, διαμαρτύρονται και απαιτούν.

Το βλέμμα και η ακοή των Αθηναίων αναγνωρίζουν τι συμβαίνει, χωρίς να χρειάζεται κάποια διευκρινιστική λεζάντα για την ταυτότητα εκείνων που βρίσκονται στους δρόμους. Λευκή και ροζ απόχρωση στο αντικαρκινικό πλήθος και το τρέξιμό του. Πολύχρωμη και γυμνασμένη μακρά πομπή στους αγωνιστικούς και συμμετοχικούς μαραθωνίους. Καρναβαλική, γκροτέσκα, με μουσικές και σφουρίτρες, η διαδήλωση των δικαιωμάτων στο Pride. Ρυθμική, σε συγκεκριμένο τέμπο και με υπερβολική μεγαφωνική ενίσχυση ενίοτε, σαφώς λαϊκή και πειθαρχημένη, η πορεία του ΠΑΜΕ ή του ΚΚΕ. Σιωπηρή στην αρχή, με εχθροπάθεια και βία κατόπιν, η αναρχική «(ανα)κατάληψη» του δημόσιου χώρου. Χαρακτηριστική των χρωμάτων και των συμβόλων μιας ιδιότυπης ταυτότητας, με αναγνωρίσιμη συνθηματολογία, η «πορεία» των οργανωμένων οπαδών κάποιας ομάδας που προσέρχονται στο γήπεδο.

Αυτό που βλέπουμε όμως εδώ δεν έχει εύκολη αναγνώριση. Ανδρικές σιλουέτες πατούν πάνω στις σκιές τους, κατευθύνονται με μεγάλο διασκελισμό, κάποιοι υψώνουν χέρια, πιθανόν συνθηματολογούν δυνατά. Μαύρες φιγούρες με ελάχιστο λευκό, κάποια κράνη. Οι περισσότεροι έχουν γυμνά χέρια και καλυμμένες κεφαλές με κάποια κουκούλα. Οι περαστικοί, απορημένοι και λίγο ασήμαντοι. Δεν είναι τάγμα ένοπλο και στρατιωτικά πειθαρχημένο, αλλά ούτε και πλήθος ελεύθερα προσερχόμενων ανθρώπων στο οποίο ο καθένας προσφέρει ένα μέρος του εαυτού του για ένα χρονικό διάστημα εν όψει κάποιου σκοπού. Δεν είναι διαδήλωση διαμαρτυρίας. Δεν φέρουν εμφανή διακριτικά, σημαίες ή πανό. Μοιάζουν με σμήνος, ωστόσο. Περπατούν σε κάποια σειρά και κρατούν σχετικές αποστάσεις, τα βήματά τους δεν είναι μεν συντονισμένα μα ούτε και ασύντακτα. Σμήνος μαύρων ανθρώπων που πατάνε τις σκιές τους και έτσι προχωρούν, πορεύονται. Περισσότερο δηλώνουν την ταυτότητά τους παρά διαδηλώνουν για τα αιτήματά τους.

Μαύρο σμήνος που πατάει πάνω στις σκιές του και η αναγνωριστική ικανότητά μας μικραίνει. Το outfit δεν προσφέρει σπουδαίες πληροφορίες για την ταυτότητα ή τους σκοπούς. Θα μπορούσαν να είναι μέλη του νεο-ναζιστικού κόμματος μα και τμήμα του αντι-εξουσιαστικού black block. Τις δύο ομάδες του πληθυσμού που συγκροτούνται και διεκδικούν με βία τους δρόμους και τη μαύρη ενδυμασία, η μία από την άλλη. Στη φωτογραφία, όμως, το μαύρο σμήνος συγκροτείται από τον τρίτο διεκδικητή του χρώματος και της βίας. Οργανωμένοι πακτζήδες που έχουν κατέλθει στην Αθήνα για τον αγώνα της ομάδας τους με τον Πανιώνιο.

Λίγο μετά από τη στιγμή του παρόντος στιγμιότυπου οι βαδίζοντες με τα μαύρα και οι σκιές τους θα συναντηθούν τυχαία με ένα πακιστανικό πλήθος με πράσινες σημαίες στην Ομόνοια και θα συγκρουστούν βίαια μέχρι να τους χωρίσουν τα ΜΑΤ.

Ένα κομμάτι του ελληνικού διαδικτύου θα σπεύσει να εξηγήσει ότι οι μουσουλμάνοι-Πακιστανοί επιτέθηκαν στο σμήνος των πακτζήδων επειδή τους πέρασαν για χρυσαυγίτες. Σαν να έγινε κάποιο ενδυματολογικό ατύχημα, ένα misunderstanding στιλιστικής γραμματικής. Αντίθετες φωνές θα πουν ότι η ανδρική κουλτούρα επιβολής του βορειοελλαδίτη στρατευμένου δικεφάλου εξάσκησε την εγγενή και φασίζουσα βία της πάνω στους ξένους. Από άλλο δρομολόγιο, ακροδεξιά sites θα επικυρώσουν αυτή την εκδοχή επικαίροντας που τα «παόκια καθάρισαν τα πάκια».

Πιθανόν και οι δύο εξηγήσεις να μην είναι κάτι παραπάνω από ισάριθμες δικαιολογήσεις μιας συνθήκης που, ενώ επωζόταν καιρό, σήμερα αναπτύσσεται εκθετικά. Μιας συνθήκης «αναμεσαιωνισμού» όπου ο κοινωνικός δεσμός μεταξύ ελεύθερων ατόμων έχει σχεδόν διαλυθεί. Νέες μορφές αλληλεγγύης και συνύπαρξης επικρατούν. Αλληλεγγύης και συνύπαρξης στο εσωτερικό μιας ομάδας που συγκροτείται με κριτήριο κάποια σκληρή και άκαμπτη συλλογική ταυτότητα, οδηγώντας στην εχθρότητα και τη σύγκρουση με άλλες αντίστοιχες συλλογικές ταυτότητες. Ομάδες που αποσπούν από το κράτος το μονοπωλιακό δικαίωμα στη βία και την ευθύνη για τη χρήση της. Δεν είναι οι φυλές του λάιφσάιλ των 90s, δεν είναι το «νόημα του στιλ» της underground ζωής του '80, είναι κοινότητες επιβίωσης, συναισθηματικής και υλικής, άρα και επιβολής. Είναι ομάδες που στο δρόμο πορεύονται με σκοπό τον εαυτό τους, την εκδήλωση της παρουσίας μιας ταυτότητας, που «δηλώνουν ύπαρξη» και αυτοδιοικούντα εσωτερικά αυτοεξαιρούμενες από τον κοινό κανόνα και το νόμο. Αναπτύσσουν την παράλληλη οικονομία τους, ασκούν βία επιβιωτική για την καθημερινότητα—ας μην ξεχνούμε ότι πένονται ή κινούνται σε μια χώρα που πένεται— και υπαρκτική, ασκούν βία με σκοπό να επιβληθούν ή να λάβουν αντίληψη νοήματος από το θύμα τους σε μια ex-κοινωνία που έχασε κάθε προσαρμοστικό και δυνατότητα εγγραφής του εαυτού της στο μέλλον.

Είτε ασκούν βία μεταξύ τους είτε διαδηλώνουν ειρηνικά χωρίς αιτήματα, για μια θρησκευτική εορτή ή μια νίκη επί του ποδοσφαιρικού αντιπάλου, πατούν τις σκιές τους που δεν είναι άλλες από το φάντασμα της ιδιότητας του πολίτη. Εκείνου που συνυπάρχει και ανταγωνίζεται ταυτόχρονα, που διαφοροποιείται από τον άλλον με δικά του ειρηνικά όπλα και που εντέλει ζει στην ίδια κοινωνία με τους άλλους. Ζούσε. Τώρα προπορεύεται ή ακολουθεί, ως σκιά μόνο. Τα σώματα είναι ταγμένα και εμπόλεμα.

Πολιτικές συλλογικότητες, πολιτοφυλακές, ομάδες περιφρούρησης σε γειτονίες, θύρες φιλάθλων, εταιρείες φύλαξης και ιδιωτικοί στρατοί, εθνοθρησκευτικές κοινότητες, μαφίες, παρακρατικές συσπειρώσεις αγανακτισμένων. Αντίπαλοι όλοι μεταξύ τους και εχθροί - μα κύριοι του εαυτού τους, ενάντια στο θεσμό, το κράτος και πέραν από τη δημοκρατική κοινωνία. Αναμεσαιωνισμός μιας ex-κοινωνίας. ●

Η ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΤΗΣ ΚΙΜ ΓΚΟΡΝΤ

Διαβάζοντας το “Girl in a Band” της Κιμ Γκόρντον βρήκα μερικές από τις δικές μου σκέψεις για τη σημερινή Νέα Υόρκη· το πώς έχασε τις αιχμηρές της γωνίες και έγινε ο παιχνιδότοπος των εκατομμυριούχων. Η Κιμ Γκόρντον πήγε στη Νέα Υόρκη το 1980 – λίγους μήνες προτού δημιουργηθούν οι Sonic Youth: τότε, στη 42η οδό υπήρχαν ακόμα τα λεγόμενα grindhouses που έπαιζαν πορνοταινίες όλη μέρα, ενώ, έξω από αυτά έκανε πιάτσα the real thing: ψεύτικες γούνες, κόκκινες μπότες, δικτυωτές κάλτσες. Η πόλη είχε χρεοκοπήσει, οι υποδομές κατέρρεαν· η αστυνομία φαινόταν ανήμπορη και ήταν ανήμπορη – βαδίζαμε ανάμεσα σε πυρπολημένα αυτοκίνητα, crackhouses και καμένες τούβλινες πολυκατοικίες· επιζούσε ο πιο γρήγορος κι όπως πάντοτε ο πιο τυχερός. Προφανώς είχα ανέκαθεν αμφότερα τα χαρακτηριστικά: όλοι έχουν να αφηγηθούν ιστορίες τρόμου από τη Νέα Υόρκη της εποχής εκείνης· εγώ όχι. Δεν μου συνέβη απολύτως τίποτα εκτός από μια διάρρηξη κατά την οποία ο διαρρήκτης έψαχνε το δωμάτιό μου μ’ έναν φακό ενώ εγώ βρισκόμουν κάτω από το πάπλωμα και κρατούσα την αναπνοή μου. Ο διαρρήκτης, αφού βγήκε στην εξωτερική σκάλα της πολυκατοικίας, φρόντισε να κλείσει το παράθυρο. Ήταν μια χειμωνιάτικη νύχτα. Σηκώθηκα από το κρεβάτι και βάλθηκα να ουρλιάζω μολονότι ο κίνδυνος είχε περάσει.

Σήμερα, η Νέα Υόρκη είναι καθαρή, ασφαλής και γεμάτη ουρανοξύστες του Ντόναλντ Τραμπ· όχι απαραίτητα δικούς του αλλά παρόμοιας αισθητικής: ο Ντερ Σκατ δημιούργησε αρχιτεκτονική σχολή που καθρεφτίζει το αλαζονικό ύφος και το αμφίβολο γούστο των Νεοϋρκέζων εκατομμυριούχων. Παρ’ όλ’ αυτά, σκέφτομαι ότι δεν πρέπει να παραπονιόμαστε: επιτέλους, μπορείς να κάνεις τζόγκινγκ σε οποιοδήποτε νεοϋρκέζικο πάρκο, οποιαδήποτε ώρα της μέρας και της νύχτας· οι δρόμοι είναι γεμάτοι παιδικά καροτσάκια και ποδήλατα· πολλοί, υπερβολικά πολλοί, έχουν πεζοδρομηθεί. Όπου παλιά σύχναζαν γκέι άνδρες –το ψωνιστήρι της εποχής πριν από το AIDS– σήμερα συχνάζουν οικογένειες.

Κι όμως, όπως παρατηρεί και η Κιμ Γκόρντον σ’ αυτή τη σύντομη αυτοβιογραφία, κάτι δεν πηγαίνει καθόλου καλά. Οι τιμές των ακινήτων έχουν εκτιναχθεί σε γελοίο σημείο: η μέση τιμή είναι γύρω στα 20.000 δολάρια το τετραγωνικό μέτρο αν και υπάρχουν μεγάλες αποκλίσεις προς τα πάνω – όχι μόνο στο Μανχάταν αλλά σε όλα τα boroughs. Έτσι κι αλλιώς, το Μπρούκλιν, το Κουήνς, το Στάτεν Άιλαντ (που μέχρι πρότινος ήταν βουκολικό) και το Μπρονξ, που ήταν μωσαϊκό από φτωχογειτονιές και άχτιστα οικόπεδα, έχουν αναβαθμιστεί τόσο ριζικά ώστε δεν θυμίζουν τίποτα από το παρελθόν. Υπό αυτή την έννοια, η Νέα Υόρκη είναι παράδειγμα πόλης που επινόησε τον εαυτό της από την αρχή.

Πιθανώς αυτή η μεταμόρφωση, αυτή η συμμόρφωση, είχε ένα αναπόφευκτο τίμημα. Το Σόχο, που ήταν γεμάτο βιοτεχνίες κι εγκαταλελειμμένα κτήρια, είναι από τα πιο ακριβά μέρη στον κόσμο – κι από τα λιγότερο αυθεντικά, αν και πράγματι ο όρος «αυθεντικά» δεν λέει πολλά πράγματα. Τα περισσότερα ροκ κλαμπ έχουν κλείσει και στη θέση τους έχουν ανοίξει γκαλερί και καταστήματα λιανικής, μερικά από τα οποία είναι μεγάλων σχεδιαστών. Η luncheonette του Dave, στη γωνία Μπρόντγουεϋ και Κανάλ, που ήταν ανοιχτή 365 μέρες τον χρόνο χωρίς διακοπή, έχει κλείσει εδώ και πολλά χρόνια. Και το Canal Jeans απ’ όπου μπορούσες να αγοράσεις μπλουτζιν με 5 δολάρια (από το καλάθι) έκλεισε λόγω της κατακόρυφης αύξησης των ενοικίων. Τη Λιτλ Ίταλυ και την εβραϊκή γειτονιά της Κάτω Ανατολής Πλευράς τις κατάπε η Τσάινταουν. Όσο για το Άλφαμπετ Σίτυ, όπου κάποτε γινόταν εμπόριο ηρωίνης, σήμερα, για να μείνεις, πρέπει να είσαι παιδί που φοιτά στο NYU πληρώνοντας 50.000 δολάρια ετησίως. Στο άλλοτε επικίνδυνο παρκάκι μεταξύ Φοροάθ και Κρύστι τα πιτσιρικά κάνουν τραμπάλα.

Έβλεπα συχνά την Κιμ Γκόρντον στη γειτονιά. Αν και είμαι σίγουρη ότι η οικονομική της κατάσταση ήταν ανέκαθεν καλύτερη από τη δική μου, μοιραζόμαστε την ίδια δυσπιστία για τον έξαλλο καταναλωτισμό που αφαίρεσε από τη Νέα Υόρκη μιαν άκρωσα ενδιαφέρουσα ωμότητα. Την αντικατέστησε με την ενέργεια που συνδέεται αποκλειστικά με το χρήμα και τη λαϊκή ψυχαγωγία τύπου Ντίσνεϋλαντ. Ολόκληρη η πόλη μοιάζει να παίρνει αναβολικά· όχι για να ξεφαντώσει ή για να προεκτείνει τα όριά της, αλλά για να αποκτήσει το μέγιστο δυνατό glamour και το μέγιστο δυνατό κέρδος που επιτυγχάνεται μέσω των γιγάντιων franchise. Σχεδόν σε κάθε γωνία υπάρχει ένα Starbucks κι απέναντι ένα drugstore που πουλάει φτηνοπράγματα, πλην όμως σε τεράστια κλίμακα. Δεν ήταν πάντοτε έτσι· δεν ήταν όλες οι επιχειρήσεις αλυσίδες – απορώ για το ότι υπάρχει ακόμα το μπαρ του Rudy στην Ένατη λεωφόρο.

Οποσδήποτε, η Κιμ Γκόρντον (κι εγώ) έχουμε μεγαλώσει και η Νέα Υόρκη είναι πόλη για νέους· κυρίως για το είδος των νέων που προανέφερα – οι οποίοι δεν θα άντεχαν, νομίζω, ούτε τον πληθυσμό των αρουραίων, ούτε τις απεργίες των απορριμματοφόρων, ούτε τα γκραφίτι που ήταν βάσανο για την όραση, ούτε τα πρώτα χρόνια της κρίσης του AIDS. Όπως συμβαίνει συνήθως, οι παλιότερες γενιές πιστεύουν ότι οι νεότερες είναι πιο καλομαθημένες ή πιο κακομαθημένες· έχει κάποια αλήθεια αυτό: οι γονείς μας έζησαν πολέμους, εμείς όχι· μερικοί ζήσαμε τη Νέα Υόρκη σαν πεδίο μάχης. Όμως δεν υπάρχει καμιά σύγκριση· ιδιαίτερα αν είσαι τυχερός και γρήγορος. Ύστερα, ακολουθήσαμε την πόλη στον εξευγενισμό της, στην ειρήνευσή της. Οι Sonic Youth διαλύθηκαν· μαθαίνω ότι η Κιμ Γκόρντον γύρισε στο Λος Άντζελες· λέω συχνά “rock’n’roll will never die”, αλλά νομίζω ότι το ροκ εντ ρολ ήταν μια από τις νεοϋρκέζικες απώλειες, θύμα της αναβάθμισης και του χρόνου που κυλάει.

(ΚΑΙ Η ΔΙΚΗ ΜΟΥ)

Της ΣΩΤΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

← Με το σύζυγό της Ζακ την ημέρα του γάμου τους

→ Με τον Νίκο Κούρκουλο και τη Μαριάννα Λάτση

↘ Με τον Ζυλ Ντασσέν τη Νικόλ Λανγκ και τον Πάννη Ξενάκη

ΠΡΟΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

ΕΛΕΝΗ ΓΛΥΚΑΤΖΗ-ΑΡΒΕΛΕΡ

Είμαι 91 ετών, μπορώ να λέω αυτά που θέλω

Με τρομερή πυκνότητα αλλά και κρυστάλλινη καθαρότητα πνεύματος, η Ελένη Γλύκατζη Αρβελέρ στο τελευταίο της βιβλίο «ΜΙΑ ΖΩΗ ΧΩΡΙΣ ΑΛΛΟΘΙ [όπως την αφηγήθηκα στον Γιάννη Ν. Μπασκόζο]» μιλάει για όλα και κλείνει λογαριασμούς. Όπως χαρακτηριστικά λέει: «Είμαι 91 ετών, μπορώ να λέω αυτά που θέλω». Μεταξύ άλλων, παίρνει θέση: για την Αριστερά, τα Δεκεμβριανά και τον Εμφύλιο, εκεί τοποθετεί και το τέλος της εμπλοκής της με την πολιτική στην Ελλάδα. Για την Κρίση, για τα πολιτικά πρόσωπα του πρόσφατου παρελθόντος (Καραμανλής, Μπασοστάκης, Παπανδρέου, Σημίτης, Βαρουφάκης), για τους δεσμούς της με πρόσωπα όπως η Άλκη Ζέη, Ο Τίτος Πατρίκιος, ο Χρήστος Πασαλάρης, ο Χρήστος Λαμπράκης, η Λένα Σαββίδη, η Πέγκυ Ζουμπουλάκη, η Μαρίνα Λαμπράκη-Πλάκα, η Μαριάννα Βαρδινογιάννη, η Μαριάννα Λάτση, η πρώην βασιλική οικογένεια κ.ά. Για τη σχέση της με την Ελλάδα και την ελληνική ταυτότητα. Για την εμπλοκή της στα γεγονότα του Μάη του '68. Για την επιστημονική της εξέλιξη και την οικογενειακή της ζωή. Χωρίς μελοδραματισμούς και κορόνες, κάνει έναν πλήρη απολογισμό.

(απόσπασμα)

Με τον Μάνο και τον Χρήστο στα βουνά Φεύγαμε για να μη μας πιάσουνε. Είναι η εποχή της μεγάλης πείνας, μας χτυπάνε οι Άγγλοι, οι χίτες... όλοι. Ήμασταν στα γραφεία του ΕΑΜ Παγκρατίου, κάπου προς Καισαριανή, πλησίον της εκκλησίας του Αγίου Νικολάου. Πριν ξεκινήσουμε, μου λέει ο Χρήστος Πασαλάρης: «Φεύγουμε για πάνω, αλλά έχουμε ένα τσουβάλι αλεύρι, δεν λες του πατέρα σου να έρθει να το πάρει;». Οι ΕΑΜίτες είχαμε κάποιες προμήθειες ακόμη. Ήταν κρίμα να τ' αφήναμε και να φεύγαμε. Πάω σπίτι μου και λέω του πατέρα μου: «Έχει ένα τσουβάλι αλεύρι για σένα». Κατενθουσιασμένος

Το βιβλίο θα κυκλοφορήσει από τις εκδ. Μεταίχμιο στις 7 Δεκεμβρίου 2017

↓ Το 1945 μπαίνει στη Φιλοσοφική Σχολή

αυτός έρχεται να το πάρει, αλλά όταν έφτασε στα γραφεία, δεν υπήρχε αλεύρι. Μερικές σφαίρες το είχαν τρυπήσει και χύθηκε το περιεχόμενο.

Ξεκινάμε, λοιπόν, με τον Μάνο Χατζηδάκι και τον Χρήστο. Ο Μάνος κρύωνε πολύ, είχε ρίξει μια κουβέρτα πάνω του και περπατούσε. Φτάσαμε στο Σχηματάρι. Δεν άντεχε άλλο και γύρισε πίσω. Γύρισε στο Παγκράτι, ακόμα τότε ήταν εφικτό. Εγώ συνεχίζω και προχωρώ με δυο τσαγκάρηδες, τροτσκιστές, πολύ καλά παιδιά. Στόχος να φτάσουμε στην Πύλη Θηβών. Μετά τη Θήβα, πάνω στη διαδρομή, περνάει ένα μεγάλο φορτηγό. Ο οδηγός μου λέει: «Κοπέλα μου, πού πας με τα πόδια εσύ; Ανέβα πάνω, έχω θέση». Και ανεβαίνω στο φορτηγό, το οποίο ήταν γεμάτο ρούχα. Και ήταν τα ρούχα της ηθοποιού Ντιριντάουσα, αγαπημένης, όσο θυμάμαι, του Ζέβγου. Με το φορτηγό έφτασα μέχρι τη Λαμία και από τη Λαμία με τα πόδια πήγα στη Στυλίδα. Στη Στυλίδα, ο πατέρας μου έκανε ελιές, τις οποίες μετά έστειλε στη Ρουμανία. Πήγαινα κι εγώ μαζί τότε και ήξερα κόσμο. Με μάζεψε η πρωτεργάτρια που είχε ο πατέρας μου εκεί και κάθισα μέχρι του Αγίου Αθανασίου, 18 Ιανουαρίου ή 17, του Αγίου Αντωνίου, δεν θυμάμαι καλά. Πού να πας στην Αθήνα, κανένας δεν κουνάει να κατέβει προς την Αθήνα γιατί είναι ακόμη πόλεμος. Εμένα με έτρωγε να φύγω, να κατέβω. Στο πρώτο αυτοκίνητο που φεύγει από τη Στυλίδα για την Αθήνα, λέω:

«Βρε παιδιά, πάρτε με κι εμένα μαζί». Λέει ο οδηγός: «Μια λίρα». Λέω: «Καλά, άμα θα φτάσουμε, εγώ δεν έχω λεφτά, ασφαλώς θα σ' τη δώσει ο πατέρας μου». «Εντάξει» μου λέει και ανεβαίνω στο φορτηγό. Είναι μπροστά στο τιμόνι ο οδηγός, στη μέση κάθεται ένας χοντρός και εγώ στην άκρη. Φτάνουμε δεν ξέρω πού, μας σταματάνε οι εθνοφρουροί. Είχαμε μπει στην

επικράτειά τους. «Ταυτότητες» λέει ο στρατιώτης. Κάνει ο χοντρός έτσι, δίνει την ταυτότητά του. Ήμουν μικροκαμωμένη, σκυμμένη χάμω, δεν με είδαν... Και στο επόμενο μπλόκο το ίδιο. Περνούσα απαρατήρητη.

Φτάνω στην Αθήνα και με αφήνουν κάπου στην Κουμουνδούρου. Ανεβαίνω με προσοχή μέχρι το Πανεπιστήμιο, που ήταν η στάση των γκαζοζέν για τον Βύρωνα. Κάτι λεφτούδια είχα εκεί πέρα, μου φτάνανε για εισιτήριο. Ήταν ένα μεγάλο γκαζοζέν γεμάτο κόσμο. Στο μεταξύ άρχισε να βρέχει. Ήταν πια Γενάρης. Φτάνουμε στη γέφυρα του Σταδίου (Καλλιμάρμαρου), μας σταματάνε οι εθνοφρουροί, ζητάνε «ταυτότητες». Ξαφνικά δυναμώνει η βροχή, αλλάζουν γνώμη και μας λένε «περάστε». Τη γλίτωσα κι εκεί. Φτάνουμε στο Παγκράτι. Σκόπευα να κατέβω μετά τη γέφυρα του Βύρωνα, στη στάση του Δημαρχείου, από εκεί ήταν κοντά το σπίτι μου στην οδό Κολοκοτρώνη. Μετά τη γέφυρα βλέπω μια κυρία της οποίας ο άντρας ήταν έξω με τους ΕΛΑΣίτες. Αποφασίζω να κατεβώ να της πω ότι είναι καλά, μιας και το ήξερα, ενώ αυτή η κακομοίρα αγνοούσε την τύχη του. Οπότε κατεβαίνω μία στάση πριν από εκεί που έπρεπε να κατέβω. Και εκείνη μου λέει: «Παιδί μου, ευχαριστώ πολύ, αλλά φύγε γρήγορα, σε ζητάνε σαν και τι...».

Ευτυχώς που δεν κατέβηκα στη στάση που υπολόγιζα, η οποία ήταν μπροστά σχεδόν στο Αστυνομικό Τμήμα. Η βροχή καταρακτώδης. Πάω από την πίσω μεριά στο σπίτι μου και μου λέει η μάνα μου: «Φύγε αμέσως». Λέω: «Πού να πάω;». Μου λέει: «Πήγαινε στο σπίτι του γαμπρού μας» – του Μήτσου Νικολαΐδη, που η μάνα του καθόταν στη Νέα Σμύρνη, «εκεί τους έχουν πιάσει όλους, οπότε δεν θα πάει πια αστυνομία». Έτσι μέσα στη βροχή κατάκοπη φτάνω με τα πόδια στη Νέα Σμύρνη και μπαίνω στο σπίτι του Μήτσου Νικολαΐδη. Όντως τους είχαν πιάσει όλους της οικογένειας. Κάθισα εκεί μέχρι τη Συμφωνία της Βάρκιζας. Την εποχή όμως που ήταν ακόμη ήσυχα τα πράγματα οι ΕΠΟΝίτες με είχανβάλει να κάνω παρέα με μια ομάδα Άγγλων στρατιωτών. Όταν λοιπόν αυτοί έμαθαν ότι βρισκόμαί στη Νέα Σμύρνη, ήρθαν και με βρήκαν. Μια μέρα βγήκα αποκεί πάνω σε τανκς εγγλέζικο... Παράλληλα ετοιμαζόμουν να δώσω εξετάσεις στο πανεπιστήμιο.

Καθηγήτρια στη Σορβόνη

Για να γίνω καθηγήτρια στη Σορβόνη, έκανα 123 επισκέψεις. Έπρεπε να δω όλους τους καθηγητές, όπως γίνεται εδώ για την Ακαδημία. Ήταν από τις πιο ενδιαφέρουσες εμπειρίες.

Θυμάμαι, φτάνω σ' αυτόν που ήταν καθηγητής στην Ισπανική Φιλολογία, του λέω «καλημέρα» και, πριν ανοίξω το στόμα μου, λέει: «Ψηφίζω για σας». «Πατί;» «Έχετε την ίδια προφορά μ' εμένα». Δεν με ρώτησε τίποτα άλλο.

Μετά, φτάνω στην καλύτερή μου φίλη, η οποία ήταν καθηγήτρια. Ήταν πέντε καθηγήτριες σε 127 καθηγητές. Μου λέει: «Ελένη, δεν θα ψηφίσω για σένα». Ήταν η Ζακλίν Ρομιγί. Της λέω «Ζακλίν, γιατί;» «Είμαστε πολλές γυναίκες» λέει. Φαντάσου, αυτά το 1967. Επισκέπτομαι τη Ζακλίν Μπωζέ-Γκαρνιέ, μια από τις πολύ καλές γεωγράφους – ερχόταν συνέχεια εδώ με τον Δοξιάδη που έκανε τα μεγάλα σεμινάρια για την Πολεοδομία. Χτυπού την πόρτα, ανοίγω, με κοιτάζει αυτή, και μου λέει: «Δεν δέχομαι φοιτήτριες». Έφυγα. Ήμουν αδύνατη, κάπνιζα τότε σαν φουγάρο και είναι ζήτημα αν ήμουν 40 κιλά. Μαθαίνω μετά ότι δεν με ψήφισε γιατί λέει με περίμενε και δεν πήγα.

Τελείωσαν όλα αυτά, με έβγαλαν τελικά καθηγήτρια – ήμασταν τρεις υποψήφιοι, εκ των οποίων οι δύο ήταν άντρες. Αργότερα γίνονται Πρύτανης της Ακαδημίας και έχω τα πρακτικά όλων των συνεδριάσεων στα χέρια μου. Οπότε βλέπω τι ιστορία έγινε για να βγω. Εκείνοι που με ψήφισαν χίλια τα εκατό ήταν όλοι φιλόσοφοι. Ενώ όλοι ήξεραν ότι είμαι αριστερή, με ψήφισαν όλοι οι δεξιοί. Πατί; Πατί είχα δείγματα απ' όλες τις περιόδους του Βυζαντίου και απ' όλες τις επιστήμες. Δηλαδή είχα δημοσιεύσει διπλωματικά έγγραφα, επιγραφές, νομίματα, σφραγίδες κτλ. Γίνομαι καθηγήτρια, το '67. Πρύτανης γίνομαι στη Σορβόνη στα 1976 και στην Ακαδημία του Παρισιού το 1982. Να μη σας τα πολυλογώ, δεν είχαν δικαίωμα τότε όσοι ήταν νέοι καθηγητές να παίρνουν τον θώκο. Έπρεπε να περάσουν πρώτα όλοι οι άλλοι, μεγάλη ιστορία αυτή. Τέλος πάντων. **A**

ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ

με την αγορά
BLACK+DECKER
PET SERIES
από τα καταστήματα
Κωτσόβολος

20€

ΔΩΡΟΕΠΙΤΑΓΗ

για εξαργύρωση στα
καταστήματα Pet city

Pet City

Pet

**BLACK+
DECKER**

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΜΙΚΡΟ, ΑΣΧΗΜΟ, ΠΕΤΑΕΙ ΚΑΙ ΣΕ ΞΥΠΝΑΕΙ
ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ ΚΙ ΑΠΟ ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ 1000 ΞΥΠΝΗΤΗΡΙΩΝ;

ΤΙΠΟΤΑ. ΟΝΕΙΡΑ ΓΛΥΚΑ.

Μάνδρα Αττικής

12 μέρες μετά

Τα παιδιά του camp

Κείμενο-Φωτό: ΜΕΝΕΛΑΟΣ ΚΑΡΑΜΑΓΓΙΩΛΗΣ

Φτάνοντας, μου 'δωσαν γαλότσες. Όλες μικρά νούμερα. Τριγύρω λάσπες ξεραμένες. Μου 'μοιασε υπερβολή. Η Μελίνα από το Terre des hommes, η ομάδα της Άρσης και ασυνόδευτοι ανήλικο πρόσφυγες από το camp του Σχιστού, που ζήτησαν να βοηθήσουν στα πλημμυρισμένα της Μάνδρας, 12 μέρες μετά.

Προχωρώντας όλα έμοιαζαν κανονικά. Πιο κάτω η κατεστραμμένη πλατεία με ντοσιέ πεταμένα στις λάσπες γύρω από μια σωσμένη («άσωστη») λόγω κατασκευής) προτομή ήταν το πρώτο σημάδι. Και άντρες με κίτρινες γαλότσες και μαντιλάκια προσκοπικού τύπου στο λαιμό που με πλησίασαν θυμωμένοι για την ομάδα μας. «Τους φέρνουν εδώ για να μπορούν να τους δώσουν την ελληνική ιθαγένεια και φεύγουν όπως ήρθαν, αλάσπωτοι». Αναρωτιόμουν πώς θα μπορούσε η ξεραμένη λάσπη να λερώσει, ενώ προσπαθούσα μάταια να εξηγήσω πως η ελληνική ιθαγένεια έχει δύσκολες διαδικασίες με περίπλοκα ερωτηματολόγια που ούτε οι ντόπιοι κατέχοντες δεν μπορούν να απαντήσουν. Στρίβουμε σε ένα μικρό δρομάκι κι έρχονται κι άλλα σημάδια, πιο απειλητικά. Μπουλντόζες που φορτώνουν και πετάνε μπάζα· ό,τι απέμεινε από σπίτια που κατέρρευσαν. Η λάσπη αρχίζει να γυαλίζει και να βαθαίνει. Τα σημάδια του νερού και της λάσπης ξεπερνούν τη μέση των σπιτιών. Δύο γυναίκες καθαρίζουν με ένα πειστικό ένα σωρό λάσπης που κρύβει ρούχα, αποτέλεσμα της ημίωρης βροχής που μπουκάρει στην ντουλάπα γκρεμίζοντας το φράχτη της αυλής. «Αυτό σώζεται, αυτό πάει», μετράνε.

Τα παιδιά από το camp με φτυάρια και καρότσια βγάζουν λασπωμένο νερό, έπιπλα και σερβίτσια από το υπόγειο ενός σπιτιού. Η οικοδέσποινα τους ταΐζει μπισκότα στο στόμα για ανταπόδοση. 12 μέρες μετά, ανήλικοι πρόσφυγες βγάζουν τόνους λάσπης μέσα από καινούργιοι σπιτία. Ο ιδιοκτήτης, στα 83 του, δηλώνει πως –αφού καταφέρει να το καθαρίσει από τη λάσπη– θα νοικιάσει το κάτω διαμέρισμα σε ξένο, σε Πακιστανό, ό,τι κι αν λέει η γειτονιά. Τα παιδιά από το camp ξεφορτώνοντας τις λάσπες γελάνε· το κάνουν σαν παιχνίδι. Νιώθουν μια μικρή ανακούφιση; Συνειδητοποιούν πως δεν είναι μόνο οι δικές τους ζωές προβληματικές και των ντόπιων εξασφαλισμένες. Κανείς δεν είναι τελικά συνέχεια και για πάντα προνομιούχος. Τίποτα δεν είναι δεδομένο. Το σημαντικό είναι να αντέχεις και να ξαναρχίζεις. Μακάρι να σκέφτονται έτσι πετώντας τις λάσπες και τα σάπια έπιπλα και να γελάνε όποτε νιώθουν αδιέξοδα. Δύο οικογένειες Πακιστανών, επιφυλακτικές, κοιτάνε τις αεικίνητες μπουλντόζες μπροστά στην αυλόπορτα του σπιτιού τους. Αυτούς δεν τους βοηθάει κανείς. Ούτε οι εθελοντές, ούτε το κράτος. Τα παιδιά από το camp μπουκάρουν στην παραχωμένη στη λάσπη αυλή τους και βγάζουν ό,τι μπορούν. Ξεθάβουν ηλεκτρικές συσκευές, ταυτότητες και διαβατήρια. Τα λασπωμένα παιχνίδια προσπαθούν κάπως να τα σώσουν. Την πλαστική καμυλοπάρδαλη και τα παιδιά της.

Μια ομάδα κοκκινοντυμένοι σε ένα αυτοκίνητο που κινείται αργά και βουλιάζει μισοθαμμένο στις λάσπες του δρόμου, φωνάζουν με ντουντούκα: «Φαγητό...». Από τα γύρω σπίτια άλλοι έρχονται και παίρνουν 10 μερίδες για να κωθεί μόνο ένας στη λάσπη· μια γυναίκα με καροτσάκι λαϊκής παίρνει μια μερίδα και προχωράει σκυφτά και προσεκτικά. «Μέσα στις λάσπες κρύβονται ύπουλες τρύπες» μουρμουράει. Δεν θα ξανακριτικάρω την τηλεόραση, τις σαπυνοπερικές ειδήσεις και τα σόσιαλ μίντια. Εξαιτίας τους έρχονται ακόμα οι εθελοντές και βοηθάνε. 12 μέρες μετά. Δίχως τις συνεχείς υπενθυμίσεις όλοι θα το είχαν ξεχάσει και οι ντόπιοι θα πάλευαν μόνοι τους με τις λάσπες. «Και οι χρυσαυγίτες;» Δεν ξέρω. Κάθε φορά τρέχουν σαν κοράκια δήθεν για να βοηθήσουν· για να το χτυπάνε μετά. Συνεχίζω να έχω στο νου μου να μην πλησιάσουν τα παιδιά από το camp.

Η λάσπη ξεπερνάει πια το ύψος της γαλότσας. Κουβάλησε ολόκληρα αυτοκίνητα μέσα στο νεκροταφείο. Ανάμεσα στους κατεστραμμένους τάφους, φρέσκα στεφάνια πάνω σε χώμα φρεσκοσκαμμένο και αναμμένο λιβάνι. Και μια γυναίκα που δέχεται, ανακουφισμένη αμήχανα, κοινότοπα λόγια κι όχι παρηγορητικές κουβέντες για τον 32χρονο γιο της που κατάπιε η λάσπη. Σκέφτομαι ότι πρέπει να ζητήσω ο τάφος μου να μην έχει μεγάλες και περίπλοκες κατασκευές που σωριάζονται εύκολα.

Όλο αυτό γιατί έβρεξε μισή ώρα πριν 12 μέρες, 24 λεπτά για την ακρίβεια.

Υ.Γ. Τα παιδιά του camp μαζεύουν από τα σκουπίδια το τέντιμπεαρ που βρήκαν κάτω από τα στρώματα λάσπης και προτείνουν να συνεχίσουμε να ψάχνουμε τον κάτοχό του. Μακάρι να ξεπλένεται.

Την εξόρμηση οργάνωσαν η Μελίνα Σπαθάρη, Advocacy Manager στο «Terre des hommes - Αρωγοί των παιδιών παγκοσμίως», και η «Άρσης», που υποστηρίζει νεαρούς ασυνόδευτους πρόσφυγες (από τις ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕ ΚΙΝΗΤΟ)

ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΚΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Οι μεν τη θεωρούν (απλά) προκλητική, οι δε αυθεντική. Αν μιλήσεις με τη **Λένα Κιτσοπούλου** θα πας σίγουρα με τους δεύτερους και αυτό θα κρατήσεις όταν δεις τη νέα της παράσταση στη Στέγη, **«Αντιγόνη - Lonely planet»**.

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΙΤΗ - Φωτό: NICK KNIGHT

ΕΙΝΑΙ

ΤΕΛΕΙΑ!

(αν ήρθες από τη Θεσσαλονίκη)

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Φωτό: ΘΑΝΑΣΗΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

Όταν βρίσκεσαι μακριά από την αστική «κόλαση» που σου αναλογεί ως βίος καθημερινός, του ήρθες είναι δέκα κλάσεις καλύτερο από το «εκεί» που μένεις.

Σε μια Αθήνα που γίνεται όλο και πιο ηλεκτρονική, τα ΚΤΕΛ Κηφισού παραμένουν τόσο τριτοκοσμικά που σε πιάνει πονοκέφαλος – αλλά κάποιος εκεί θα βρεθεί να σου κλέψει ακόμα και το ντεπόν...

Της ΜΑΝΙΝΑΣ ΖΟΥΜΠΟΥΛΑΚΗ-Φωτό: ΓΙΑΝΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΤΕΛ ΚΗΦΙΣΟΥ ΚΑΛΩΣΗΡΘΑΤΕ ΣΤΗΝ ΚΑΛΚΟΥΤΑ (ΤΟΥ 1980)

Μια μαυροντυμένη καλόγρια με πλησιάζει και μου δείχνει κομποσκοίνια, «Για προσευχές» μου λέει (μη σκεφτώ πως είναι για να πηδάω σχοινάκι), «για να σώσεις την ψυχούλα σου!» Η ψυχούλα μου έχει πάει στην Κούλουρη γιατί τρεις άντρες πιάστηκαν στα χέρια μπροστά στα αθώα ματάκια μου – παραλίγο να σφαχτούνε για ένα τελάρο με χαρτομάνηπλα: ποιος τα πουλούσε δικαιωματικά και γιατί μπήκε στα χωράφια του αλλουνού, ενώ ήτανε από «ξένο ΚΤΕΛ». Τα ΚΤΕΛ είναι του Κηφισού, αλλά έχει «χωράφια» η τεράστια εγκατάσταση, και αν πουλάς π.χ. στο ΚΤΕΛ Αχαΐας δεν έχεις καμιά δουλειά στο ΚΤΕΛ Καστοριάς, που είναι

άλλο καπέλο εντελώς.

Πάντως πωλούνται τα πάντα εδώ, από φορτιστές κινητών μέχρι κινητά, από αρώματα μέχρι γυαλιά ηλίου: τα περιφέρουν όλα χοροπηδώντας ανάμεσα στα λεωφορεία, άντρες, γυναίκες και παιδιά απροσδιόριστης καταγωγής, με σπασμένα ελληνικά αλλά απόλυτη γνώση του τοπίου. Κινούνται μέσα-έξω, περιμένοντας να μαθήσουν το παραδοσιακό Κορίτσι από Χωριό, ή Αγόρι, που νομίζεις ότι βγαίνει από ταινία του Χατζηκρήστου και όχι από ένα υπερσύγχρονο λεωφορείο...

Το λεωφορείο είναι το μόνο υπερσύγχρονο στον Κηφισό, όπως και όλα τα 4.199 λεωφορεία των 62 υπεραστικών γραμμών, με τα οποία συντελείται το 80% των μετακινήσεων εντός Ελλάδας: πεντακάθαρα, τεράστια, με ερκοντίσιον και αναπαυτικές θέσεις, δεν έχουν καμία σχέση με τα ταλαιπωρα παλιακά λεωφορεία της δεκαετίας του '80, με τα οποία ανεβοκαταβαίναμε Αθήνα-Καβάλα, Θεσσαλονίκη-Αθήνα.

Ο σταθμός όμως είναι ακριβώς όπως ήτανε στα σκοτεινά Έιτις... απλώς κάπως έτσι φαντάζεσαι την Καλκούτα στα Έιτις. Οι τεράστιες άχαρες καφετέριες με τις γυάλινες ημιβρώμικες προθήκες είναι ίδιες, με αμέτρητα τραπέζια (πόσοι να κάτσουνε; Ούτε σε γάμο δεν βρίσκεις τόσες καρέκλες), με τουαλέτες στο υπόγειο. Τις έχω τσεκάρει, η πιο καθαρή είναι στο καφέ που βρίσκεται δίπλα στο ΚΤΕΛ Αχαΐας, μάλιστα έχει συμπαθέστατη κυρία καθισμένη στην πόρτα, με κωλόχαρτο και κουζινόχαρτο μπροστά της, βάρδα και τα χρειαστείς. Το ότι είναι καθαρές οι τουαλέτες σου έρχεται σαρηραϊζ πάρτι – είχα καμιά 20ετία να κατέβω στον Κηφισό, και τις θυμόμουν σύσχυστες, αλλά ορίστε που έπεσε εξέλιξη τουλάχιστον σε έναν τομέα.

Υπάρχουν ψιλικατζίδικα, να αγοράσεις μωρομάνηπλα (σιχαίνεσαι) και κρακεράκια για το ταξίδι. Υπάρχει βιβλιοπωλείο «Σταθμός» με σχετικά καλές τιμές, όχι πρόσφατα ενημερωμένο αλλά ας μη τα θέλουμε όλα δικά μας. Υπάρχουν ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ-ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ. Υπάρχει τεράστια επιγραφή ΤΣΙΓΑΡΑ και δίπλα GRILL ACADEMY και ηλεκτρονική επιγραφή με κόκκινα γράμματα που «τρέχουν»: «...ΕΙΔΗ ΤΑΦΟΥ, ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΚΕΡΙΑ, ΘΥΜΙΑΜΑΤΑ», με τόσο μεγάλη βιτρίνα, που αναρωτιέσαι κάθε πότε άραγε ανανεώνεται η επίπλωση και αν χαλάνε μάνι μάνι τα ηλεκτρικά κεριά ενός τάφου. Και πόσο τον κόφτει, αυτόν που είναι μέσα.

«Ένας τριτοκοσμικός σταθμός, κομπλέ με θεοβρώμικα πατώματα, πορτοφολάδες και τζάνκι... οι πιο αγενείς άνθρωποι της πόλης δουλεύουν εδώ», στο ίντερνετ, ένα από τα πολλά σχόλια για το σταθμό Κηφισού. Δεν πέφτει και τόσο έξω ο σπουκαρισμένος ταξιδιώτης – το έδαφος είναι κατάμαυρο, ο αέρας μυρίζει πίσσα, βενζίνη, κάπνα και μπουρμπερν. Όλοι φαίνονται άπλυτοι καιρό, τα τζάνια και γκισέ έχουνε μια καφε-γκρι πατίνα από παστωμένη σκόνη, λίγδα και παλαιότητα. Δεν βρίσκεις πού να καθίσεις: γιαγιάδες με ατέλειωτες σακούλες, με πλαστικά κινέζικα τσαντικά και με ΚΑΛΑΘΙΑ μερικές φορές, πιάνουνε τις διαθέσιμες θέσεις. Που είναι κατάμαυρες, δεν θέλεις να τις πλησιάζεις έτσι κι αλλιώς. Φοιτητές ταξιδεύουν με ΚΤΕΛ, αλλά δεν είναι τρέντι φοιτητές με γιλεκάκια, τατουάζ και περιποιημένα μούσια ούτε φοιτήτριες με πολύχρωμα μαλλιά και δερμάτινα τζιν. Είναι, σόρι που το λέω ωμά, φτωχοί φοιτητές, που δεν έχουν δικό τους αμάξι να πάνε στην Πάτρα ή στη Σαλονίκη και σκύβουν το κεφάλι στα ΚΤΕΛ... όχι σκασμένοι – λίγα πράγματα σε σκάνε όταν είσαι 22. Στον Κηφισό βλέπεις μια διαφορετική κατηγορία φοιτητή, απορροφημένου στο κινητό του με ακουστικά, στην κοσμάρα του – άρα ιδανικό θύμα για τους πορτοφολάδες/τσαντάκηδες. Που θέλουνε (1) πορτοφόλια με λίγα, έστω, λεφτά ή (2) λάπτοπ, ηλεκτρονικά, τηλέφωνα κ.λπ., πράγματα που συνήθως διαθέτουν οι φοιτητές... οπότε, κατά το «όπου φτωχός και η μοίρα του», τους τα κλέβουν.

Δεν είναι ο κίνδυνος (κλοπής, σωματικής βλάβης κ.λπ.) που σε αρπάζει από τα μούτρα στον Κηφισό, ούτε η αγένεια, πράγματι, των ανθρώπων εκεί. Είναι η μυρωδιά, η μαυρίλα, η αίσθηση μιας μίζερης, παλιάς Ελλάδας που σε ψυχοπλακώνει. Τη θυμάσαι αυτή την Ελλάδα αλλά είχες την ελπίδα ότι τσιμεντώθηκε, ντιζαϊνιάστηκε, εξευρωπαϊσθηκε, σαν τους σταθμούς του μετρό και το Βενιζέλος και το Νιάρχος και το Ωνάσειο κ.λπ., και δεν έγινε τίποτα τέτοιο – ούτε καν μια σκούπα δεν πέρασε κάποιος στα πατώματα, πόσο μάλλον μια σφουγγαρίστρα...

Ο σταθμός Κηφισού μου θυμίζει τα 20-30 μου και μου φαίνεται μέχρι γραφικός. Όλοι αυτοί οι κακομούτσουνι φωνακλάδες άνθρωποι είναι σαν να ξεμείνανε από τα επαρχιακά ΚΤΕΛ της δεκαετίας του '70 και '80, μάλιστα χωρίς καν να αλλάξουν σώβρακο. Καταλαβαίνω όμως ότι δεν είναι εικόνα τώρα αυτή να δείχνουμε στους τουρίστες... εκτός κι αν συμβιβαστούμε με την ιδέα ότι εδώ είναι Ελλάδα, και μερικά πράγματα δεν πρόκειται να σιάξουν ποτέ. **A**

Πληροφορίες

♦ Στον Σταθμό Κηφισού βρίσκονται τα ΚΤΕΛ: Αιτωλοακαρνανίας, Αρκαδίας, Άρτας, Αχαΐας, Γρεβενών, Δράμας, Έβρου, Ζακύνθου, Ηλείας, Ημαθίας, Θεσπρωτίας, Θεσ/νίκης, Ιωαννίνων, Καβάλας, Καστοριάς, Κέρκυρας, Κεφαλληνίας, Κιλκίς, Κορινθίου, Λακωνίας, Λευκάδας, Μεσσηνίας, Ξάνθης, Πέλλας, Πρεβέζης, Ροδόπης, Σερρών, Φλώρινας και Χαλκιδικής.

♦ Αν έχετε ανοιχτό εισιτήριο, πρέπει να περιμένετε σε ουρά στο κατάλληλο γκισέ να σας γράψουν με το χέρι αριθμό θέσης πάνω στο εισιτήριο, λίγο πριν την επιβίβαση.

♦ Το λεωφορείο 051 είναι ο καλύτερος τρόπος να φτάσεις στο ΚΤΕΛ (η αφετηρία είναι στην Μενάνδρου, στην Ομόνοια), όπως και να φύγεις από εκεί. Το 420 πάει Πειραιά και το X93 Αεροδρόμιο.

♦ Τα τηλέφωνα 2105124910, 2105124911, 2105132601 μιλάνε συνέχεια. Οι πληροφορίες θέλετε για δρομολόγια, τιμές κ.λπ. θα βρείτε στα σάιτ του κάθε ΚΤΕΛ ή στο 14505.

♦ ΚΤΕΛ σημαίνει «Κοινό Ταμείο Εισπραξεων Λεωφορείων». Είναι «μεταφορικές εταιρείες με μορφή ΑΕ που εκτελούν αστικά ή και υπεραστικά δρομολόγια, έχοντας έδρα την πρωτεύουσα νομού ή νησιού». ♦ ΚΤΕΛ Κηφισού, Δράκοντος & Κηφισού 68-74.

ΑΜΜ

O

U

R

Το φωτογραφικό αρχείο του ζεύγους **Νίκου Κεσσανλή** και **Χρύσας Ρωμανού** είναι ένα ταξίδι ενός μεγάλου έρωτα στις πόλεις του κόσμου

Η έκθεση «Amour», που εγκαινιάζεται στις 30/11 στο Σπίτι της Κύπρου, είναι το φωτογραφικό ημερολόγιο των δύο κορυφαίων εικαστικών καλλιτεχνών στις πόλεις που έζησαν και ερωτεύτηκαν τις δεκαετίες του '60 και του '70. Γράφει, μεταξύ άλλων, η συγγραφέας **Αμάντα Μιχαλοπούλου**, που συνεπιμελείται την έκθεση μαζί με το φωτογράφο **Δημήτρη Τσουμπλέκα** (στην οικογένεια του οποίου ανήκει το αρχείο):

«Ο τρόπος που ο Νίκος Κεσσανλής φωτογράφιζε επί χρόνια τη Χρύσα Ρωμανού δεν έχει ούτε μακρινή σχέση με τα συνήθη λάφυρα διακοπών που φέρνουν τα ζευγάρια στην επιστροφή τους από ένα ταξίδι. Με την πρώτη ματιά αντιλαμβάνομαστε την εμμονική προσήλωση του φακού σε κάτι μυστηριώδες, έκκεντρο και αλλόκοτο. Για να το προσεγγίσουμε πρέπει να ξεχάσουμε ό,τι ξέρουμε, ό,τι έχουμε μάθει να θεωρούμε φωτογραφικό πορτρέτο. Και να εξοικειωθούμε με μια σειρά χαρακτηριστικών που διαφοροποιούν εκβάθρων τη φωτογραφία διακοπών μετατρέποντάς την σε αξιέραστη ιστορία. (...) Περιέργως ο Κεσσανλής δεν μυθοποιεί τόσο, όσο καταγράφει. Σε αρκετές φωτογραφίες απομυθοποιεί

κιάλας. Αξίζει τον κόπο να δούμε πώς ακριβώς συμβαίνει αυτό: η Χρύσα δεν είναι καλόβολη ως φωτογραφικό θέμα. Σκυθρωπή, αυστηρή, σε περισυλλογή, εκνευρισμένη, μωτρωμένη, κρυώνει μέσα στη γούνα της, τρέχει μακριά από το φωτογραφικό θέμα ή γυρνάει την πλάτη στο φωτογράφο. (...) Η Χρύσα στις φωτογραφίες διακατέχεται από υπαρξιακή αγωνία. Τις σπάνιες φορές που κοιτάζει το φακό μάς απευθύνει το ερώτημα: "τι θέλεις;", "γιατί είμαστε εδώ;", "τι κάνουμε

τώρα;" ή "γιατί βασανιζόμαστε έτσι;". Μπροστά στο αστρονομικό ρολόι της Πράγας η τσάντα της δείχνει πιο βαριά απ' όσο πιθανότατα είναι. Στα δάσκη της Νορμανδίας βαδίζει με μαλλιά λυτά και ηλεκτρισμένα σαν τη μισότρελη Νατζά του Μπρετόν. Αλλού ο κότσος της και τα κλασικά αμάνικα φορέματα υπαινίσσονται κάτι στιβαρό, αυστηρό, αλλά διάπυρο – καθόλου εγκλωβισμένο στην ενδυματολογική πειθαρχία.

» Όταν γέρνει στις γέφυρες, ο κόσμος κλείνει σαν δαχτυλίδι, όπως το θέλει ο Οκτάβιο Παζ. (...) Καθόλου δεν σχετίζεται η απεικόνισή της με το χώρο της επιθυμίας, με το φρετίλ και το σεξ. Αν ήταν έτσι τότε οι φωτογραφίες του Κεσσανλή θα ήταν στημένες, θα ήταν "όμορφες". Αντίθετα αποπνέουν τρομερή αίσθηση ελευθερίας και μια σκανδαλιστική δόση τυχαίου. Έτσι είσαι, μοιάζει να μονολογεί, έτσι σε φωτογραφίζω. Αλλά και: σε θέλω όπως είσαι. (...) Στον Κεσσανλή το πρόσωπο της γυναίκας του γίνεται τοπίο, γίνεται πόλη. Με τις γέφυρες των φρυδιών, τις λίκνες των ματιών, την υδροροή του λαιμού, την αψίδα της ωμοπλάτης.

» (...) Εδώ και χρόνια έχω το προνόμιο να τις κοιτάζω και ν' αναρωτιέμαι γιατί ως τώρα δεν συσσωματώθηκαν για να διηγηθούν καλύτερα την ιστορία τους. Αναρωτιέμαι επίσης πώς γίνεται, πώς ακριβώς το έκανε αυτό ο Νίκος. Με τι ανάλαφρο χέρι στόχευε; Ήξερε τι ακριβώς έκανε όταν φωτογράφιζε; Ήξερε γιατί το έκανε; Και η Χρύσα; Τι ήξερε; Και τι φανταζόταν;...» **A**

INFO

«Amour», Στο Σπίτι της Κύπρου (Ξενοφώντος 2Α, Κολωνάκι). Διάρκεια έκθεσης: 30/11 - 19/1 // Έρευνα και αρχειοθέτηση: Άννα Τσουμπλέκα // Συντονισμός: Μαρία Ραγιά // Χορηγός επικοινωνίας: Athens Voice

ΚΕΡΑΜΕΙΚΟΣ ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟ

Το πιο αγαπημένο αθηναϊκό δίδυμο

Της ΗΡΩΣ ΠΑΡΤΣΑΚΟΥΛΑΚΗ - Φωτό: ΓΙΑΝΝΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ - Φωτό καταστημάτων: ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΕΔΡΑΣ

Οι παρέες συναντιούνται στα στενά μεταλλικά τραπεζάκια των παραδοσιακών καφενείων, κάθονται στα πεζοδρόμια ανάμεσα σε γκρι πολυκατοικίες και μοντέρνα loft που απ' έξω έχουν βουκαμβίλιες, ακούνε νέους ρεμπέτες, χαιρετούν μερακλήδες μαγαζάτορες κι άλλοτε χορεύουν σε underground σκηνές. Επισκέπτονται art πολυχώρους και βλέπουν πειραματικό θέατρο, δοκιμάζουν πότε γκουρμέ-μοριακά και πότε μαμαδίστικα πιάτα, τρώνε καλαμάκι στο όρθιο στο Δημόσιο Σήμα, δίνουν ραντεβού στη Λεωνίδου για την τελευταία πρωτοποριακή παράσταση του Τερζόπουλου στο Άτις, ξενυχτάνε σε after με τέκνο ή trash, κάνουν κυριακάτικη βόλτα στην πλατεία Αυδή, φωτογραφίζουν τη street art του ΙΝΟ, μοιράζονται ιστορίες από συναυλίες στην Τεχνόπολη και, πριν το κλαμπ, παρκάρουν συχνά μπροστά από φτηνούς οίκους ανοχής στην Ιάσωνας και ψηλά στην Αγνισιάου και την Κολωνού.

Με τα όρια να παραμένουν θολά και σαφώς δυσδιάκριτα, το δίδυμο Κεραμεικός-Μεταξουργείο με τα πολλά πρόσωπα είναι για τον Αθηναίο λίγο πολύ το ίδιο, κι ως επιμένουν οι γνώστες ότι η περιοχή του Γκαζιού εκτείνεται σε όρια πολύ συγκεκριμένα, μεταξύ Πειραιώς, Πέτρου Ράλλη, Κωνσταντινουπόλεως και Ιεράς Οδού. Πάντα στο περίπου, εκεί λίγο πολύ δίνονται τώρα τα ραντεβού που γράφουν μια νέα αθηναϊκή ιστορία. Λένε πως η Πειραιώς «ακολουθεί» τα χνάρια των Μακρών Τειχών της αρχαιότητας, εκεί όπου σήμερα είναι ακόμα ορατά τα χνάρια της βιομηχανικής Ελλάδας. Ορόσημα της διαδρομής Πειραιάς-Ομόνοια, τα εργοστάσια του Παυλίδη, του Γκαζιού, της Βιοσώλ, οι μικρές βιοτεχνίες, τα υφαντουργεία και οι μεγάλες βιομηχανικές μονάδες παραγωγής επηρέασαν καθοριστικά τη μετέπειτα εξέλιξη της περιοχής που δεν αναφέρεται ποτέ με ένα όνομα.

Υπάρχει λόγος που σήμερα τα πολυτελή loft είναι μεσοτοιχία με παλιές πολυκατοικίες και που τα σπίτια των Ρομά απέχουν λίγα μέτρα από τις δυνατές μουσικές ή που κάποιοι λατρεύουν τη ζωντάνια και τις επιλογές της πλατείας στο Γκάζι και άλλοι δεν αλλάζουν με τίποτα τα γοητευτικά στέκια του Κεραμεικού-Μεταξουργείου. Οι απαντήσεις βρίσκονται στα ορατά ίχνη του πολεοδομικού σχεδιασμού και της ιστορίας αυτής της παλιάς αθηναϊκής συνοικίας, που παραμένει τόσο διαχρονική, όσο η χαρακτηριστική τούβλινη καμινάδα της.

Παλιοί και νέοι κάτοικοι

Μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1850 η πόλωση του αθηναϊκού χάρτη δεν αφορούσε Βορρά και Νότο, ούτε Προάστια και Κέντρο, αλλά Ανατολή και Δύση. Η διοίκηση του νεοσύστατου ελληνικού κράτους «στεγαζόταν» στα ανατολικά, ειδικά μετά τη διάνοιξη της Αλεξάνδρας ως συνέχεια της Βασιλίσσης Σοφίας, ενώ η παραγωγική δραστηριότητα των ανώτερων και μικρο-αστικών, αγροτο-λαϊκών στρωμάτων συνέβαινε στη δυτική πλευρά της Αθήνας με σημείο αναφοράς την Αιόλου και την Αθηνάς.

Παράλληλα το Μεταξουργείο, το πρώτο εργοστάσιο της χώρας, εγκαταστάθηκε επίσης δυτικά, επιβεβαιώνοντας με τη σειρά του την ύπαρξη αυτού του άτυπου αστικού διαχωρισμού. Ακολουθεί το Εργοστάσιο Φωταερίου στη συμβολή των οδών Πειραιώς και Ερμού, εκεί όπου αναπτύχθηκε στη συνέχεια ο πρόχειρος εργατικός οικισμός του Γκαζοχωρίου.

Μεταξουργείο, Ψυρρή, Γκαζοχώρι και Κολωνός. Αυτές ήταν οι τέσσερις συνοικίες της δυτικής όχθης, με «φτωχές κατοικίες, ταπεινά εκκλησάκια από την Τουρκοκρατία, πληθώρα παραγωγικών δραστηριοτήτων μεταποίησης, βιοτεχνίας και σταδιακά, βιομηχανίας». Σε αυτές τις φτωχογειτονίες του νοτιοδυτικού και δυτικού τμήματος της πόλης, οι εργάτες συνωστίζονταν σε άθλιες κατοικίες, ενώ γρήγορα σημειώθηκε στεγαστικό πρόβλημα στην περιοχή.

Το Γκάζι είχε τη φήμη επικίνδυνης συνοικίας, εστίας ασθeneιών και εγκληματικότητας. Οι εργατικές κατοικίες δεν ήταν παρά παλιά, ετοιμόρροπα κτίσματα, με κακές συνθήκες ασφάλειας και υγιεινής, περιζήτητα πάντως στους εργάτες Αθήνας και Πειραιά που αναζητούσαν κατοικία κοντά στα εργοστάσια, εξαιτίας των περιορισμένων διαδρομών και του υπερβολικά υψηλού κομίστρου συγκοινωνίας.

Εργάτες, τεχνίτες, μαγαζάτορες και βιοτέχνες ήταν οι βασικοί κάτοικοι του Γκαζιού, με μοναδική ελίτ, στα τέλη της δεκαετίας του 1950, τους γιατρούς και οδοντιάτρους που ικανοποιούν τις ανάγκες των κατοίκων.

Το 1960 με κρατική πρωτοβουλία ξεκινά η εγκατάσταση της μειονότητας των ελλήνων μουσουλμάνων της Θράκης, δημιουργώντας ένα ιδιαίτερο συνονθύλευμα λαϊκών στρωμάτων, ενώ στα μέσα του '80 εμφανίζεται νέο κύμα μεταναστών. Το 1982-1983, 95 οικογένειες μουσουλμάνων, περίπου 400 άτομα, ζουν πλέον στην περιοχή του Γκαζοχωρίου.

Το 1984, όταν παύει να λειτουργεί το εργοστάσιο και μεταφέρεται στο Θυρίσιο, η περιοχή νεκρώνει, με τους χώρους να μένουν κενοί, ανεκμετάλλευτοι και την α-

Το αυγό του Κόκκορα

Στεγάζεται σε ένα υπέροχο νεοκλασικό κτίριο, αλλά για τις ηλιόλουστες μέρες έχει και τραπεζάκια πάνω στην πλατεία Αυδή, το spot του Μεταξουργείου. Η κουζίνα του εστιατορίου λειτουργεί καθημερινά από τις 12 το μεσημέρι έως τη 1 το βράδυ και είναι διάσημη για τα πεντανόστιμα μαγειρευτά του, τα ασυναγώνιστα σμυρνείκα σουτζουκάκια, το πικάντικο μοσαράκι και φυσικά τον κόκκορα με μακαρούνες. Θα βρείτε και μεγάλη ποικιλία σε πιάτα της ώρας, ενώ αν είστε πολλά άτομα αξίζει να πάρετε τον Νταβά της Παρέας, μια μεγάλη ποικιλία ψτών που σερβίρεται με ολόφρεσκες πατάτες. Extra tip: Παραμονή Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς ρεβεγιόν με ζωντανή μουσική.

Λεωνίδου 46 & Μυλλέρου 23, 2177050103, www.toavgotoukokkora.gr

Η αυλή του Πέτρου

Η φιλόξενη Αυλή του Πέτρου είναι το δίχως άλλο ένας από τους κατεξοχήν γευστικούς προορισμούς της γειτονιάς. Στη ζεστή αυλή-κήπο, που βλέπει στον όμορφο πεζόδρομο της Μυκηνών, ο εξυπηρετικότατος Θόδωρος θα σας σερβίρει τις φανταστικές σούπες που φτιάχνει η Λιλύ, τα veggie και τα πεντανόστιμα μαγειρευτά της Μαίρης, τις σχάρες και τα ρουμάνικα πιάτα του Πέτρου – γιατί ο καθένας εδώ έχει τη σπεσιαλιτέ του. Κι ένα παράθυρο για τους πιο βιαστικούς, με street food που επιμελείται ο Πιώργος, με τα καλύτερα φαλάφελ της πόλης, αλλά και μπουρίτες, λαχματζούν και σουβλάκια με φιλέτο κοτόπουλο. Όλα αυτά τα ωραία καθημερινά έως τις 3 τη νύχτα, Παρασκευές και Σάββατα έως τις 5.

Λεωνίδου 86 & Πλαταιών, 2103423886,
<https://avlitoupetrou.olympicbiz.com/>
fb: Falafel.Petros

ξία των ακινήτων να πέφτει σημαντικά. Αρκετοί από τους πρώην εργάτες μετακινούνται σε άλλες περιοχές και «παρωχούν» τη θέση τους σε οικονομικούς μετανάστες που έλκονται από τα χαμηλά ενοίκια και τις δυνατότητες εργασίες στην περιοχή και πέριξ.

Το 1983-1984 κηρύσσεται πρώτα αρχιτεκτονικός διαγωνισμός για το Γκάζι και αμέσως μετά αρχίζουν οι επεμβάσεις σε επιμέρους κτίρια του συγκροτήματος προκειμένου να μετατραπεί στη γνωστή σήμερα «Τεχνόπολη» που λειτουργεί για πρώτη φορά το 1999, ενώ εγκαθίσταται εκεί και ο δημοτικός ραδιοφωνικός σταθμός «Αθήνα 9,84».

Από τότε και ιδιαίτερα μετά το 2004, σήμα κατατεθέν δεν είναι πια τα εργοστάσια, αλλά οι χώροι αναψυχής, που δεν αποκλείεται να στεγάζονται σε πρώην βιομηχανικές εγκαταστάσεις. Οι τιμές των ακινήτων ανεβαίνουν, σταδιακά εκδιώκονται ομάδες πληθυσμού, όπως οι Έλληνες Μουσουλμάνοι ή Ρομά. Με κίνητρο τα χαμηλά ενοίκια και το γενικότερο ρεύμα αποκέντρωσης των εγκαταστάσεων αναψυχής προς τις «υποβαθμισμένες» ζώνες της πόλης, όσοι επιχειρηματίες πήραν το ρίσκο, άρχισαν να καταφθάνουν στο Γκάζι ανοίγοντας κυρίως «ξενοχτάδικα», παραταγμένα εκατέρωθεν της Ιεράς Οδού, μαζί με εστιατόρια και θέατρα.

Από το 1990 και μετά συρρέουν στην περιοχή μπoέμ, εναλλακτικοί καλλιτέχνες, ζωγράφοι, συγγραφείς και γενικά άνθρωποι της τέχνης. Κόσμος από τα εύπορα στρώματα της Αθήνας που αναζητά ένα διαφορετικό, μη κοσμικό στέκι και κατηγορίες ανθρώπων που αποφεύγουν την μαζικότητα. Το Μεταξουργείο και οι δρόμοι πίσω από την Ιερά Οδό προσφέρουν πια περισσότερες επιλογές εναλλακτικής διασκέδασης σε σχέση με το πολύβουο Γκάζι που τα τελευταία χρόνια έγινε σίγουρα πιο μαζικό όσον αφορά τη διασκέδαση, παρόλο που παλαιότερα συγκέντρωνε κυρίως χώρους πολιτισμού και ψυχαγωγίας που σε πρώτη φάση είχαν περιορισμένο κοινό.

Σε αυτή την αλλαγή συνέβαλε καθοριστικά η άφιξη του μετρό το 2007 με τη στάση «Κεραμεικός» στην πλατεία Γκαζιού, αφού η ευκολότερη πρόσβαση άλλαξε σε μεγάλο βαθμό το τοπίο.

Χθες και σήμερα

Γκαζοχώρι, 1857 Στη συμβολή περίπου Ιεράς Οδού και Πειραιώς εγκαταστάθηκε τότε το εργοστάσιο Φωταερίου, που ολοκληρώνεται έναν αιώνα μετά. Το 1957, στο ίδιο σημείο λειτουργούσε και η Λαχαναγορά πριν μεταφερθεί στον Ρέντη. Έτσι αναπτύσσεται σταδιακά ένας αυθαίρετος συνοικισμός που ονομάζεται Γκαζοχώρι. Η περιοχή συγκεντρώνει από νωρίς εμπορικές και βιοτεχνικές δραστηριότητες, εξαιτίας μάλλον της εγγύτητας στην οδό Πειραιώς.

1885 Άρθρο σε εφημερίδα της εποχής περιγράφει την επιδημία που ξέσπασε στους κατοίκους, καθώς η οικονομική εξοχίωση συνοδευόταν από ανιάτες αρρώστιες, όπως φυματίωση.

1889 Στην πρώτη δημογραφική καταγραφή στις «Παράγκες», αλλιώς Γκαζοχώρι, καταγράφηκαν μόλις 10 κάτοικοι – 8 άρρενες και 2 θήλειες.

1908 Όταν έγινε η πρώτη διαίρεση της Αθήνας σε συνοικίες, η πλειονότητα των δρόμων του Γκαζοχωρίου δεν έφεραν καν επίσημα ονόματα.

1939 Στην περιοχή καταγράφονται 4 δημοτικά σχολεία και μια επαγγελματική Σχολή, μάλλον αυτή της Εφαρμογής Μηχανικού Ρουφ, ενώ υπάρχουν 3 από τα 6 σανοπωλεία επί της Πειραιώς, τα οποία υπήρχαν το 1910, σύμφωνα με τον Οδηγό της Ελλάδος του Ν.ΙΓΓΛΕΣΗ, του 1910.

1970 Η εκβιομηχάνιση της Αθήνας αρχίζει και ο Γκαζοχώρι πρωταγωνιστεί. Το βιομηχανικό τοπίο παρέμενε, ωστόσο, αποκεντρωμένο, καθώς το 1870 υπήρχαν μόνο 3 εργοστάσια στην Αθήνα – το Μεταξουργείο (Δουρούτη), το Τυπογραφείο και το Εργοστάσιο Αερίοφωτος – και 20 στον Πειραιά.

**Τα ιστορικά στοιχεία αποτελούν αποσπάσματα από την πολύ ενδιαφέρουσα και ενδελεχή Πολεοδομική Ανάλυση της περιοχής του Γκαζιού, την οποία εκπόνησαν οι φοιτητές της Σχολής Αρχιτεκτόνων Μηχανικών του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου, Δημάκη Ιωάννα, Παπαϊωάννου Ισμήνη και Σιούτης Θεωδωρής το ακαδημαϊκό έτος 2015-2016 στο πλαίσιο του μαθήματος Πολεοδομία I, με επιβλέποντες διδάσκοντες τους Μπελαβίλα Νίκο και Πρέντου Πολίνα. Μπορείτε να δείτε τη δουλειά τους εδώ: http://www.arch.ntua.gr/sites/default/files/project/8157_/18_dimaki_papaiouannou_sioutis.pdf*

Mentaleaty

Εδώ θα φας μερικά από τα καλύτερα noodles της πόλης. Μη μείνεις μόνο σε αυτά όμως! Το μενού είναι πλούσιο και χορταστικό, με περισσότερα από 30 πιάτα της Ασιατικής κουζίνας, μαγειρεμένα με τα πιο φρέσκα και θρεπτικά υλικά. Δοκίμασε τη Μαλαισιανή Λέμακ Λάξα με κάρυ (να πάθεις πλάκα), το κοτόπουλο (ή μοσχάρι) Σατάι, το τηγανητό ρύζι Σανγκάι και φυσικά το τρομερό Λοβ Γουάν Τον. Από γλυκά, εκτός από το all time classic τηγανητό παγωτό με ξηρούς καρπούς, ανακάλυψε το ολοκαίνουργιο Choco Rolls (ρολά με σοκολάτα και τυρί κρέμα!) και τα ά-παι-χτα παγωτορολά της Chocotopia με βιολογικό κατσίκισιο γάλα, ελληνικό μέλι ανθέων και βανίλια Μαδαγασκάρης. Η πραγματική ψυχή του Mentaleaty, όμως, είναι οι άνθρωποί του, καθώς το εστιατόριο είναι ακόμα μία δράση του Κοινωνικού Συνεταιρισμού «Αθηνά-Ελπίς», που παρέχει ίσες ευκαιρίες απασχόλησης σε άτομα με ψυχοκοινωνικά προβλήματα. [Μ. Αλεξάνδρου 114-118, 2130405430, Fb: Mentaleaty](#)

Εξωστρεφής στον Κεραμεικό

Ο μερακλής (όνομα και πράγμα) Εξωστρεφής του Στρέφη πήρε μαζί του όλες τις καλές του συνήθειες (και) στο νέο του στέκι στον Κεραμεικό. Για όσους δεν γνωρίζουν, ο Εξωστρεφής είναι η επιτομή του παρεϊστικού μεζεδοπωλείου. Τίμιος σε όλα του, με live αγαπημένες ελληνικές μουσικές και καλή κουζίνα που σέβεται την ελληνική παράδοση. Ορεκτικά και πιάτα από πρώτες ύλες που έρχονται από μικρούς Έλληνες παραγωγούς, όπως το απάκι, οι πανσέτες και το μέλι από την Κρήτη, παρμοιώς και το κρασί, οι ρακές και τα τσίπουρα, χύμα ή σε συσκευασία, για μέρες και νύχτες γλεντιού. Τις Δευτέρες ξεκουράζεται, τις άλλες μέρες ζωντανή μουσική από τις 9.30 το βράδυ, Κυριακές και μεσημέρι και βράδυ.

[Πλαταιών 36, 2103411615, fb: ExostrefisKerameikos](#)

Saorsa Athens

Φρέσκο αέρα στη γειτονιά του Κεραμεικού φέρνει το Saorsa Athens, που προφέρεται «σέρσα» και σημαίνει ελευθερία στα σκοτσέζικα. Για τις συστάσεις, το Saorsa είναι ένα all day café bar, που στεγάζεται σε ένα παλιό αθηναϊκό σπίτι του 1852 παρακαλώ, πλήρως ανακαινισμένο, με μια μεγάλη πανέμορφη εσωτερική αυλή που θα αγαπήσεις. Σε αυτή την αυλή θα έρθεις από νωρίς για καφέ και κουβέντα στα ήσυχια (μπορείς να δοκιμάσεις και τα καλοφτιαγμένα σνακ, όπως τортίγιες, σαλάτες, διάφορα σάντουιτς, ποικιλίες τυριών και

αλλαντικών κ.λπ.), ενώ όσο περνάει η ώρα το Saorsa αλλάζει διάθεση και γίνεται μπαράκι, με soul, jazz, funk, trip hop και άλλες ωραίες μουσικές. Ελευθερία λοιπόν, από ένα χώρο με πολύ γούστο και αγάπη στις τέχνες, που φιλοξενεί εναλλασσόμενους djs και από το επόμενο διάστημα διάφορα events, όπως συναυλίες, εκθέσεις και άλλα. Μπορείτε να ενημερώνεστε από το Facebook.

[Πατράκου 2, 2105235960, Fb: saorsaathens, Instagram: saorsaathens](#)

ΑΝ
ΤΟ ΣΩΜΑ ΓΙΝΑΙ
ΦΥΛΑΚΗ,
Η ΘΕΛΗΣΗ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ
ΚΛΕΙΔΙ

Η ΕΛΕΠΑΠ εδώ και 80 χρόνια στέκεται στο πλευρά των παιδιών με κινητικές αναπηρίες και αναπτυξιακά προβλήματα και τα βοηθάει να ξεπεράσουν τις δυσκολίες τους.

Κάντε κι εσείς μια γενναία κίνηση και στηρίξτε τα παιδιά μας στο 19811, με κλήση από σταθερό/κινητό ή αποστολή SMS ΕΛΕΠΑΠ.*

ΤΑ ΓΕΝΝΑΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΙΚΗΤΑ!

Εταιρεία Σύνταξη για τα παιδιά με αναπηρίες

www.elepap.gr

*Χρέωση από σταθερό €2,60 ανά κλήση. Χρέωση από κινητό €2,48 ανά κλήση, πλέον τέλη συνδρομητών κινητής 12%, 15%, 18% ή 20%, βάσει λογαριασμού. Γραμμή παραπόνων 214 214 8020.

Style

☛ Gent: €55, New Gent: €75
www.swatch.com

Επιμέλεια:
TANIA ΔΕΛΗ

SWATCH X YOU CHRISTMAS!

Φέτος τα Χριστούγεννα, η Swatch σε προ(σ)καλεί να δημιουργήσεις το δικό σου ρολόι. Ένα προσωπικό ρολόι ή ένα τέλειο δώρο. Πώς; Μα σε τρία απλά βήματα: Διαλέγεις καντράν ανάμεσα στα γιορτινά σχέδια. Διαλέγεις λουράκια με πράσινο, κόκκινο ή λευκό χρώμα και θηλάκια με γκλίτερ ή χριστουγεννιάτικα σχέδια. Τα δίνεις στον υπάλληλο για την τελική συναρμολόγηση και είσαι έτοιμος. Τέλειο;

FENDI
Γυαλιά ηλίου με
λεπτό σκελετό

KANKEN
Σακίδιο πλάτης με δερμάτινες λεπτομέρειες

SCHOTT
Ανδρική πλεκτή ζακέτα
με επένδυση

HUAWEI
Smartphone Mate 10 lite
με Full View Οθόνη
& 4 κάμερες

YAMAMAY
Homewear μπότες
με γούνινη επένδυση

HUSH PUPPIES
Δερμάτινες μπότες
με τακούι

SPRINGFIELD
Γυναικεία ζακέτα €34,99

GLAMAZON

Τα φώτα της πόλης

Η Αθήνα δεν λάμπει τη νύχτα. Το κέντρο δεν «αστράφτει». Μπορείς να αγαπήσεις μια κακοφωτισμένη πόλη;

Της ΔΕΣΠΟΙΝΑΣ ΚΟΥΤΣΟΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μπορείς να αγαπήσεις μια κακοφωτισμένη πόλη; Μπορείς να αγαπήσεις μια γειτονιά, ένα δρόμο, ένα πάρκο, μια βόλτα χωρίς φως; Μαύρα μίνι φορέματα. Μαλλιά χτενισμένα και τέλειο μακιγιάζ. Του κουτιού. Γέλια. Κόπι πείστ από μπλε σκούρα σακάκια. Βλέμματα - red alert να πιάσουν κάθε κίνηση στις περαντζάδες. Εστιατόρια που σχεδόν ξεχειλίζουν. Άλλα μαγαζιά σφραλισμένα και ρημαγμένα. Στο δρόμο πρώτο τραπέζι πίστα, ροτόντες εκβάλλουν στις όχθες των κολωνακιώτικων πεζοδρομίων. Ένα μπουκέτο κόκκινα τριαντάφυλλα στην αγκαλιά πλανόδιας που αναζητά πιθανό αγοραστή. «Είσαι όμορφος άνδρας». Η άρνηση του διαχέεται στο ημίφως με λίγο καμάρι. Ναι, είναι γοητευτικός, αλλά τριαντάφυλλο δεν θέλει να προσφέρει. Χαμηλωμένα τα φώτα σε κάποιες από τις βιτρίνες της Βουκουρεστίου. Οι βραδινές έξοδοι μοιάζουν να μη χρειάζονται, για κάποιο λόγο, φως. Η Αθήνα δεν λάμπει τη νύχτα. Το κέντρο δεν «αστράφτει». Το μαύρο είναι το απόλυτο χρώμα. Σαν στολή. Μαύρα παλτό, μαύρα μπουφάν. Μαύρο και πάλι μαύρο. Φοριέται πολύ και φέτος. Ευτυχώς οι ξανθές ανταύγειες σπάνε τη μονοτονία. Attica, Βουλή και Μεγάλη Βρετανία σώζουν την κατάσταση. Στους εσωτερικούς δρόμους η πόλη είναι σκοτεινή. Πυγολαπίδες αντίστασης κάποιες

από τις βιτρίνες των καταστημάτων, εδώ κι εκεί. Καφέ με ουρές αναμονής. Εσπρέσο στα όρθια. Selfies ζευγαριών μπροστά από ακριβή μπουτίκ. Τέτοιες τιμές πρέπει να απαθανατίζονται. Και μετά να θαυμάζονται. Θολή η ατμόσφαιρα. Τα βλέμματα δεν είναι διαυγή. Και οι συμπεριφορές το ίδιο. Ο αστικός φωτισμός στο δημόσιο χώρο πιθανόν είναι το τελευταίο πράγμα που απασχολεί. Σαν τη φούντα με το μαργαριτάρι. Οι απαιτήσεις άλλωστε έχουν λιγοστέψει. Το ημίφως των χαμηλών προσδοκιών. Κι όταν χαμηλώνει ο πήχης βρίσκει πεζοδρομία με γλιστερά πλακάκια που μισούν τα ψηλοτάκουνα. Σκουντουφλά στην άσφαλο που γωνιές-γωνιές είναι ανισόροπη και στραπατσαρισμένη με πολλές στρώσεις. Παραπατά σε σκοτεινούς εσωτερικούς δρόμους που μυρίζουν απελπισία, αποξένωση και μοναξιά. Υγρασία. Φανάρια. Αυτοκίνητα. Διαβάσεις. Η Vogue και το Vanity fair κρέμονται κουρασμένα μαζί με ένα θύσανο ξένων περιοδικών. Η limited edition των καφέδων υπόσχεται μυρωδάτα Χριστούγεννα. Τρίτο κουδούνι στα θέατρα. Μια ευκαιρία να βγούμε από το σπίτι. Να γελάσουμε με τη Μαντάμ Ζουσού και το Απελπισίτο. Μια μικρή απιστία σε social media και netflix τη συστήνει και ο... γιατρός. Μη γίνει το μυαλό ζαμπόν από το κάψιμο της καθημερινότητας χωρίς προοπτική. Ένα φως, κάποιος...

** «Τα Φώτα της Πόλης», του Τσάρλι Τσάπλιν (1931).
Η αγαπημένη ταινία όλων των εποχών για τον μεγάλο Όρσον Γουέλς.*

CITY GUIDE

BESTIARY by VIKTOR KOEN

Παλιές, ξεθωριασμένες φωτογραφίες μιας Αμερικικής σκοτεινής, αμήχανης. Άνθρωποι και ενδοχώρα του 19ου αιώνα, σχεδόν σαν αραχνιασμένο, επικίνδυνο τιμπαρτονικό παρμύθι, παντού σαν να παραμονεύουν θάνατοι και δαιμόνια. Πόσοι σκελετοί και άγρια ζώα κρύβονται στο Βεστιάριο-Οθριοτροφείο του Βίκτωρα Κοέν; Η σειρά «Bestiary» του διεθνούς φήμης καλλιτέχνη (κατάγεται από τη Θεσσαλονίκη αλλά ζει στην Αμερική), που παρουσιάζεται αυτό τον καιρό στην γκαλερί Nitra, είναι αποτέλεσμα της μακροχρόνιας ενασχόλησής του με τη φωτογραφία των αρχών του 19ου αιώνα και την αρχαία ελληνική μυθολογία. Το πρωτογενές φωτογραφικό υλικό επιλέχθηκε από τη συλλογή εικόνων της Βιβλιοθήκης του Κογκρέσου των ΗΠΑ. Η σειρά «Bestiary» έχει παρουσιαστεί και στο United Photo Industries της Νέας Υόρκης.

INFO

Μέχρι 6 Ιανουαρίου 2018, Nitra Gallery, Αλωπεκίς 34, Κολωνάκι, 2130436697, www.nitragallery.com

ΕΠΙΛΟΓΕΣ

Του ΔΗΜΗΤΡΗ
ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΙΤΗ

athensvoice.gr/guide

ΤΙ ΠΑΙΖΕΙ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ
ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ:

«CITY GUIDE», ένας πλήρης
οδηγός με γκαλερί, θέατρα,
σινεμά, εστιατόρια,
bars και clubs

«Τα μάτια του έρωτα»

© ΒΑΣΙΛΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Παύλος Σιδηρόπουλος

Φανί Παπαθεοχάρη

«Λίθη»

Για να καταχωριστείτε στους
οδηγούς της Α.Υ., στείλτε δελτία
Τύπου 2 εβδομάδες πριν από την
προγραμματισμένη ημερομηνία.
Ταχυδρομικώς στη διεύθυνση
Χαρ. Τρικούπη 22, 10679 Αθήνα
ή στο fax 210 3617310 ή στο
avguide@athensvoice.gr

© GIANNIS KARABATSOS

ΒΑΣΙΛΗΣ ΜΑΥΡΟΓΕΩΡΓΙΟΥ

«Από τις 4/12 θα είμαι στο πλευρό της **Σοφίας Σεϊρλή**, για κάτι που χαίρομαι πάσαρα πολύ. Παίζουμε στο έργο *“Χελιδόνι”* του Γκιλιέμ Κλούα σε σκηνοθεσία **Ελένης Γκασούκα**. Ο συγγραφέας “μεταφέρει” το τρομοκρατικό χτύπημα που είχε γίνει σε ένα γκέι μπάρ του Ορλάντο, στη χώρα του, την Ισπανία. Με αφορμή αυτό και φέροντας απέναντι έναν (υστερικά) φιλελεύθερο gay και μια συντηρητική, εξ ανάγκης, γυναίκα μιλάει για το θέμα των ταυτοτήτων, την αποδοχή του άλλου αλλά και του εαυτού μας, το ρατσισμό, την αγάπη. Είναι πάρα πολύ έξυπνο έργο καθώς οι ήρωες έχουν θετικά και αρνητικά στοιχεία, και δεν υπηρετεί μια μανιχαϊστική θέση. Από τις 2/12 ξεκινάμε στο Skrow τις παραστάσεις του έργου *“Τα μάτια του έρωτα”* που βασίζεται στο *“Όνειρο καλοκαιρινής νύχτας”* του Σέξπιρ. Διαλέξαμε το συγκεκριμένο έργο ως έμπνευση προκειμένου να μιλήσουμε για τον έρωτα, γιατί σε αυτό ο Σέξπιρ βλέπει τον έρωτα ως πλάνη. Είναι η διάσταση που ταιριάζει στο σήμερα! Το κείμενο είναι δικό μας απλά χρησιμοποιήσαμε υλικά από το *“Όνειρο”* θέλοντας όλα τα σεξπικικά μεταφυσικά στοιχεία (ξωτικά κ.λπ.) να τα φέρουμε στη ρεαλιστική εκδοχή τους. Κεντρικός άξονας στο έργο μας είναι το ζευγάρι. Η φύση και εδώ θα παίζει καταλυτικό ρόλο για τα τρία ζευγάρια που θα βρεθούν μαζί ένα τριήμερο. Τα βλέμματα θα κινητοποιήσουν καταπιεσμένα συναισθήματα, καημούς, πάθη, έρωτες, θα δοκιμάσουν την πίστη...»

Από 2/12, Skrow, Αρχελάου 5, Παγκράτι, 2107235842. Από 4/12, Μικρό Γκλόρια, Ιπποκράτους 7, Αθήνα, 2103642334

ΛΗΘΗ

Τρεις χρονιές ανέβηκε ο υπαρξιακός μόνολογος του **Δημήτρη Δημητριάδη** για να επανέλθει με την έκκληση (επίκληση και παράκληση μαζί) «Ξεχάστε με». Έτσι ολοκληρώνει τον κύκλο του εκείνος που ξεκίνησε απευθυνόμενος σε όλους ή σε κανέναν, λέγοντας «Τώρα αρχίζω». Η *«Λήθη»* είναι ένας άνθρωπος στο μεταίχμιο, όπως και η χώρα μας. Σκην.: Δημήτρης Τάρλοου. Παίζει: Μαριάννα Δημητρίου. (Από 5/12)

TRIBUTE ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟ ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟ

Το Σάββατο 2/12 οι **Απροσάρμοστοι** με τους Κυριάκο Δαρίβα, τύμπανα, Οδυσσέα Γαλανάκη, κιθάρα, Αλέκο Αράπη, μπάσο, στη μεγάλη ζωντανή γιορτή της σκηνής για τον αξέχαστο Παύλο Σιδηρόπουλο που σημάδεψε με τα τραγούδια και τη στάση του το ελληνικό ροκ. (22.00/€10). *Κύτταρο, Ηπείρου 48 & Αχαρνών, 2108224134, 6977641373*

ΦΑΝΗ ΠΑΠΑΘΕΟΧΑΡΗ

Το πρώτο τραγούδι της Φανής Παπαθεοχαρή με τη Heaven Music με τίτλο *«Δεν μ' αγαπάς»* μόλις κυκλοφόρησε. Τη μουσική και τους στίχους υπογράφει η ερμηνεύτρια. Οι συναισθηματικοί στίχοι του μελωδικού τραγουδιού, συνοδευόμενοι από την ιδιαίτερη φωνή της Φανής Παπαθεοχαρή, δημιουργούν εικόνες και καταστάσεις βγαλμένες από το ατέλειωτο βιβλίο της αγάπης. Τη σκηνοθεσία του videoclip υπογράφει ο Chris Tsoukalas.

Η ΞΕΧΩΡΙΣΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΩΝ Κ.ΒΗΤΑ & MIKAEL DELTA ΣΤΑ ΝΤΕΚ ΤΟΥ STEAM

Η κοινή εμφάνισή τους στα ντεκ του club Steam την Παρασκευή έγινε sold out. Μια δεύτερη βραδιά προστέθηκε για το Σάββατο. Οι δύο φίλοι και συνεργάτες θα μοιραστούν αγαπημένα τους νέα και παλιά tracks από το φάσμα της ηλεκτρονικής μουσικής. Στην πρώτη τους κοινή εμφάνιση στην Αθήνα μετά από 9 χρόνια. Ιδανικό support από τη resident του Sodade2, DJ Fo. Ένα πολύωρο dj set από τους πρωτοπόρους της εγχώριας ηλεκτρονικής μουσικής μέσα από τους μοναδικούς **Στέρεο Νόβα** και δύο στοιχεία καθιστούν τη συνάντηση αυτή ξεχωριστή. Η αλληλεπίδραση των δύο πολυαγαπημένων μουσικών με το κοινό και η περιέργεια για τις μουσικές επιλογές τους από διαφορετικά είδη και δεκαετίες της ηλεκτρονικής σκηνής τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Θα τα ζήσουμε όλα από κοντά. -Γ.Δ.

Steam, Ευρυμέδοντος 3, Κεραμεικός, 2103412120. Έναρξη: 23.00. Είσοδος €15. Προώληση viva.gr. Στις 1&2 Δεκεμβρίου.

ΜΙΧΑΛΗΣ ΔΕΛΤΑ

Κ.ΒΗΤΑ

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΣΤΡΙΝΤΜΠΕΡΓΚ Δεσποινίς Τζούλια

Miss Julia

ΘΕΑΤΡΟ Κ

ΕΛΕΝΑ ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ
ΝΙΚΟΛΑΣ ΜΑΚΡΗΣ
ΒΑΛΙΣΙΑ ΒΥΖΑ

από 2 Δεκεμβρίου 2017

Μετάφραση-Απόδοση: Δήμητρα Ζακυνθινού / Σκηνοθεσία-Σκηνικά: Emmanuel Manios
Φωτισμοί: Άγγελος Παπαδόπουλος

Αγορά εισιτηρίων: www.pktheater.gr, 210 9011677, www.viva.gr

ΓΕΥΣΗ

Επιμέλεια:
NENEΛΑ
ΓΕΩΡΓΕΛΕ

Ο Μυστικός Κήπος έχει και μυστική κουζίνα

Υπέροχα, δημιουργικά πιάτα σε μία από τις πιο ωραίες αυλές του Χαλανδρίου

Ο Δημήτρης και ο Σείριος είναι δύο νέα παιδιά που ήθελαν από πάντα να γίνουν σεφ. Γνωρίστηκαν στην κουζίνα ενός αθηναϊκού εστιατορίου πριν μερικά χρόνια. Από τότε είναι φίλοι κολλητοί. Ο Σείριος ήταν που έριξε την ιδέα: «Δεν κάνουμε κάτι δικό μας;». Άλλο που δεν ήθελε ο Δημήτρης. «Το όνειρό μου ήταν και είναι να μαγειρεύω ό,τι θέλω! Αυτό κάνουμε στον *Μυστικό Κήπο*. Ό,τι μας κατεβαίνει στο κεφάλι το αποτυπώνουμε στα πιάτα μας», μου λέει και σκέφτομαι ότι ευτυχώς τα κεφάλια τους κατεβάζουν μερικές πολύ νόστιμες ιδέες.

Δεν θέλει και πολλή σκέψη για να καταλάβεις γιατί ονόμασαν το εστιατόριό τους «Μυστικό Κήπο». Από την είσοδο, που βρίσκεται σε μία από τις πιο κεντρικές οδούς του Χαλανδρίου, δεν βλέπεις τη μεγάλη αυλή. Δεν μπορείς καν να φανταστείς ότι εκεί, στο βάθος, σε περιμένουν λεμονιές, αναρριχητικά φυτά, μυρωδάτα γασσεμάκια και πέργολες. Όπως δεν μπορείς με τίποτα να φανταστείς και τα πιάτα που θα δοκιμάσεις.

Σε αυτή την αυλή που θυμίζει πλατεία γραφικού χωριού, σεββίρονται βλαχομπριζόλες 600-700 γρ. (για δύο άτομα), μοσχαρίσιο συκωτάκι σάφρας ή τηγανιά, πατάτες σκορδάτες με το μαϊντανό τους και την πικάντικη γραβιέρα τους ή φρέσκια φιλεταρισμένη σαρδέλα Χαλκιδικής ψημένη στη σχάρα. Σεββίρονται όμως και αυγοτάραχο Τρικαλινού με espresso, γκερεμέζι (πρόβειο μαλακό τυρί) με πικάντικη σάλτσα και μαρμελάδα μελιτζάνας, αγριογούρουνο στιφάδο, ακόμα και μοσχαρίσιο φιλέτο ταρτάρ...

Με άλλα λόγια, η νοστιμιά και το ύψος μιας δημιουργικής κουζίνας εμφανίζεται από εκεί που δεν το περιμένεις.

Καθώς είμαι περίεργη για τη δημιουργική ρότα της (ανοιχτής) κουζίνας, διαλέγω κολοκυθάκια ποσέ με κρέμα πατζαριού, πέστο καρυδιού και κατσικίσιο τυρί, ζελέ χελιού με μανιτάρια από την Ιαπωνία, κρέμα από κολοκυθάκι και κράκερ... ποπ κορν, κανταϊφράκια με παστουρμά και τυρί (υπέροχα), ολόφρεσκα μανιτάρια King Oyster με φύλλα καπουτσίνου και πουρέ λευκού καρότου, μπιφτεκάκια με σάλτσα μετσοβόνη (τούτα εδώ ήταν ένα μικρό όνειρο), φάβα Φενεού με καπνιστό χέλι (ένα τέλειο πιάτο τόσο από άποψη ποιότητας όσο και εκτέλεσης) και τους εκ-πλη-κτι-κούς τηγαντούς γίγαντες που ήρθαν ξαπλωμένοι σε μια φίνα σκορδαλιά ντομάτας. Με καμιά δύναμη μην τους παραλείψετε.

Ο Μυστικός Κήπος έχει και μυστικό κελάρι όπου θα βρείτε αρκετά, γνωστά και καλά κρασιά ελληνικών παραγωγών, εξαιρετικά αποστάγματα και μπίρες-διαμάντια (όπως η σαντορινιά Volcan, η Voreia και η αθηναϊκή Noctua). Αλλά το μεγάλο του μυστικό είναι η πεντανόστιμη και τόσο δημιουργική κουζίνα που σεββίρεται σε φιλικό χώρο, δεν έχει ανάγκη από περιττές φιοριτούρες και παρόλη την ποιότητά της κρατά τις τιμές όχι απλά προσιτές, αλλά πραγματικές.

Καραολή Δημητρίου 21, Χαλάνδρι, 2130370929

★
**ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ
ROCK
'N'
ROLL!**

Μετά από μικρή καθυστέρηση λόγω εργασιών που κι αυτή ακόμη τη στιγμή συνεχίζονται πυρετωδώς, το πιο hot opening της σεζόν είναι γεγονός. Η επίσημη «πρώτη» είναι μεθαύριο Σάββατο απόγευμα, μέρα και ώρα που έτσι κι αλλιώς ήταν πάντα «σημαδιακή» για το Rock 'n Roll και τους πιστούς του. Ο πολυέλιος είναι στη θέση του, πολλά θα θυμίζουν την ένδοξη ιστορία του, αλλά και τα καινούργια είναι ωραία και δυνατά. Καλή αρχή!

**ΠΟΥ
ΤΡΩΜΕ**
Της
ΚΑΤΕΡΙΝΑΣ ΒΝΑΤΣΙΟΥ

Το Nolita brunch-άρει αλά ιταλικά

Αν το πεινασμένο (και πάντα πονηρό) μυαλό σου έχει αναρωτηθεί πώς είναι το brunch στην πιο νόστιμη κουζίνα του κόσμου, αυτή την Κυριακή βάλε μπρος για ένα από τα ωραιότερα ιταλικά της Αθήνας. Φέτος το *Nolita* τιμά τη γνήσια, πληθωρική, ιταλική κουζίνα και ο πολύ καλός σεφ **Γιάννης Λιόκας** φτιάχνει τα καλύτερα των καλύτερων! Η πίτσα-σήμα κατατεθέν δεν λείπει και είναι κορυφαία σε όλες της τις εκδοχές, το ανοιχτό pizza bar βρίσκεται στη θέση του και από πίσω του ο pizzaiolo **Νίκος Σωτηρόπουλος** κάνει τα δικά του, ζυμωτά θαύματα. Για το brunch ο Λιόκας δημιουργεί μια ξεχωριστή κάρτα, όπου τα αυγά βεβαίως και έχουν την τιμητική τους, μαζί όμως έχουν και άρωμα Ιταλίας. Δοκίμασε το αυγό «καρμπονάρα», τα Italian Benedict (με focaccia, αυγό posέ, προσούτο San Daniele και sos hollandaise), τα ιταλικά σάντουιτς, τη frittata (με καπνιστή μοσσαρέλα, κολοκύθα, μανιτάρια Portobello) και θα το πεις το «Mama mia!». Εύκολο όμως και να γλιστρήσεις έτσι όπως πίνεις τα υπέροχα κοκτέιλ ή κάποιο κρασί από την εξαιρετική λίστα του Nolita και στα πιάτα του καινούργιου μενού: φρέσκα ζυμαρικά (τέλεια τα fusilli με βασιλικό καβούρι και σάλτσα gricia), κλασικό vitello tonnato, σαλάτες με τραγανό prosciutto, μπακαλιάρο ποσέ με fregola sarda και σαφράν, μοσχαρίσιο συκώτι γάλακτος alla veneziana και αρκετές ακόμη νοστιμιές, όλα τους αποθεώνουν την ιταλική νοστιμιά.

Χαριλάου Τρικούπη 48, Κηφισιά (Ξενοδοχείο Semiramis), 2106231181

ΚΡΙΤΙΚΗ
ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΩΝ /
ΠΡΟΣΩΠΑ /
ΑΦΙΞΕΙΣ /
ΣΥΝΤΑΓΕΣ /
TIPS ΓΕΥΣΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
ΔΙΣΚΟΙ

Jessy Ianza

Ώρα για Plissken Festival

Η χειμερινή εκδοχή με
40 music acts επιστρέφει στην
Αθήνα στις 1&2 Δεκεμβρίου

Η χειμερινή εκδοχή του Plissken Festival επιστρέφει λίγο πριν το τέλος του 2017 με ένα εκλεκτικό line-up από όλο το φάσμα της σύγχρονης μουσικής σκηνής. 40 διεθνείς και εγχώριοι καλλιτέχνες θα φιλοξενηθούν σε 3 χώρους επί της οδού Πειραιώς, Piraeus 117 Academy, Μεταλλουργείο και The Loft, σε 5 stages (το ένα secret) που θα ξεκινούν κάθε μέρα στις 19.00 και θα τελειώνουν στις 05.30 της επόμενης μέρας. Δημιουργώντας ένα διήμερο street festival στην καρδιά της πόλης. Ένα street festival που πρόσφατα επιβραβεύτηκε μπαίνοντας στο εκλεκτικό Pitchfork Guide To Festivals, αλλά και με τις δύο υποψηφιότητες στα European Festival Awards στις κατηγορίες «Best Small Festival» και «Best Indoor Festival». Headliners της φετινής χρονιάς δεν είναι άλλοι από το χαρισματικό Καναδό indie superstar στο όνομα **Mac DeMarco** με το φετινό του άλμπουμ «*This Old Dog*» στην Captured Tracks, καθώς και τον πατέρα της Ethio

Jazz **Mulatu Astatke**, που αγαπήθηκε μέσα από το «Broken Flowers» του Τζάρμους. Πολυαναμενόμενες όμως είναι και οι ζωντανές εμφανίσεις του **Andy Stott**, που επιστρέφει στο φεστιβάλ μετά το 2015, των dance punk πειραματιστών **Liars**, του **Romare** από το ρόστερ της Ninja Tune, καθώς και του πολυσυζητημένου rap crew των **67** από το Νότιο Λονδίνο.

Θα δούμε ακόμη τους **Holy Fuck** από το Τορόντο, τη ράπερ **Lady Leshurr**, το ντουέτο της Kompakt **Weval**, τον **Gaika** της Warp, τους **Smerz** της XL, τη δική μας **Giganta** με το νέο της υλικό, αλλά και το αστέρι της Hyberdub **Jessy Ianza** από τον Καναδά. Μαζί με καταξιωμένους καλλιτέχνες, όπως η σπουδαία **Λένα Πλάτωνος** ή ο περιζήτητος Γάλλος DJ **Ivan Smagghe**. Για δεύτερη συνεχή χρονιά, ο λονδρέζικος ραδιοφω-

ΤΟ
SOUNDTRACK
ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Του ΓΙΩΡΓΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

νικός σταθμός, **NTS Radio**, που διαμορφώνει μουσικές τάσεις ανά τον κόσμο, αναλαμβάνει το curation του **Tunnel Stage** στις 2 Δεκεμβρίου με ζωντανή ηχογράφιση και ταυτόχρονη παγκόσμια μετάδοση των ζωντανών εμφανίσεων του Tunnel, ενώ την 1η Δεκεμβρίου αντίστοιχα το curation του ίδιου stage έχουν αναλάβει οι δικό μας **Black Athena**.

Main Stage: Piraeus 117 Academy, Πειραιώς 117 // Tunnel & Republic: Μεταλλουργείο, Πειραιώς 127 // Aquarium: The Loft, Πειραιώς 123. Έναρξη: 19:00. Το ταμείο και η είσοδος του φεστιβάλ θα λειτουργεί στο χώρο του Μεταλλουργείου. Είσοδος €50 (ως 30/11) Μονοήμερα €32. Προώληση: Viva.gr, 11876, Viva kiosks (Σύνταγμα, Τεχνόπολη), Seven Spots, Reload Stores, Media Markt Greece, Βιβλιοπωλεία Ευριπίδης. Στις 1&2/12. Δείτε αναλυτικά το πρόγραμμα στο www.athensvoice.gr

Κρι Κρι Στραγγιστό & αγαπημένο. Το τέλειο γεύμα για αύριο.

Η queer art αποκτά ένα ακόμα φανζίν με το όνομα «Πλήττω»

Το pop φανζίν του **Poeas** (κατά κόσμο Δημήτρη Γαβαλά) είναι σαν να κάνεις swipe στα πιο σέξι προφίλ του Tinder

Της ΦΙΛΙΠΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

Μωύδη αγόρια με μούσια και τατουάζ, ημίγυμνα σε προκλητικές πόζες, τιζάρουν τα asset της εξωτερικής τους εμφάνισης, λες και ποζάρουν για selfie που μετά θα ανεβάσουν σε κάποιο δημοφιλές dating app. Έτσι μοιάζουν τα pop αλλά ταυτόχρονα ρεαλιστικά σχέδια του Poeas, κατά κόσμο Δημήτρη Γαβαλά, τα οποία θα βρεις συγκεντρωμένα στο πρώτο του φανζίν, «Πλήττω». Ο μόλις 19 ετών Δημήτρης σχεδιάζει από τότε που θυμάται τον εαυτό του και επιλέγει το δύσκολο δρόμο του freelancer για να ψαχτεί δημιουργικά και να μοιραστεί τα σχέδιά του.

Τι σε ενέπνευσε να φτιάξεις ένα φανζίν σαν το «Πλήττω»; Η αναφορά για το όνομα είναι η αξεπέραστη Σωσώ Παπαδήμα από τα «Εγκλήματα»; Η όντως αξεπέραστη Σωσώ δεν ήταν η αναφορά μου όταν επέλεξα πώς να ονομάσω το «Πλήττω»! Έχω μία μικρότερη αδερφή την οποία λένε Πληττώ και αυτός ήταν ένας τρόπος να της αφιερώσω το έντυπο, καθώς και να περάσω την ιδέα του «Βαριέμαι, δεν έχω τι να κάνω, ας κάνω κάτι». Νομίζω, ξέρουμε και οι δύο τι εννοώ. Πέρα από αυτή τη μικρή αναφορά, ήθελα εδώ και ένα μεγάλο διάστημα να φτιάξω μία συλλογή από τα ερωτικά έργα μου. Παρότι σχεδιάζω και γυναικεία ερωτικά σχέδια, θεώρησα ότι το ανδρικό ερωτικό λείπει από τα ελληνικά δεδομένα και το «Πλήττω» ήταν ο τρόπος μου να προτείνω κάτι διαφορετικό.

Ποια είναι η θέση της queer art στην Ελλάδα; Υπάρχει χώρος για δουλειές σαν τη δική σου ή πιστεύεις ότι απευθύνεται σε ένα περιορισμένο κοινό; Αν και θεωρείται ακόμα αρκετά ευαίσθητο υλικό για τα ελληνικά δεδομένα, για κανένα λόγο δεν πιστεύω ότι δεν υπάρχει χώρος για παρόμοιες δουλειές στην Ελλάδα. Μάλιστα, ακριβώς επειδή δεν υπάρχει μεγάλη δημοσιότητα πάνω στο συγκεκριμένο τομέα τέχνης, πολλοί αποθαρρύνονται από το να παρουσιάσουν αντίστοιχη δουλειά τους σε φεστιβάλ. Παρόλα αυτά υπάρχουν νέοι εκπρόσωποι του queer erotic art στην Ελλάδα, απλά δεν είμαστε πολλοί.

Πώς εμπνέεσαι για να σχεδιάσεις τα πορτρέτα αυτών των αγοριών; Παίρνεις ερεθίσματα από υπαρκτά πρόσωπα ή κάνοντας swipe σε εφαρμογές ή στο tumblr, για παράδειγμα; Νομίζω λίγο από όλα, ειλικρινά. Μπορεί να τύχει να σκρολάρω το tumblr μου και να μου πεταχτεί ένας τυπός ή καμία πόζα που να με εμπνεύσει, να δω κάποια συγκεκριμένα χαρακτηριστικά σε άτομα στο μετρό. Άλλες φορές μου ποζάρουν φίλοι μου, όπου μετέπειτα θα μετατρέψω το σκίτσο σε ένα ολοκληρωμένο έργο (Ναι μου ποζάρουν γυμνοί, έχω καλούς φίλους, όχι δεν θα σου πω ποιοι είναι!)

Τι σχεδιάζεις για το άμεσο μέλλον; Ετοιμάζομαι για το ComicdomCon! Έχω ένα μικρό graphic novel το οποίο σκοπεύω να τελειώσω μέχρι τότε. Επιπλέον, εφόσον το novel μου είναι έτοιμο, σκοπεύω να φτιάξω μια δεύτερη συλλογή με ερωτικές δουλειές μου ως διάδοχο του «Πλήττω». ●

ΒΙΒΛΙΟ

Επιμέλεια:
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΜΠΙΡΜΠΛΗ

Είμαστε υπεύθυνοι για την Ιστορία

Ο κορνήλιος καστοριάδης μιλάει με την **Τέτα παπαδοπούλου** για τη σημερινή Ελλάδα

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΥΣΣΑ, Φωτό: ΤΕΤΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Τα επετειακά αφιερώματα σε διανοητές, ιδίως μετά θάνατο, είναι συνήθως ογκώδη και βαρετοί τόμοι, όπου διάφοροι, συνήθως πανεπιστημιακοί, γράφουν συνήθως περισπούδαστα και βαρετά πράγματα. Ευτυχώς το βιβλίο «Είμαστε υπεύθυνοι για την Ιστορία» – αφιέρωμα στα είκοσι χρόνια από το θάνατο του Κορνήλιου Καστοριάδη, που κυκλοφόρησε μόλις από τις εκδόσεις «Κριτική» (σελ. 20, €12), δεν είναι τέτοια περίπτωση. Είναι ακριβώς το αντίθετο.

Πρώτα πρώτα, πρόκειται για τη σχεδόν αποκλειστική δουλειά ενός μόνο προσώπου, της χαλκέντερης δημοσιογράφου Τέτας Παπαδοπούλου, που έχει συγκεντρώσει εδώ «καστοριαδικές» της εργασίες από την «Ελευθεροτυπία», το «Παρασκήνιο» της ET1 και το «Αντί», κάνοντας μέχρι και τις μεταφράσεις (μόνο σε δυο κείμενα έχουν συμβάλει άλλοι μεταφραστές, ο Στάθης Γουργουρής στο μαθηματικού Άκι Ορρ και η Τέσσα Χατζηγιάννη στη συζήτηση του Καστοριάδη με το συγγραφέα Οκτάβιο Παζ). Δεύτερο, είναι η επανέκδοση ενός πολύ πετυχημένου και από καιρό εξαντλημένου βιβλίου, που είχε ευτυχήσει, παλιότερα, να κάνει έξι εκδόσεις, στο οποίο τώρα υπάρχουν λίγες γλωσσικές αλλαγές, μια και το παλιότερο υλικό του έρχεται από το μακρινό 1987. Τρίτο, το βιβλίο είναι ευσύνοπτο κι ευκολοδιάβαστο, 200 σελίδες μικρού σχήματος και μεστές σε περιεχόμενο. Τέταρτο –και το σημαντικότερο– το σύνολο είναι σα να γράφτηκε χτες, σαν ο Καστοριάδης να μιλάει για τη σημερινή Ελλάδα, την κρίση της, τις εμμονές μας, τη στραβοκεφαλιά και την εθελουφλιά μας.

Το βιβλίο αποτελείται από ένα προλογικό σημείωμα, τρία κύρια μέρη, ένα επίμετρο κι ένα χρονολόγιο της ζωής του διανοητή. Το πρώτο από τα τρία μέρη τιτλοφορείται «Λόγος άμεσος» και συντίθεται από δυο μεγάλες συνεντεύξεις που ο Καστοριάδης παραχώρησε στη γράφουσα, η πρώτη μάλιστα είναι αυτή που έδωσε τον τίτλο στο βιβλίο. Το δεύτερο επιγράφεται «Λόγος ίδιος» και συναρμολόγεται από την εκτεταμένη διάλεξη «Οι τέσσερις λέξεις» (Φαντασία, Φαντασιακό, Δημιουργία, Αυτονομία) και τέσσερις ακόμα συνεισφορές του

Καστοριάδη, από τις οποίες η μία μεταθανάτια. Το τρίτο ονομάζεται «Λόγος των άλλων» και απαρτίζεται από εννιά κείμενα άλλων διανοητών, επιστημόνων, πολιτικών κ.λπ. για το τιμώμενο πρόσωπο, καθώς και από τη συζήτησή του με τον Οκτάβιο Παζ. Τέλος, το επίμετρο είναι η συνέντευξη του διανοητή στη δημοσιογράφο με το χαρακτηριστικό τίτλο «Ως τότε θα ρίχνουμε την ευθύνη στους άλλους».

Ο Καστοριάδης (1922-1997) ήταν μια μοναδική φυσιογνωμία: Κωνσταντινουπολίτης, μέλος της ΟΚΝΕ του ΚΚΕ και στη συνέχεια τροτσκιστής, απόφοιτος Νομικής με σπουδές Φιλοσοφίας του Δικαίου στην Αθήνα, μόνιμος κάτοικος Παρισιού από το 1945, επικριτικός απέναντι στο σταλινισμό, συνιδρυτής της Ξακουστής πολιτικής ομάδας «Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα» και του ομώνυμου περιοδικού –που αργότερα άλλαξε σε «Αυτονομία ή βαρβαρότητα»– μελετητής του «Μάν του '68» που τον έζησε από πρώτο χέρι, οικολόγος, ψυχαναλυτής, οικονομολόγος, φίλος της Αρχαίας Ελλάδας και επικριτής του Βυζαντίου, εισηγητής της περίφημης «φαντασιακής θέσμησης της κοινωνίας» (και του ανάλογου σπουδαίου βιβλίου), πανεπιστημιακός, εκθρόνος κάθε αυθεντίας και κάθε θρησκευτικότητας, εμμανής με την ελευθεριακότητα, παραγωγός δικής του σκέψης, συγκεκριμένης ποικίλων ρευμάτων, σημείο αναφοράς στη δυτική σκέψη – και ποιος ξέρει πόσα άλλα.

Ρώτησα την επιμελήτρια του βιβλίου τι άνθρωπος ήταν ο Καστοριάδης. Κι αυτή, που τον είχε συναστραφεί αρκετά στις πολύωρες συναντήσεις τους μού απάντησε τα εξής

«Λάτρευε τη θάλασσα. Κολυπούσε υπέροχα, κανόταν στα βαθιά, ήταν δεινός κολυμβητής. Όσο λάτρευε τη θάλασσα, άλλο τόσο λάτρευε τη μουσική. Ήπαιζε πιάνο. Δεν θα πρέπει να υπήρξε ημέρα στη ζωή του που να μην άκουγε μουσική, έστω για λίγο. Στην επαφή του με τους άλλους φαινόταν το χιούμορ του. Είχε ζεστασιά, ταυτόχρονα με ανεξάντλητη ζωτικότητα και ενέργεια. Αυτά τα χαρακτηριστικά του ήταν φανερά ακόμη κι αν τον γνώριζε κανείς πολύ λίγο. Στις συζητήσεις και συνεντεύξεις του δεν περιφρονούσε, ούτε απέφυγε να απαντήσει και στις πιο απλοϊκές ερωτήσεις που του έθεταν. Στεκόταν, άκουγε με προσοχή και απαντούσε χωρίς βιασύνες».

Σκέφτομαι πόσο τυχερή ήταν η κ. Παπαδοπούλου που τον γνώρισε – κι ευτυχώς ξανάβγαλε τούτο το βιβλίο για μας που δεν τον γνώρισαμε. Πατί, είτε ξέρει κανείς το έργο, είτε όχι, το συγκεκριμένο τομίδιο δίνει μια πλήρη εικόνα του ανθρώπου και του διανοητή, καθώς από τη μια πιάνει όλες τις ποικίλες πλευρές της σκέψης του (με κορυφαία, νομίζω, τη διάκριση μεταξύ αυτονομίας και ετερονομίας) κι από την άλλη καταγράφει δύσκολες έννοιες με λόγια απλά και κατανοητά, δίχως να μασάει τα λόγια του και λέγοντας πάντα ό,τι θέλει, δίχως «στρογγυλέματα». Ταυτόχρονα, πολύ ενδιαφέρον είναι το πώς αποτιμούν τον Καστοριάδη οι άλλοι κορυφαίοι διανοητές. Τέλος, έχω τη γνώμη πως το βιβλίο αντενδείκνυται σε κάθε είδους δογματικά άτομα, που θεωρούν ότι ο δικός τους «-ισμός», ο οποίος «-ισμός» τους (χριστιανισμός, μαρξισμός, ελληνοκεντρισμός κ.λπ.) τα έχει πει όλα.

d.fyssas@gmail.com

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ /
ΕΚΔΟΣΕΙΣ /
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ /
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Η ξεχωριστή Ειρήνη Αγαπηδάκη

Τα σχόλια της στο Facebook σκίζουν. Από αυτά διάλεξε 100 + 1 ιστορίες της κρίσης και τα έκανε βιβλίο.

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΥΣΣΑ

Η Ειρήνη Αγαπηδάκη είναι μια νεαρή και πολύ καλή αρθρογράφος, που έγινε γνωστή κύρια μέσω του fb, στο οποίο η σελίδα της (<https://tinyurl.com/y9uevysm>) συγκεντρώνει ασταμάτητα χτυπήματα και «σωρεύει» όλο και πιο ψηλή επισκεψιμότητα.

Τώρα κυκλοφόρησε το πρώτο της βιβλίο, το «100 + 1 Ιστορίες της Κρίσης», με πρόλογο του Απόστολου Δοξιάδη από τις εκδόσεις Επίκεντρο, μια επιλογή ακριβώς από τα άρθρα που την έκαναν γνωστή. Με την αφορμή αυτή, έδωσε στην Α.Υ. την παρακάτω συνέντευξη. Οι απαντήσεις της επιβεβαιώνουν το πόσο ξεχωριστή πένα είναι.

Γράφοντας τα τελευταία χρόνια τόσα αξιόλογα κείμενα στο fb, φαντάζομαι ότι θα σας ήταν αρκετά δύσκολο να επιλέξετε 100+1 απ' αυτά για να κάνετε το βιβλίο. Δυσκολεύτηκε αρκετά να διαλέξω τις ιστορίες που συμπεριέλαβα στο βιβλίο, επειδή δεν ήξερα αν θα αφορούν κι άλλους ή αν το νόημά τους εξαντλείται στην αυτο-αναφορικότητα. Από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου, γράφω, κρατώ ημερολόγιο, έχω πολλά σημειωματάρια στα οποία μπορεί κάποιος να βρει σκέψεις, αποφθέγματα ανθρώπων που γνώρισα τυχαία, κάποια φράση τους μου έκανε εντύπωση και θεώρησα σημαντικό να καταγράψω. Ίσως αυτή η σχέση με τις λέξεις να ξεκίνησε καθαρά για λόγους ψυχικής επιβίωσης. Όταν ήμουν στην Γ' Δημοτικού, πέρασα μια περίπτεία υγείας πολύ σοβαρή. Βρισκόμουν με τους γονείς μου στα νοσοκομεία για καιρό, ενώ πίσω στο σπίτι οι υπόλοιποι συγγενείς ήδη θρηνούσαν. Κάτι έγινε τότε και τα κατάφερα. Όταν βγήκα από το νοσοκομείο, η μητέρα και ο αδερφός μου μού δώρισαν ένα ημερολόγιο που είχαν κερδίσει από τη συμμετοχή τους σε κάποιο διαγωνισμό. Ξεκίνησα να γράφω. Ο φόβος που είχα ζήσει τους προηγούμενους μήνες έγινε λέξεις, πήρε σχήμα, μορφή, έγινε νόημα και έτσι κατάφερα να τον αφήσω πίσω μου. Οι λέξεις, η γραφή, αποτελούν έναν τρόπο να βάζεις τον εαυτό σου και την πραγματικότητα σε όρια, να τους δίνεις νόημα. Έτσι τα τραύματα γίνονται μέρος της προσωπικής μας ιστορίας, ανάμνηση και όχι μοίρα.

Ποια είναι η δομή της έκδοσης; Πώς χωρίσατε τις ενότητες; Οι ενότητες αντικατοπτρίζουν αυτά που με απασχολούν. Διαχρονικό πεδίο ενδιαφέροντος είναι οι άνθρωποι, η δύναμη που κρύβουν, ότι συνιστά τον «κακό» μας εαυτό και πώς μπορούμε να προχωρήσουμε βάζοντας τα καλά και τα κακά μας σε διάλογο, πώς ζει δηλαδή κάποιος ολόκληρος. Οι ενότητες απηχούν ακριβώς αυτό. «Οι άνθρωποι», «οι αιταπάτες» μας, η Αθήνα, ως πυρήνας που βιώνεται η κρίση – με όλα τα τραυματικά στοιχεία που ενέχει αυτό – και επιβιώνει μοιλιάζοντας τη μνήμη με το τώρα, οι άνθρωποι που αποχαιρέτισαμε στα αεροδρόμια, οι άνθρωποι που δεν αντέχουμε να δούμε καν – οι ξένοι, και, βέβαια, η θρησκευτική Αριστερά. Αυτό το θρησκευτικό μόρφωμα στο οποίο δώσαμε κοσμική εξουσία και αποδείχτηκε πιο ανάληγτο και από τον Ηρώδη.

Γράφοντας τα τελευταία χρόνια στο fb, είστε η ίδια ένα παράδειγμα της επιτυχίας του συγκεκριμένου μέσου. Ποιες διαφορές θα προσδιορίζατε ανάμεσα στο fb και τα παραδοσιακά μέσα; Είμαι από αυτούς που αγαπάνε το χαρτί. Αγοράζω εφημερίδες, όμως όσο περνάει ο καιρός μου φαίνεται ότι το κάνω περισσότερο από συνήθεια, παρά επειδή με ενδιαφέρει πια τόσο το περι-

στών, οι αναγνώστες θα επανεπενδύσουν σε αυτόν. Χρειαζόμαστε κάπου, κάπως, να σταματήσει αυτό το γεννοβόλημα καχυποψίας σε κάθε κοινωνικό πεδίο. Δημοσιεύοντας κατά κύριο λόγο άρθρα γνώμης, στο τέλος χάνεται το γεγονός και κανείς δεν ασχολείται με αυτό. Χρειαζόμαστε γνώμες, όμως τις καλύτερες από αυτές τις βρίσκουμε στο fb. Εκεί που γράφουν οι άνθρωποι που μπορούν να εκφράσουν αυτό που ζούμε οι περισσότεροι. Δυστυχώς, υπάρχουν αρκετοί που γράφουν άρθρα γνώμης στις εφημερίδες, οι οποίοι δεν ενδιαφέρονται καν να μας καταλάβουν, αλλά επιδιώκουν να μας επιβάλουν τη γνώμη τους και όχι για τα γεγονότα, για μας τους ίδιους, για το ποιο είμαστε. Ε, στην εποχή των social media, αυτό είναι μεταξύ άλλων και βαρετό.

Τα γραπτά σας δείχνουν –κατά ένα μέρος– έντονη σχέση με την πόλη και τους χώρους της, τα ΜΜΜ, τα ταξί, τους περαστικούς, τους ζητιάνους και συναφή θέματα. Είστε flaneuse; Ο κόσμος έχει ανάγκη να μιλήσει, οπότε πιάνεις εύκολα κουβέντα στο δρόμο. Οι περισσότεροι νομίζουμε ότι όταν κάποιος σου λέει το πρόβλημα που έχει, τον πόνο του, ένα θέμα που τον απασχολεί, ότι πρέπει κάτι να του πεις. Λάθος. Νομίζω αυτό που θέλει είναι να τον ακούσεις. Κι αν υπάρχει κάτι που σίγουρα χρειαζόμαστε αυτά τα χρόνια, είναι ανθρώπους να μας ακούσουν πραγματικά, χωρίς να έχουν προαποφασίσει τι θα πούμε, χωρίς να σκέφτονται τα δικά τους προβλήματα, και να κουνούν συγκαταβατικά το κεφάλι, χωρίς να μας ακούνε, για να καταλάβουν ποια είναι τα αδύναμα σημεία μας, ώστε να μας εργαλειοποιήσουν.

Οι τίτλοι σας είναι εξαιρετικοί. Ξεκινάτε μ' αυτούς ή τους βρίσκετε αφού έχετε τελειώσει το κείμενο; Συμβαίνουν και τα δύο. Τις περισσότερες φορές ξεκινώ από τον τίτλο, άλλες τον σκέφτομαι αργότερα έχω γράψει το κείμενο. Αν δεν αυτολογκρινόμουν, θα είχαν περισσότερη πλάκα οι τίτλοι, ίσως και περισσότερες βωμολοχίες. Μ' αρέσουν οι βρισιές, κάποιες ειδικά είναι πολύ πρωτότυπες, αλλά χρειάζεται να έχει κάποιος βαθιά γνώση της γλώσσας για να βωμολοχεί με άνεση κι εγώ δεν έχω.

Τι άνθρωποι είναι οι φίλοι σας στο fb; Εξελίσσεται η επαφή σας και σε φυσική γνωριμία, όπως με τον Απόστολο Δοξιάδη που προλογίζει; Η γνωριμία και η σχέση που με τον Απόστολο Δοξιάδη έχει κάποια χαρακτηριστικά που συμβαίνουν μία φορά στα χίλια χρόνια. Είναι σαν να γνωρίζομαστε από πολύ παλιά, ενώ δεν πάει πολύ καιρός που πρωτοσυναντηθήκαμε. Όταν συναντιούνται άνθρωποι που μοιράζονται κοινές αξίες είναι μια ευτυχής στιγμή. Ε, με τον Απόστολο Δοξιάδη είναι και συναρπαστική γιατί εκτός από εξαιρετικά ευφυής, είναι και ακαταπρόνοητος μαχητής της Ελευθερίας και του Δίκιου.

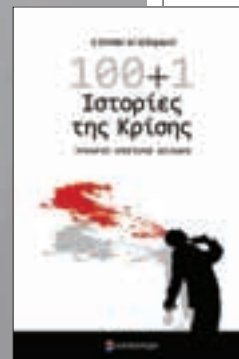
Νομίζω ότι ίσως ο πιο συνεκτικός δεσμός ανάμεσα μας είναι ότι θεωρούμε απαράδεκτη την αδικία. Μάλιστα, με τη συμπεριφορά του, με βοήθησε να κάνω μια διόρθωση. Έχοντας διανύσει σπιθαμή-σπιθαμή τη διαδρομή από το κατώτερο κοινωνικό σκαλί στο μεσαίο, παρασυρμένη και από το ρεύμα της εποχής, είχα μεγάλο θυμό με αυτό που γενικά και αόριστα λέμε «ελίτ». Γνωρίζοντας τον Απόστολο Δοξιάδη συνειδητοποιώ ότι υπάρχουν κάποιοι άνθρωποι που μπορούν να καταλάβουν τι σημαίνει φτώχεια, αρρώστια, πόνος, αδικία, ανάγκη, πολύ καλύτερα από άλλους που μπορεί να τα βίωσαν αλλά θέλουν να τα ξεχάσουν. d.fyssas@gmail.com

εχόμενο. Διαπιστώνω μια συνεχή επανάληψη, μια ανακύκλωση προσώπων και των ιδεών τους, η οποία νομίζω ότι αντανάκλα ένα πρόβλημα της εποχής: υπάρχουν πολλά πρόσωπα που ανήκουν στην περιώνυμη «ελίτ» και αρθρογραφούν με τον τρόπο που έγραφαν μια δεκαετία πριν, και ελάχιστα άλλα για τα οποία αξίζει να πληρώνεις το αντίτιμο της εφημερίδας. Η γνώμη στις εφημερίδες είναι πια εν πολλοίς παρωχημένη και δείχνει τη διάσταση ανάμεσα σε αυτά που ονομάζονται «ελίτ» και «λαός». Όσο η διάσταση αυτή μεγαλώνει, τόσο περισσότερο ενισχύεται η καχυποψία ανάμεσα στα δύο μέρη. Βέβαια, ελίτ χωρίς λαό δεν υπάρχει και λαός χωρίς αξιόπιστους και συνεπείς ανθρώπους να βασιστεί, δεν υφίσταται. Μιλάμε, δηλαδή, για δύο αλληλεξαρτώμενα μέρη.

Το fb, από την άλλη, έχει μια αντιφατικότητα – από τη μια συμβάλλει στον εκδημοκρατισμό της δημοσίας ζωής, από την άλλη τον ισοπεδώνει μέσα από την κατακλυστικότητα της γνώμης. Δεν ξέρω πώς θα καταλήξει αυτή η μάχη, εύχομαι μόνο οι δημοσιογράφοι, όσο εμείς γράφουμε αναρτήσεις, να κερδίσουν

τον πόλεμο με τον εαυτό τους, να αναμορφώσουν τα μέσα, να τα μοιλιώσουν με μεγαλύτερη διαδραστικότητα (π.χ. στην τηλεόραση) και να μπορέσουν να προχωρήσουν ισχυρότεροι στη νέα εποχή. Χρειαζόμαστε τον Τύπο, δεν μπορεί το fb να τον υποκαταστήσει, αυτά είναι ανοησίες. Ειδικά τώρα με τα fake news και την πολύπλευρη επίθεση στη Δημοκρατία και τους θεσμούς, έχουμε ανάγκη από υπεύθυνη ενημέρωση, από ερευνητική δημοσιογραφία.

Επομένως στο «διά ταύτα»; Είναι στιγμές που μου 'ρχεται να φωνάξω «Δεν θέλω άλλες γνώμες, θέλω γεγονότα, θέλω να μάθω τι συμβαίνει, το συμπέρασμα είμαι ικανή να το βγάλω και μόνη μου». Μοιάζει σαν τα παραδοσιακά μέσα να κάνουν ότι μπορούν για να μας διαμορφώσουν άποψη, δημοσιεύοντας κατά κύριο λόγο άρθρα γνώμης, σαν να μη μας εμπιστεύονται να σκεφτούμε και να αποκτήσουμε τη δική μας. Έχουμε ανάγκη από κείμενα που αναδεικνύουν τα γεγονότα, που φωτίζουν τις σκοτεινές πτυχές, που αποκαλύπτουν τα προβλήματα. Νομίζω ότι αν ο Τύπος εμπιστευτεί την κρίση των αναγνω-

www.athensvoice.gr

Διαβάστε όλη τη συνέντευξη στο site

ΑΛΕΞΗΣ ΣΤΑΜΑΤΗΣ

«ΜΟΤΕΛ ΜΟΡΕΝΑ»

Μια μυθιστορία, που σε στιγμές κυλά σαν θεατρικό κείμενο

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Έχουν κάτι κοινό! Ο άνθρωπος-ελάφι στο εξώφυλλο του «Μοτέλ Μορένα» (Καστανιώτης) του Αλέξη Σταμάτη και η νέα ταινία του Λάνθιμου στις αίθουσες. Η τυχαία, εννοείται, μα και ταυτόχρονη σύνδεση των «υλικών» και των δυο τους, μυθιστορημάτων και ταινιών, με την αφήγηση όπως πηγάζει από το χωροχρόνο της αρχαίας τραγωδίας –εκεί δεν γεννήθηκαν οι τέχνες και ο πολιτισμός;– αναπόφευκτα τους κάνει να συνομιλούν ως προς τη λέξη κλειδί: το ελάφι. Ο Λάνθιμος το χρησιμοποιεί παραβάλλοντάς το με την Ιφιγένεια-Αυλίδα, ενώ στο τελευταίο του μυθιστόρημα ο Σταμάτης το θυσιάζει από τις πρώτες σελίδες. Σημάδι, σπονδή, μυρδιά αίματος και τρόμου, καθώς το κυνηγημένο ζώο συγκρούεται με όχημα, που οι επιβαίνοντες είναι και τα κεντρικά πρόσωπα του βιβλίου. Ένας πενταμελής θίασος, για την ακρίβεια, με επικεφαλής τους πρωταγωνιστές Ρομάν (σκυνοθέτης, συγγραφέας) και τη σύντροφό του Θίντα, πρώην σαρ του σινεμά, που προσεγγίζει τον τελευταίο σταθμό της περιοδείας του. Ένα παράξενο νησί με ψηλούς κοφτερούς βράχους, οργανιστική βλάστηση και απόκοσμος ανθρώπους. Τι είναι εδώ; Ποιοι τους προσκάλεσαν;

Είμαι περίεργα και εκφοβιστικά από την αρχή. Ένας άλλος κόσμος. Ο κυβερνήτης, ο καλλιτεχνικός διευθυντής του θεάτρου, οι κάτοικοι, οι συνθήειές τους. Σκέψου πως οι μαθητές του σχολείου διδάσκονται την ικανοποίηση μέσω αιδιολογίας με ζωντανά μοντέλα, στις βεγγέρες - συνεστιάσεις το σεξ μοιράζεται απλόχερα, ακόμα και σε ντελιβερι μερικές φορές, προκειμένου να απολαύσει ο θίασος που αφίχθη κάτι πέραν των συνηθισμένων.

«Η Μορένα είναι η θεότητα του θανάτου, η πάτρωνας του χειμώνα, του Κάτω Κόσμου, και το σύμβολο του τέλους της φυσικής ζωής, όπως τη γνωρίζουν οι θνητοί. Αυτός είναι ένας παλιός θρύλος. Ζει στο παλάτι των Καθρεπτών, στο οποίο μπορεί να πάει κανείς μόνο μέσω μιας επικίνδυνης γέφυρας. Η γέφυρα ενώνει τις δύο όχθες ενός ποταμού που δεν έχει πυθμένα, και το παλάτι προστατεύεται από φίδια. Οι πρόγονοί μας σκυνοθετούσαν μια ετήσια γιορτή για να αποχαιρετήσουν το χειμώνα, μια γιορτή που κατέληγε σε θυσία. Σήμερα όμως μιλάμε για τον ήλιο. Πα την επαναφορά στο φως». Is leaving! Το αντίθετο του «The winter is coming» – να που μετά τον Λάνθιμο μπαίνει και το «Game of Thrones». Δυνάμεις αρχέγονες, πηγάζουσες από τα έγκατα της επιθυμίας και των παρορμήσεων, αμφισβητούν κάθε ορθολογισμό. Πολύ πιο απόκοσμοι από το ίδιο το περίεργο έργο, που ο θίασος σκοπεύει να ανεβάσει. Τοπίο δυστοπικό και διεστραμμένα χίπικο, μα και την ίδια στιγμή ουτοπικά εύφλεκτο, μίξη μεταποκαλυπτικής και αιωνιότητας.

Κι έτσι ο Σταμάτης, αφού δομήσει τον τόπο της ιστορίας του, προσδίδοντάς του πολλαπλότητα σημασιών –ποπ κουλτούρα, τηλεοπτικές σειρές ή τραγούδια του Μομυς, επιστημονική φαντασία, μπκετικά παράλογα, Επιστολή Ιωάννου και Βιτζκενστάιν (το υποκείμενο δεν ανήκει στον κόσμο, είναι μάλλον ένα όριο του κόσμου)–, χτίζει ταυτόχρονα και μια μυθιστορία, που σε στιγμές κυλά σαν θεατρικό κείμενο. Ο ρυθμός του λόγου, η κίνηση και η εκφορά των λέξεων, πάμπολλες φορές θα κάνουν τον αναγνώστη να αναρωτηθεί τι διαβάζει. Το κάνει συνειδητά. Πατι η τέχνη, ο πολιτισμός, τα ορμέμφυτα, η ανθρώπινη κατάσταση, όπως ορίζεται σαν έργο, πράξη, μνήμη, νους, βία, γέννηση, θάνατος ή τρυφερότητα, η τραγωδία και το κωμικό δηλαδή της ανθρώπινης ζωής, συνθέτουν ένα πολυδαίδαλο μυθιστόρημα, που με το πέρας του –κάθαρση;– τίποτα και κανένας δεν είναι όπως ξεκίνησαν.

Γιατί ο Κανίβαλος έφαγε έναν Ρουμάνο;

Ο Δημήτρης Σωτάκης φωτίζει την υπόθεση του νέου του βιβλίου

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Σε μια παραθαλάσσια πόλη, στη φτωχική της πλευρά, την ταπεινή, μια τετραμελής οικογένεια Ρουμάνων μεταναστών στήνει εστία προσδοκώντας μια καλύτερη ζωή. Δείχνει πως την καταφέρνουν, καθώς ο Ζερίν, στα όρια της απόλυτης φιλανθρωπίας, τους βοηθά να ορθοποδήσουν. Έτσι ξεκινά το νέο βιβλίο του Δημήτρη Σωτάκη. Και μετά ακολουθούν ανομολόγητα πράγματα και επιθυμίες, που καταλήγουν σε ένα σπλάτερ τέλος. Τον ρωτήσαμε διάφορα. Αλλά ίσως και το σημαντικότερο: Μέχρι πού μπορεί να φτάσει κανείς για να καταφέρει να ευτυχίσει;

Πατριδα του Ιονέσκο, τεκμηριωτή του θεάτρου του παράλογου. Γιατί όμως με τη Ρουμανία; Κι όχι, ας πούμε, με την Κολομβία ή το Μπουτάν; Με ποιο κριτήριο δηλαδή διάλεξες τη χώρα - φανταστική που πάνω της δομείται η επιθυμία του ήρωα Ζερίν για την κατάκτηση της ευτυχίας; Στην πραγματικότητα, δεν έχω ιδέα. Η επιλογή του Ρουμάνου ήταν μάλλον αποτέλεσμα μιας, κατά κάποιο τρόπο, απορριπτικής μεθόδου των υπολοίπων. Ο Κανίβαλος που έφαγε έναν Βέλγο; Έναν Γάλλο; Έναν Ολλανδό; Έναν Σουηδό; Τίποτα δεν μου φαινόταν πραγματοποιήσιμο, στη διαστρεβλωμένη, έστω, λογική, σύμφωνα με την οποία δόμησα όλη την ιστορία. Σίγουρα δεν ήθελα έναν κάτοικο της δυτικής Ευρώπης, δεν το ήθελα πεισματικά, αποδυναμώνω για κάποιο λόγο την αξιοπιστία του κειμένου και δεν ταίριαζε στην ατμόσφαιρα. Από την άλλη, δεν μου άρεσε και η ιδέα ενός πολύ κοντινού μας γείτονα, όχι, δεν με έλκυε ούτε αυτή η ιδέα. Η Ρουμανία ήταν η απάντηση. Μου άρεσε και ηχητικά η λέξη, το μυθιστόρημα είχε βρει οριστικά το γεωγραφικό του προσδιορισμό.

Κατά βάθος, ο Ζερίν επιθυμεί παράφορα την ευτυχία. Αυτό τον οδηγεί και στην τρέλα, πίσω από τον παθιασμένο έρωτα για την Ιονέλα, τα παιδιά της, τη μικροαστική ζωή που επιθυμεί να βιώσει, κρύβεται μια βαθιά ψυχωτική συμπεριφορά: με το χρήμα του θεωρεί πως μπορεί να αγοράσει και να μεθοδεύσει τα πάντα. Μοιάζει να το καταφέρνει. Για ποιο λόγο «προκίζεις» τον κεντρικό σου ήρωα με τέτοια απάνθρωπα χαρακτηριστικά και τον «επιβραβεύεις»;

Έχω την εντύπωση ότι, αν δεν τον επιβράβευα, μπορεί πθικά να ήμουν κάπως πιο ανακουφισμένος, όμως το μυθιστόρημα δεν θα είχε την ίδια αξία. Έπρεπε να φτάσω μέχρι το τέλος, όφειλα να του οπλίσω το χέρι, να του γεμίσω το στομάχι. Δεν ξέρω στ' αλήθεια αν είναι απάνθρωπος, αν τουλάχιστον το καταλαβαίνει ποτέ, αφού στο δικό του μικρόκοσμο,

πράττει για να αποδώσει δικαιοσύνη, δρα για να διορθώσει μια αδικία, να βάλει τα πράγματα στη θέση τους. Έτσι –σου λέει– έπρεπε εκ προοιμίου να είναι η ζωή μου, συμφωνούν και οι υπόλοιποι γύρω μου, ακόμη και το θύμα, ας προχωρήσω, λοιπόν. Συνεπώς δεν πρόκειται ακριβώς για επιβράβευση, όσο για το στίγμα που ήθελα να δώσω γράφοντας αυτό το βιβλίο. Ποιο είναι οι ρόλοι που καλούμαστε να υποστηρίξουμε στη ζωή μας, ζώντας περικυκλωμένοι από ανθρώπους; Τι σημαίνει είμαι πατέρας, είμαι γιος, εραστής, τι κρύβεται πίσω από μια περιποιημένη ανθρώπινη μάσκα και τι θα θυσιάζαμε προκειμένου να αποκτήσουμε την ευτυχία, φέρνοντάς την ακριβώς στα μέτρα μας;

απέναντί μου, δεν στρογγυλοκάθεται δίπλα μου στο δωμάτιο, όμως κάπου είναι κρυμμένος, κάτω απ' το κρεβάτι ή κοιτώντας με από την κλειδαρότρυπα. Θέλω να πω ότι δεν με αφορά ευθέως η παρουσία του, ωστόσο ξέρω ότι υπάρχει, ότι μπορεί και με παρακολουθεί.

Κάπως έτσι λειτουργησα και με τον Κανίβαλο, αρχικά απόλαυσα εγώ ο ίδιος τη συγγραφή του βιβλίου, την ίδια την ιστορία όπως ξεδιπλωνόταν μπροστά στα μάτια μου, όμως την ίδια ώρα είχα τη γνώση ότι όλο αυτό είναι μια πρόταση, μια πρόκληση που θα κληθεί να ανταποκριθεί ο αναγνώστης με τις αισθήσεις του. Ήθελα, λοιπόν, να αισθανθεί ότι αισθάνθηκα εγώ, το μυστήριο, το φως και το σκοτάδι αυτής της παράξενης ιστορίας, να μπει, να βουτήξει στον πυρήνα της. Και ύστερα να δώσω το προσωπικό μου στίγμα, να μιλήσω για όλους εμάς, για τον τρόπο που διαχειριζόμαστε τη ζωή μας, για τα όριά μας, το σύνορο που αναπαύονται τα όνειρά μας και τη ρεαλιστική ταχύτητα που αναπτύσσουμε για να τα πραγματοποιήσουμε. Αυτό ήθελα.

Το βιβλίο «Ο Κανίβαλος που έφαγε έναν Ρουμάνο» κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Κέδρος

Υπό το πρίσμα μιας «δυστραμμένης» οπτικής, έγραψες μια απόλυτα ερωτική ιστορία – προκειμένου να ανταμώσουν ιδανικά οι πρωταγωνιστές, κάνουν ανομολόγητα πράγματα.

Κυριολεκτικά θυσιάζουν και θυσιάζονται. Το πασίδημα προκειμένου να δώσουν στον αναγνώστη να νιώσει... τι; Οταν γράφω ένα βιβλίο, ο αναγνώστης δεν βρίσκεται ακριβώς στον καθρέφτη

www.athensvoice.gr

Διαβάστε όλη τη συνέχεια στο site

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΕΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΡΗΤΗΣ

ΟΙ ΠΕΡΣΕΣ

GEOFFREY PARKER & BRENDA PARKER

ΟΙ ΠΕΡΣΕΣ
από την Περαέπολη στην Τεχεράνη

Οι συγγραφείς καταγράφουν με αξιόνομα τις παραδόσεις και την ιστορία της αρχαίας και της νεότερης Περσίας, τον ισχυρό δεσμό που τις συνδέει ακόμα, και τον τρόπο με τον οποίο η περσική εκδοχή του ισλάμ επηρεάζει ολόκληρο τον μουσουλμανικό κόσμο.

www.cup.gr

ΣΙΝΕΜΑ

Του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΚΑΪΜΑΚΗ

critic's CHOICE

Ο γιος της Σοφίας (**1/2)

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Ελίνα Ψύκου ΠΑΙΖΟΥΝ: Βάλερι Τσεπλάνοβα, Βίκτορ Κόμουτ, Αρετή Σεϊνταρίδου, Θανάσης Παπαγεωργίου, Αρτέμιος Χάβαλιτς, Υβόννη Μαλτζέζου

Ο 11χρονος Μίσα φτάνει από τη Ρωσία στην Ελλάδα το καλοκαίρι του 2004, όπου ζει η μητέρα του Σοφία για να επανασυνδεθεί μαζί της μετά από ένα μεγάλο διάστημα αποχωρισμού. Στο σπίτι που μένουν, τους φιλοξενεί ο ηλικιωμένος «κύριος Νίκος» που προσπαθεί με αυταρκικό τρόπο να μυήσει τον Μίσα στις αρχές και την ιστορία του ελληνικού πολιτισμού.

Όπως και στην πρώτη της ταινία, έτσι και εδώ η Ψύκου καταγράφει στιγμιότυπα από τη νεοελληνική πραγματικότητα ανιχνεύοντας τη σκληρή αλήθεια πίσω από τη λαμπερή βιτρίνα. Στην «Αιώνια επιστροφή του Αντώνη Παρασκευά» η βιτρίνα αφορούσε στη δημοφιλή των τηλεοπτικών ριάλιτι που κρύβει την ανασφάλεια και το εγωιστικό πρόσωπο των τηλεοπτικών αστέρων, ενώ στον «Γιο της Σοφίας» η ερευνητική κάμερα της Ψύκου προσγειώνεται στο αποκαυνωτικό παραμύθι μιας ολόκληρης χώρας που πίστεψε στο θαύμα των Ολυμπιακών Αγώνων και της Μεγάλης Ελλάδας. Κεντρικό πρόσωπο του φιλμ είναι ο νεαρός Μίσα (το όνομά του είναι δανεισμένο από τη μασκότ των Ολυμπιακών Αγώνων της Μόσχας το 1980) που αποκομμένος από το φυσικό του περιβάλλον προσπαθεί να βρει τη θέση του σε μια άγνωστη και αφιλόξενη χώρα. Θα στραφεί για ασφάλεια στα αγαπημένα του παραμύθια και την αγκαλιά της μητέρας του, η οποία ύστερα από επίμονες παρατηρήσεις του («Γιατί μετακόμισες;», «ποιο είναι το δωμάτιό σου;» τη βομβαρδίζει με συνεχείς ερωτήσεις) θα αναγκαστεί να του πει την αλήθεια. Ο «κύριος Νίκος» είναι ο νέος του πατέρα. Σκληρό και βαρύ το φορτίο που βάζει στους ώμους των άτυχων ηρώων της η Ψύκου, οι οποίοι μην έχοντας στον ήλιο μοίρα μετά από την κατάρρευση του σοβιετικού καθεστώτος βλέπουν τη ζωή τους να κρέμεται από μια κλωστή και την ελεημοσύνη των άλλων. Η σκηνοθετίδα συμπάσχει μαζί τους κι επιχειρεί να απαλύνει το φορτίο αυτό με δύο τρόπους. Η εικαστική σύνθεση των φροντισμένων κάδρων της σκηνοθετίδας είναι το μεγάλο ατού της ταινίας (εξαιρετική η δουλειά του διευθυντή φωτογραφίας Διονύση Ευθυμιόπουλου) ενώ η κωμική αποσυμπίεση κάποιων δραματικών σεκάνς έχει αποτέλεσμα. Στο κομμάτι της σκιαγράφησης των χαρακτήρων, κάποιοι ήρωες (η Σοφία, ο Μίσα) αποδίδονται με ρεαλιστικά μεγέθη αλλά δεν λείπουν και οι αστοχίες. Παρότι ο χαρακτήρας του ξεπεσμένου Νίκου (που μέσω των φαρδιών ρούχων και των αμέτρητων πορτρέτων στο σπίτι του προσπαθεί να καλύψει το χαμπλό του «ανάστημα») έχει πολύ ζουμί, δεν καταφέρνει να ξεφύγει από τα όρια της καρικατούρας. Πίσω από την ιστορία της ενηλικίωσης με το σχήμα του σκοτεινού παραμυθιού που δεν έχει happy end, η Ελίνα Ψύκου μιλάει και για κάτι άλλο ακόμη. Η σύγκρουση των δύο κόσμων έχει πολλά επίπεδα (η αναζήτηση της αγάπης και της αποδοχής σε ένα σκληρό, ανταγωνιστικό περιβάλλον όπου τα μαθήματα ιστορίας και οι βίαιες εκφάνσεις της ορίζουν τους νέους κανόνες) αλλά κυρίως σοκάρει με τον τρόπο που ένας πολιτισμός προσπαθεί να «σβήσει» έναν άλλο με τέτοια ευκολία.

JUST THE FACTS

Ο γιος της Σοφίας (1/2)**
Η επιστροφή της Ελίνας Ψύκου

Όλα απ' την αρχή (*)
Ο Τζέι Κέι Σίμονς θυμάται Παπακαλιάτη

Λαίδη Μάκμπεθ (1/2)**
Ο εραστής της λαίδης Μάκμπεθ

Πάντα νικτώ 2 ()**
Αρκούδος με χρυσή καρδιά

Μανιφέστο ()**
Όλη η σύγχρονη τέχνη είναι πλαστή

Thank you for your service (1/2)
Από το σεναριογράφο του «Ελεύθερου σκοπευτή»

Ο μπαμπάς Ξαναγύρισε (-)
Αμαρτίες γονέων

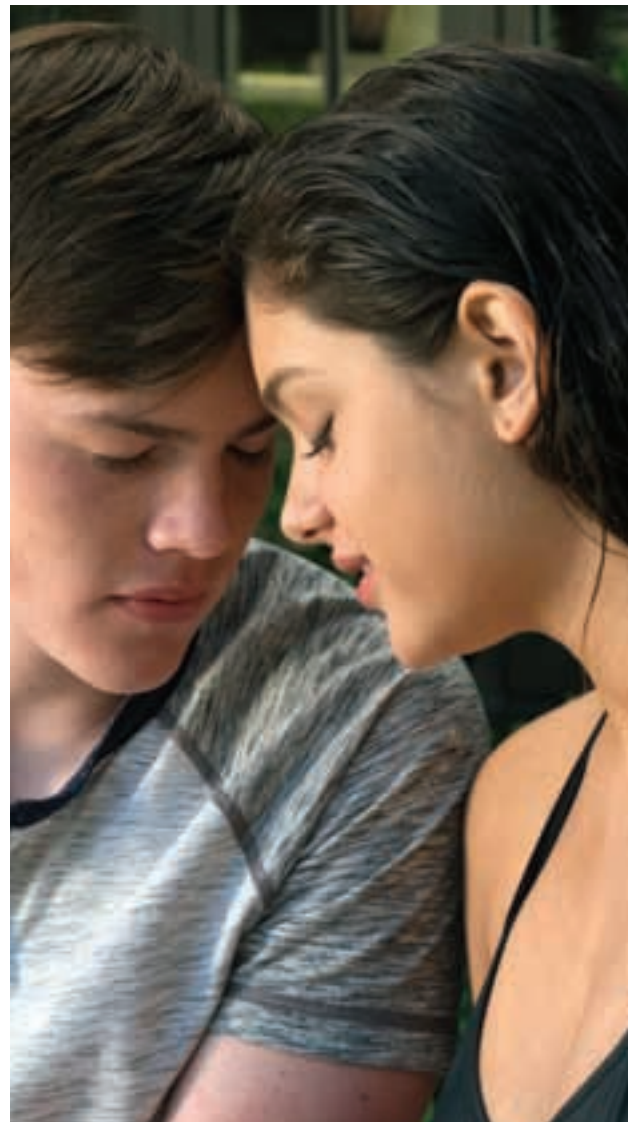
ΑΚΟΜΗ

► Το «**Μανιφέστο**» (***) δίνει την ευκαιρία στην Κέιτ Μπλάνσετ να δημιουργήσει κουβέντα – και με το παραπάνω καθώς υποδύεται 13 διαφορετικά πρόσωπα – όχι τόσο για την υποκριτική της στάθμη αλλά για την αμφιλεγόμενη αξία της σύγχρονης τέχνης και των μοντέρνων κινημάτων ► Το «**Thank you for your service**» (1/2) είναι ένα αντιπολεμικό δράμα με θέμα τα ψυχικά τραύματα που κουβαλούν αμερικανοί στρατιώτες που επιστρέφουν στη γενέτειρά τους ύστερα από την κόλαση του πολέμου. ► Το «**Ξαναγύρισε ο μπαμπάς**» αποτελεί τη συνέχεια μια αμερικανικής κωμωδία με ήρωες τους Γουίλ Φέρελ και Μαρκ Γουόλμπεργκ σε ρόλους ανταγωνιστών πατέρα και πατριού, που φιλοξενούν για τις γιορτές τους δικούς τους μπαμπάδες (Τζον Λίθγκου και Μελ Γκίμπσον) και γίνεται το έλα να δεις!

* ΑΔΙΑΦΟΡΗ
 ** ΜΕΤΡΙΑ
 *** ΚΑΛΗ
 **** ΠΟΛΥ ΚΑΛΗ
 ***** ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ

☛ «Οι ηθοποιοί είναι κακά και δόλια πλάσματα γιατί λένε συνέχεια ψέματα» («Πάντινγκτον 2»)

Λαίδη Μάκμπεθ (LADY MACBETH) (1/2)**

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Γουίλιαμ Ολντρινόντ ΠΑΙΖΟΥΝ: Φλόρενς Πιού, Κόσμο Τζάρβις, Πολ Χίλτον, Ναόμι Ακι

Βόρεια Αγγλία, 1865. Η νεαρή Κάθριν ασφυκτιά σε ένα γάμο χωρίς αγάπη, με έναν πικρό, σκληρό άνδρα που έχει τα διπλά της χρόνια και την καταπιέζει διαρκώς. Η ζωή της αλλάζει από τη στιγμή που ερωτεύεται το νεαρό άντρα που εργάζεται στο κτήμα τους.

Βραβείο FIPRESCI στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Σαν Σεμπασιτιάν 2016 για μια ταινία-ύμνο στη γυναικεία δύναμη και τον απελευθερωτικό έρωτα. Μέσα από τα συνεχή κοντράστ της απάνθρωπης δίχως συναίσθημα ζωής και της μεθοδικής ακρίβειας που χτίζει το πάθος ο σκηνοθέτης (δυνατές οι ερωτικές σκηνές) αναδεικνύεται μια τυπική ιστορία χειραφέτησης, που φέρνει σε μετωπική σύγκρουση το παλιό με το νέο κόσμο. Η βικτωριανή υποκρισία με τον επιτηδευμένο καθωσπρητισμό (που κρύβει βαθιά συμπλέγματα και ψυχικές ασθένειες) αρνείται να παραδοθεί στην παλλόμενη από ζωή και αποφασιστικότητα νέα κατάσταση, οδηγώντας μοιραία την ίντριγκα στη λύση της τραγωδίας και του εγκλήματος. Παρότι η ταινία επιχειρεί να ισορροπήσει ιδανικά μεταξύ του κλασικού και του μοντέρνου, δεν έχει πάντα αίσιο τέλος η προσπάθεια του ταλαντούχου πάντως Ολντρινόντ, που υπογράφει το σκηνοθετικό ντεμπούτο του.

Πάντινγκτον 2 (PADDINGTON 2) ()**

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Πολ Κινγκ ΠΑΙΖΟΥΝ: Χιου Μπόνεβιλ, Χιου Γκραντ, Σάλι Χόκινς, Τζιμ Μπρόντμπεντ

Ψάχνοντας να βρει το τέλειο δώρο για τα 100ά γενέθλια της πολυαγαπημένης θείας του, Λούσι, ο Πάντινγκτον βλέπει ένα μοναδικό βιβλίο και ξεκινά μία σειρά από μικροδουλειές ώστε να μπορέσει το αγοράσει. Όμως αυτή η φαινομενικά ασήμαντη ιστοριούλα θα οδηγήσει τον συμπαθή αρκούδο στη... φυλακή!

Η ιστορία μπορεί να μην έχει το περιπετειώδες ύφος ούτε την κωμική αποτελεσματικότητα της προ τριετίας αρχικής ταινίας που οδήγησε τον μικρό Πάντινγκτον στη... ζουγκλα του Λονδίνου αλλά διαθέτει κέφι, ρυθμό και μερικούς απολαυστικούς χαρακτήρες που δένουν μια χαρά με τον αφελή πλην καταφερτζή αρκούδο. Ξεχωρίζει εδώ ο Χιου Γκραντ σε ένα ρόλο-απομυθοποίηση του επαγγέλματος του ηθοποιού («εκτός από ανισόροποι είμαστε και κακοί» είναι σαν να λείει ο δημοφιλής σταρ), που παίρνει τη σκυτάλη από τη Νικόλ Κίντμαν που είχε φτιάξει μια θαυμάσια κακιά στην ταινία του 2014. Μερικοί ακόμη βρετανοί σταρ φαίνεται να διασκεδάζουν με την καρδιά τους που δίνουν πνοή στην παιδική αυτή περιπέτεια, η οποία έχει ως σήμα κατατεθέν της τη σκηνή της φυλακής που μετατρέπεται σε σκηνικό παραδεισένιου ροζ... μιούζικαλ!

Όλα απ' την αρχή (THE BACHELORS) (*)

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: Κερτ Βέλκερ ΠΑΙΖΟΥΝ: Τζ. Κ. Σίμονς, Τζος Γουίγκινς, Ζιλί Ντελπί, Οντέγια Ρας

Μετά από θάνατο της συζύγου του, ο Μπιλ και ο 17χρονος γιος του Γουές μετακομίζουν σε μια προσπάθεια να κάνουν νέα αρχή. Καθώς οι δυο τους προσπαθούν να προσαρμοστούν στη νέα τους ζωή και να βρουν τρόπους να κλείσουν τις πληγές τους, θα γνωρίσουν δύο ξεχωριστές γυναίκες.

Ηθικά διλήμματα, υπαρξιακές αγωνίες αλλά και μια τραβηγμένη από τα μαλλιά αδράνεια (το πένθος του ήρωα τον οδηγεί σε παραίτηση από την ίδια τη ζωή), γίνονται εργαλεία για μελοδραματισμούς μεγατόνων στα χέρια του σκηνοθέτη που μας είχε δώσει πριν από αρκετά χρόνια ένα άλλο δακρύβρεχο μελό, το «Sweet November». Θεωρητικά το σενάριο διαθέτει τις χιουμοριστικές ανάσες για να μην ξεκάνει το θεατή (στο κλάμα) που σχετίζονται με την παρουσία των δύο γυναικών αλλά δεν τα καταφέρνει πάντα. Η στιβαρή και έντονη αντίσταση πατέρα και γιου στο ενδεχόμενο να ξαναχαμογελάσουν και να γίνουν και πάλι «φυσιολογικοί» προσκρούει στους νόμους της λογικής και της αληθοφάνειας. Η δε μελοδραματική ερμηνεία του Σίμονς είναι τόσο ενοχλητική όσο δεν φαντάζεστε, θυμίζοντας παλιές μέρες από το εν Ελλάδι πέρασμά του! **A**

ΜΟΥΣΙΚΗ

Η Björk είναι τέχνη

Με αφορμή το καινούργιο της άλμπουμ «Utopia»

Όποιος θέλει να ακούσει μουσική και τραγούδια με την παραδοσιακή έννοια ασ ακούσει κάτι άλλο, όποιος ψάχνει μία ακόμη δίοδο για να εισχωρήσει στο καλλιτεχνικό έργο της Björk ασ πατήσει το play. Αυτό που η Marina Abramovic δεν κατόρθωσε να υποστηρίξει πειστικά ως το τέλος, να αποτελέσει η ίδια αντικείμενο τέχνης, η Björk (από μία εντελώς διαφορετική σκοπιά) το κάνει τέλεια τα τελευταία χρόνια. Διότι πλέον δεν κάνει τέχνη, είναι η ίδια τέχνη. Δεν κάνει τραγούδια που μπορείς να ακούσεις στο ραδιόφωνο ή να σιγοτραγουδήσεις, δεν γράφει μουσική

που μπορείς να σφυριξείς τη μελωδία της (καθώς «δεν υπάρχει» μελωδία), αλλά δημιουργεί ηχητικά τοπία που είναι μέρος ενός εικαστικού συνόλου με επίκεντρο την ίδια, τις φωνητικές της ακροβασίες, τις μεταμφιέσεις της, τα βίντεο, την ίδια της τη ζωή. Όπως ο Επο παλιότερα δοκίμασε να δημιουργήσει μουσική που να ερεθίζει και

άλλες αισθήσεις πέραν της ακοής, έτσι και η Björk αποπειράται να δημιουργήσει ένα είδος μουσικής τοιοχογραφίας που συμπληρώνεται εικαστικά από τις μεταμφιέσεις και τα βίντεο. Ξέχασε για λίγο πως ακούς μουσική και δεξ αυτόν τον «πίνακα» με ηχητική υπόκρουση...

Εμπνεόμενη από όσα βιώνει, από χωρισμούς και έρωτες αλλά και από αυτό τον παράδοξο τόπο στον οποίο μεγάλωσε και ζει, η Björk δημιουργεί αλλόκοτες alien όπερες, εικαστικές εγκαταστάσεις μοντέρνας τέχνης, ηχητικά τοπία, multimedia έργα, που περιλαμβάνουν την ίδια ως κεντρικό θέμα και αφορμή. Η Björk, η μουσική της, οι μεταμφιέσεις, τα βίντεο

και η θεματολογία της θα μπορούσαν να είναι ένας race κόμικ από το μέλλον. Αντιλαμβάνομαι εκείνους τους ακροατές που «φεύγουν απογοητευμένοι στη μέση του έργου» καθώς πλέον δεν βρίσκουν σημείο επαφής με τη μουσική(;) της Björk, κάτι σαν αυτό που τους έκανε να την αγαπήσουν από την εποχή των Sugarcubes ή των πρώτων χρόνων της σόλο καριέρας της. Αυτή η Björk δεν υπάρχει πια και δεν θα ξαναυπάρξει στο μέλλον.

Τώρα υπάρχει η Björk των μουσικών τοπίων που χρησιμεύουν σαν μανδύας στη φωνή της, καθώς αφηγείται με ιδιαίτερο τρόπο ιστορίες με χωρισμούς, έρωτες, οικολογικές ανησυχίες και μελλοντολογικές αναφορές. Στο τέλος του δίσκου και στο τραγούδι «Future Forever» τραγουδάει: «Imagine a future and be in it... your past is a loop, turn it off». Η Björk ατενίζει διαρκώς το μέλλον.

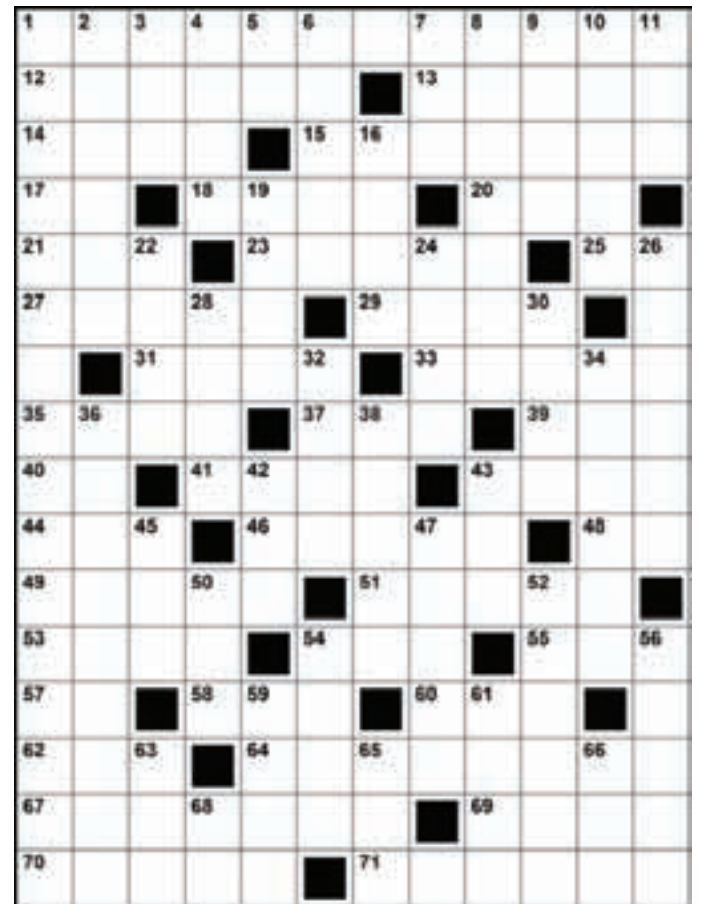
Στο καινούργιο της άλμπουμ, πέρα από τη φωνή της και τους ηλεκτρονικούς ήχους που παράγει με τη βοήθεια (και πάλι) του Arca στην παραγωγή, κυριαρχούν κλαϊδίσματα πουλιών και οι ήχοι από τα φλάουτα ενός γυναικείου συνόλου από την Ισλανδία, κάνοντας το ηχητικό τοπίο πιο ανάλαφρο και τη διάθεση πιο ευχάριστη, καθώς μετά το δυστοπικό «Vulnicura» που θρηνούσε ένα χωρισμό, έρχεται το ανάλαφρο και πολύχρωμο «Utopia» για να γιορτάσει τη ζωή που συνεχίζεται, μια νέα σχέση που γεννιέται. Τα πουλιά κλαϊδούν, η φύση αγάλλεται, τα ρομπότ φιλιούνται στο βάθος, ο γαλαξίας διαστέλλεται, η Björk θα μπορούσε να είναι η τραγουδίστρια που οι εξωγήινοι θα φέρουν μαζί τους όταν μας επισκεφθούν, τείνοντάς μας χέρι φιλίας με τραγούδια χαράς και συμφιλίωσης και όχι καταστρέφοντάς μας, όπως φοβάται ο Stephen Hawking.

VARIOUS ARTISTS

Του ΜΑΚΗ ΜΗΛΑΤΟΥ

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ
ΔΙΣΚΟΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ 637

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ

1. Απατεώνας - 12. Ασφαλίζει πόρτα - 13. Αδιαμόρφωτο οικόπεδο - 14. Βίλχελμ... Γερμανός γεωλόγος και φυσιολόγος (1838-1908) - 15. Ως το 1922, ήταν κέντρο του ελλληνισμού της Καππαδοκίας - 17... Νίνιο: κλιματικό φαινόμενο - 18. Λάμπρος... Ελληνοαμερικανός ζωγράφος - 20. Ποτάμι της Αγγλίας - 21. Κύριος... επιστολών - 23. Κίνηση της άρσης βαρών - 25. Μέσα... στο τάγμα - 27. Ηδύποτο (ξεν.) - 29. Αίσθημα δυσφορίας στη διάρκεια του ύπνου - 31. Χρονικός σύνδεσμος - 33. Κόλιν... πρωταγωνίστησε και στην ταινία «Ολική Επανάφορα» (2012) - 35. Όρος των πολεμικών τεχνών (ξ.λ.) - 37. Παιδική ομάδα στην αρχαία Σπάρτη - 39. Ρίο... πορτογαλική ομάδα ποδοσφαίρου - 40. Τα έχουμε... στο χέρι - 41. Όργανο γραφής - 43. Τραπεζική επιταγή (ξεν.) - 44. Φοβίζει... νήπια - 46. Ξύλινα υποστηρίγματα - 48. Παραδοσιακό γιαπωνέζικο θέατρο - 49. Μονάδα μέτρησης ηλεκτρομαγνητικής επαγωγής - 51. Παραλίγο... όγδοο - 53. Τουλούμι - 54. Διώρυγα της Γαλλίας - 55. Έγραψε και το «Πλάτωνος Βίος και Έργα» - 57. Ομόπια φωνήεντα - 58. Ξενικό μέτρο επιφανειών - 60. Αριθμητικό σύμβολο - 62... αλ-Χάιμα: ένα απ' τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα - 64. Αφθαρτα (μτφ.) - 67. Αγγελιοφόρος του

Δία (μυθ.) - 69. Γαλλική ομάδα ποδοσφαίρου - 70. Ξένη... αγία - 71. Πληκτικά, βαρετά.

ΚΑΘΕΤΑ

1. Σκωπτικά ο γραφειοκράτης - 2. Φυσιολογικό, αναμενόμενο - 3. Αγγλικό «B» - 4. Μεταβίβαση - 5. Μέσα... στη σειρά - 6. Βυζαντινός ναύαρχος (9ος αι.) - 7. Μια φυλή του Ισραήλ - 8. Ολόκληρα, πλήρη - 9. Δεν αλλάζει... η μόδα τους - 10. Νόνος το... χαρίζει - 11. Σίβια... Ουγγαρέζα σοπράνο - 16. Μαρκ... Αμερικανός συνθέτης - 19. Υψηλή - 22. Έργο του ο «Ιβανός» - 24. Πολλές γνώσεις έχουν αυτά - 26. Αμάνικο ρούχο - 28. Ποδηλατικός όρος - 30. Πόλη της Γαλλίας - 32... Λοτσάρη: ηθοποιός και τραγουδίστρια - 34. Είδος πολύτιμου ξύλου - 36. Και τέτοια πηγάρια υπάρχουν - 38. Δουλοπρεπής - 42. Το 2011 ανέστειλε την ένοπλη δράση της - 43. Τόνος Ισοδύναμου Άνθρακα (αρχικά) - 45. Αγγλος ευπατρίδης που εκτελέστηκε επί Ερρίκου Η' (1500-1537) - 47. Παραπόταμος του και ο Βάρτα - 50. «Η Εύκολη...»: ταινία του Β. Σεϊτανίδη (2005) - 52. Κινηματογραφικό έργο - 54. Δύστυχο, δυστυχισμένο - 56. Σπουδαία, ξακουστά - 59. Δανάη... σπουδαία πιανίστρια - 61. Ξανά - 63. Αμάρτια... νομπελίστας Ινδός οικονομολόγος - 65. Ιουδαίος βασιλιάς - 66. Μονάδα μέτρησης πίεσης (ξεν.) - 68. Περιέχονται... στην πίτα.

—
ΚΑΛΥΤΕΡΑ
ΓΙΝΕΤΑΙ
2017
—

Το δωρεάν Life Coaching Σεμινάριο με τη Νάνσυ Μαλλέρου

Ισορροπία, ευεξία, μια καλύτερη ζωή. Αυτό που θέλουμε και αξίζουμε όλοι. Κάποιους τρόπους για να φτάσουμε ή να πλησιάσουμε σε αυτό το στόχο μας δείχνει το μεγαλύτερο δωρεάν Life Coaching Σεμινάριο, με τη Νάνσυ Μαλλέρου, που διεξάγεται για 6η συνεχόμενη χρονιά και πλέον έχει γίνει θεσμός. **Το πρόγραμμα** περιλαμβάνει NLP με την Έλντο Πεωργορά για να κάνετε τις αλλαγές που θέλετε, Urban Meditation με τον Κωνσταντίνο Χαροντινιώτη για να βρικόκετε

την ισορροπία και την ευεξία σας όπου κι αν είστε, καθώς και Office Pilates με τον Πέτρο Κουρουπάκη για να παραμένετε σε φόρμα ακόμα και στο χώρο εργασίας. Επίσης, το Success Story που θα μοιραστεί μαζί σας η δημοσιογράφος Φαίη Μπέη. **Κάντε κράτηση δωρεάν** στο www.lifeclinicgroup.com και μαζί δωρό στον εαυτό σας μια μοναδική εμπειρία. **Στις 9/12 (10.00-14.00), Φιλολογικός Σύλλογος «Παρνασσός», Πλατεία Αγ. Γεωργίου Καρύτση 8 (Μετρό Πανεπιστήμιο).**

Μυρτούλα, γεια σου! Σου έχω γράψει και στο παρελθόν, αλλά αυτό που θα σου περιγράψω τώρα, αντικατοπτρίζει όλη μου τη ζωή. Μια ζωή που αλλιώς φανταζόμουν, κι αλλιώς βλέπω να κυλάει. Γιατί στα 27 μου, δεν έχω βρει ακόμα το θάρρος να εναντιωθώ σε όλους και όλα και να κάνω όσα πραγματικά θέλω. Γυρνώντας πίσω στους δικούς μου, ύστερα από μια δύσκολη καλοκαιρινή σεζόν, μου καθημερινής δουλειάς, να παλεύω πάλι να κρατήσω τις ισορροπίες στις σχέσεις της οικογένειάς μου. Ανάμεσα στις εντάσεις μια μάνας (και πατέρα μαζί), η οποία λείποντας συνεχώς λόγω δουλειάς και σχολείου, έχει χάσει την μπάλα του σπιτιού και μιας αδελφής που γκρινιάζει όλη μέρα. Με έναν αδελφό στον κόσμο του, που αρνείται ακόμα να πάρει τη ζωή στα χέρια του και να αναλάβει κι αυτός τις ευθύνες του. Και μια μικρότερη αδελφή (η μόνη με την οποία ακόμα συνηνοούμαι), προσφάτως ερωτοχτυπημένη, να χάνεται ώρες-ώρες με φίλους και αγόρι, αφήνοντας με πίσω να παλεύω με όλους και όλα. Έχοντας και γω μια σχέση εδώ και 3 χρόνια, με έναν άνθρωπο με τον οποίο και να θέλουμε να το δούμε κάποτε σοβαρά, αυτό το κάποτε βλέπω πολύ να αργεί. Μην μπορώντας ούτε να συγκατοικήσω μαζί του, όσο τα οικονομικά δεν το επιτρέπουν, κι όσο μένω να τρέχω για το σπίτι μου. Για τους δικούς μου που πάντα θα με χρειάζονται, αλλά ως πότε θα μένω πίσω με αυτή τη δικαιολογία. Να κάνω ό,τι κάνω όχι γιατί μ' αρέσει, αλλά γιατί πρέπει. Πρέπει να βάλω στην άκρη τα πραγματικά μου όνειρα (όπως το να σπουδάσω θέατρο που τόσο αγαπάω) και να κυνηγήσω να μπω στο δημόσιο (τη μόνη σίγουρη λύση για τους δικούς μου) προκειμένου να αποκατασταθώ επαγγελματικά. Να βλέπω με κάποιο τρόπο όλες μου τις φίλες να προχωρούν τη ζωή τους και γω για ακόμα μια φορά, να μην μπορώ να ξεφύγω από ένα φαύλο κύκλο που πλέον με πνίγει. Κι αν πότε πάω να παραπονεθώ, πάντα τα προβλήματα των άλλων να θεωρούνται μεγαλύτερα από τα δικά μου. Γιατί, βρε Μυρτώ;

ΜΙΑ ΜΟΥ ΒΡΩΜΙΚΑ

Της ΜΥΡΤΩΣ
ΚΟΝΤΟΒΑ

Μήπως ξερωγώ, γιατί η ίδια θεωρείτε τα προβλήματα των άλλων μεγαλύτερα από τα δικά σας; Μάλλον. Αλλιώς δεν θα καθόσαστε να παλεύετε με τις ζωές τους αντί να ασχολείστε με τα δικά σας θέματα, ούτε θα σας ενδιέφερε τι πιστεύουν για τον επαγγελματικό προσανατολισμό σας. Το «πρέπει» σε ό,τι αφορά τη ζωή μας είναι ένα χαλινάρι που οι ίδιοι τον ανεχόμαστε, ειδικά όταν μας το φοράνε οι γύρω-γύρω και ειδικότερα όταν πλησιάζουμε τα 30. Σόρι που τα λέω έτσι χύμα, αλλά αυτό που λέτε ότι αργεί, αργεί γιατί εσείς δεν το έχετε πάρει στα σοβαρά. Δεν φταιει κανείς άλλος. Οι οικογένειες παίζουν το ρόλο που παίζουν – και θα το κάνουν για πάντα. Εκτός αν αποφασίσετε εσείς να τραβήξετε την πρίζα για να πάψει να λειτουργεί το παιχνίδι με το ίδιο μοτίβο ξανά μανά. Αυτά.

Υ.Γ. Μόλις θα σας πνίξει στ' αλήθεια ο φαύλος κύκλος σας, θα τον σπάσετε.

Το καλοκαίρι βγήκα ραντεβού ύστερα από δική μου πρωτοβουλία με ένα παιδί που μετακόμισε πριν 2-3 χρόνια στη γειτονιά της γιαγιάς μου στο χωριό. Ένωθα κάθε φορά που συναντιόμασταν ότι κάτι αιωρούνταν στην ατμόσφαιρα, βλήματα γεμάτα νόημα κ.λπ. και του ζήτησα να βγούμε για έναν καφέ. Βγήκαμε, με πήγε σε ένα μέρος με θέα και με φίλησε. Την επομένη έφυγα χωρίς να ξέρω σε τι φάση θα βρισκόμασταν μετά τον περιβόητο καφέ. Δεν έχει ξανά στείλει μήνυμα. Εγώ παρόλα αυτά τον σκέφτομαι και ανησυχώ διότι οκ, κατανοητό να ενθουσιάζεσαι όταν ένα ραντεβού καταλήγει σε φιλή αλλά εμένα αυτός ο ενθουσιασμός έχει κρατήσει περίπου 3 μήνες. Και ερχόμαστε στο κομβικό σημείο, τα Χριστούγεννα θα πάω στη γιαγιά μου και δεν ξέρω πώς να συμπεριφερθώ. Δεν τον έχω δει από τότε και κανείς δεν ξέρει ότι βγήκαμε και το θέμα είναι ότι αράζουμε όλοι μαζί και δεν ξέρω τι να κάνω. Επίσης θέλω να ξαναβγώ μαζί του αλλά δεν θα κάνω κίνηση, έριξα τα μούτρα μου το καλοκαίρι και του ζήτησα να βγούμε. Καλά θα κάνω λοιπόν να χαιρόμαι για το πρώτο ραντεβού γιατί δεν πιστεύω ότι πρόκειται να κανονίσουμε άλλο. Γιατί πολύ απλά μου έκανε τη χάρη και βγήκαμε και γιατί αν του άρεσα έστω και λίγο θα επιδίωκε την επαφή, καθώς δεν μένουμε και στην ίδια πόλη και συναντιόμαστε μια φορά το χρόνο.

Ακόμα και να ισχύουν όλα αυτά που λέτε, ακόμα και να μη γουστάρει αρκετά, προσωπικώς χαιρόμαι πάρα πολύ για σας και για τον τρόπο που ντιλάρετε με τις επιθυμίες σας και κυρίως για το ότι δεν φοβάστε τίποτα. Ρισκάρете. Το φάγωμα των μούτρων είναι μέσα στο παιχνίδι. Κρατήστε αυτό από την όλη φάση και τα υπόλοιπα είναι γύρω-γύρω. Φιλιά.

Γράψε για το ΞΕΡΕΙΣ ΕΣΥ? (μέχρι 20 λέξεις) και στείλε το με SMS: AVSE κενό και το μήνυμά σου στο 19400. Αριθμοί κινητών θα δημοσιεύονται μόνο εάν είναι ίδιοι με το νούμερο του αποστολέα. Χρέωση SMS €0,31 με ΦΠΑ (Mediatel - Τηλ παραπόνων: 2142148020)

ΞΕΡΕΙΣ ΕΣΥ...

Μικρέ ντελιβερά μου, κάθε μέρα ανυπομονώ να 'ρθω στη δουλειά για να σε δω... Σ' αγαπώ

Τόσος καιρός πέρασε, Σ. αποφάσισε τι θέλεις επιτέλους...

Στέλιο, περάσαμε πολύ ωραία, αλλά δυστυχώς δεν ταυριάζουμε για να λειτουργήσει η φαντασίωσή σου για εμάς.

Δεν θέλω, Ιωάννα, να σε χάσω γι' αυτό και θα πάρω το πρώτο αεροπλάνο και θα με δεις μία από αυτές τις ημέρες μπροστά στο σπίτι σου

Γιώργο, όποιο μήνυμα σου έστειλα, το έστειλα. Τώρα

είναι η σειρά σου να δείξεις ενδιαφέρον. Ν.

Πλατεία Νέας Σμύρνης: Μικρέ αστραγαλέτε, μου έχεις κάψει την καρδιά.

Σαλονικιέ, πώς μας το παίζεις; Κερνάς ποτό και γυρνάς πλάτη; Αυτός ο φίλος που βάζει λόγια είναι μεγάλος καραγκιόζης.

Έφυγες για Αθήνα, μετά Δουβλίνο, ελπίζω να είμαι η επόμενη στάση.

Αναστασία, θα τα φας τα μούτρα σου μ' αυτά που μου κάνεις. Υπάρχουν κι αλλού πορτοκαλιές που κάνουν πορτοκαλία και μάλιστα ζουμερά.

Μικρές αγγελίες

Για να καταχωρίσετε μια αγγελία επικοινωνήστε με το 210 3617.369 (11.00-18.00) **Χρτώσεις:** € 34 οι 20 πρώτες λέξεις και € 0,35 κάθε επιπλέον. **Αγγελία σε πλαίσιο:** € 45.

Σε γνωρίζω...

Αβαντάζ, 38χρονος ευπαρουσίαστος Επιχειρηματίας, ρομαντικός, αριστοκρατικός, υπεύθυνος και γενναιοδωρος, με άνω των €12.000 μηνιαίως, με εξοχικό και πολλά ακίνητα, επιθυμεί γνωριμία γάμου. «Πάππας», Ομήρου 38, Κολωνάκι, 2103620.147, www.pappas.gr

Χριστουγεννιάτικα δώρα και ευχές, με ταχύτητα ACS.

Κανείς δεν μοιράζει γρηγορότερα τα χριστουγεννιάτικα δώρα στον κόσμο από την ACS.

Ελάτε, λοιπόν, κι εσείς σε ένα κατάστημα ACS ή σε ένα ACS Smart Point στα συνεργαζόμενα πρατήρια Shell και πραγματοποιήστε τις αποστολές σας. Εξασφαλίστε ότι θα φτάσουν ταχύτητα και ακριβώς όπως πρέπει με τις ασφαλείς συσκευασίες Express που μόνο η ACS διαθέτει και, επιπλέον, κερδίστε έως και πάνω από 50% έκπτωση στο κόστος της αποστολής σας, με την κάρτα ACS Member.

ACS

...σημαίνει καλές γιορτές!

Έδρα: ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ 25, 145 68 ΚΡΥΟΝΕΡΙ, τηλ.: 210 8190000, fax: 210 8190311
www.acscourier.gr

ΕΚΘΕΣΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ

ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ

ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ ΚΑΙ ΣΥΣΚΕΥΕΣ
ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

#ThanksToTech

THE MALL ATHENS - 4ος ΟΡΟΦΟΣ
ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

ΗΜΕΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ:
01-02-03/12, 08-09-10/12

ΩΡΕΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ:
11:00-22:00

ΜΕΓΑΛΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

10 ΤΥΧΕΡΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΝ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΥΣΚΕΥΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ!

ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΙΚΗ ΧΟΡΗΓΙΑ:

ALPHA BANK

VISA

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ:

acer

BOSCH

CANDY

Electrolux

elica

HOOVER

InfoQuest
TECHNOLOGIES

LG

PS4

SAMSUNG

SIEMENS

SONY

TOSHIBA

Leading Innovation >>>